MARY CATHERINE HANSON

Portretul femeii iubite

ALCRIS

Capitolul 1

Nori grei de un cenuşiu spălăcit întunecaseră cerul albastru primăvăratic şi, curând, picături mari de ploaie izbeau parbrizul.

- O dată îmi acord şi eu concediu şi iată că vremea rea englezească traversează Canalul Mânecii cu mine! bombăni Kimberley pornind ştergătoarele.

Totuşi, acum câteva ore, când feribotul se apropiase de coastele franceze, un soare vesel o întâmpinase şi pornise la drum cu entuziasm. Dacă Pam n-ar aştepta-o în ziua următoare în sudul ţării, Kimberley probabil ar fi ales drumul cel mai ocolit pentru a ajunge la destinaţie. Livezi înflorite, biserici mici pitoreşti, târguri în aer liber şi mirosurile de cornuri calde dis-de-dimineaţă, o incitau la hoinăreală. Doar cu preţul unui mare efort Kimberley se supuse largilor panouri albastre care-i ordonau să intre pe autostradă.

De două ore, urma panglica monotonă a asfaltului, şi ritmul circulaţiei nu-i permitea deloc să admire peisajul. Si iată că acum ploua!

Kimberley simţi cum o cuprinde neliniştea: sub această ploaie torenţială şi cu şoseaua inundată şi alunecoasă, să conducă devenea imprudent. Simţi uşurare când ajunse în fine într-un loc de staţionare.

O cafenea mare se ridica la vreo douăzeci de metri. Mai bine să aştepte potolirea ploii în faţa unei cafele bune, cum ştiu francezii să facă! îşi spuse Kimberley. Dar pentru asta, trebuia să înfrunte trombele de apă care se prăvăleau din cer. Bineînţeles, în echipamentul ei de turistă optimistă, nu prevăzuse să includă o umbrelă.

După ce aruncase o privire resemnată spre cer, ieşi din maşină şi alergă cu capul plecat drept înainte. Din păcate, în graba ei, nu-l văzu pe bărbatul care alerga şi el spre adăpost. Ciocnindu-se violent, ar fi căzut dacă două braţe solide n-ar fi reţinut-o.

- Ei bine, ce întâlnire furtunoasă! exclamă vinovatul. Realmente îmi pare rău, domnişoară, v-am lovit?

Ridicându-şi capul, distinse prin perdeaua de ploaie o figură zâmbitoare şi totodată îngrijorată.

- Nu, mă simt doar puţin ameţită.

El o ţinea încă în braţe, ca s-o împiedice să cadă, şi o scruta cu temere. Revenindu-şi în fire, Kimberley încercă să se elibereze din această îmbrăţişare săritoare, dar necunoscutul nu părea dispus să-i dea drumul.

- Lasă-mă, strigă ea atunci, vă spun că n-am nimic... în schimb, cum puteţi constata, plouă cu găleata. Aş vrea să ajung la adăpost.

Clipind des, nu reuşea să distingă trăsăturile necunoscutului.

Si deodată, inima ei se strânse: această statură înaltă,

acest păr negru, această voce gravă... Nu era el, nu, nu putea fi Philippe Crossley! Totuşi, tânăra femeie se simţi tulburată; durerea ascuţită a vechii ei decepţii în dragoste o făcu să ezite şi să se lase condusă spre cafenea fără a mai opune rezistenţă.

Sub adăpostul din metal si beton, necunoscutul îi dădu în sfârşit drumul. încă sub şoc, rămânea împietrită, incapabilă să-şi ia ochii de la el. Străinul, îşi dădea acum seama, nu prezenta decât o uşoară asemănare cu Philippe. Bruneţi, înalţi şi musculoşi, cei doi bărbaţi aveau, desigur, aceeaşi fizionomie. Dar faţa cu privire jucăuşă care-i făcea faţă nu prezenta decât puţine puncte comune cu trăsăturile ascuţite ale lui Philippe, cu acel profil de pasăre de pradă, fermecător şi crud, care o fascinase odinioară.

Ochii albaştri şi sinceri, nasul drept, maxilarul pătrat şi zâmbetul generos al celui din faţa ei o readuseră puţin la realitate. Dar pieptul ei palpita încă de emoţie.

- Sunteţi foarte palidă, constată el. Veniţi, vă ofer o cafea. Vă va face bine!

- Nu-i nevoie!

Vorbise fără măcar să se gândească, pe un ton atât de agresiv, încât fu ea însăşi surprinsă.

- Eu, trebuie... trebuie să merg la toaletă să mă pieptăn, adăugă ea mai politicos.

- Scuzaţi-mă şi la revedere!

Fugi fără o privire spre el, ca şi cum se temea că va încerca s-o reţină, şi nu se simţi în siguranţă decât odată ajunsă în spatele uşii de la toaleta pentru doamne.

Un adevărat şir de aşteptare se formase în faţa

lungului rând de oglinzi. Dar Kimberley nu mai era grăbită. Un singur lucru o interesa acum: să scape de necunoscut. Se sprijini de perete şi începu să analizeze panica stranie pe care o simţise crezând, o fracţiune de secundă, că-l recunoaşte pe Philippe.

Această veche poveste o va urmări oare ani de zile? Nu, se revoltă ea, pusese definitiv cruce acestei legături şi trecutului. Nu mai simţea nimic pentru Philippe. Mai rău încă, n-avea decât dispreţ şi milă pentru fiinţa nestatornică şi imatură pe care crezuse c-o iubeşte. De asta era sigură!

Dar atunci, de ce această emoţie violentă care o fulgerase în braţele necunoscutului? Obsedantă, întrebarea o sâcâia în timp ce nou-sosite îi luau locul în faţa oglinzii. Tremură şi reacţionă în fine: trebuia să se usuce cât mai repede, dacă nu voia să răcească. Pam n-ar ierta-o niciodată pe domnişoara ei de onoare să-i tragă chiulul în ziua căsătoriei ei.

Descoperindu-şi imaginea, izbucni în râs. Dacă funcţionarii societăţii ei ar fi putut s-o vadă pe foarte onorabila lor preşedinte- director general în această clipă, nu şi-ar fi crezut ochilor! Cu părul lipit, machiajul spălăcit, hainele mototolite şi umede, părea vrednică de milă... Semăna cu acea pisicuţă pe care o salvase de la înec anul trecut! Cât de jalnică arăta cu părul lipit şi ud leoarcă. Totuşi, în ciuda disperării ei, ingrata îi mulţumise lui Kimberley cu un şuierat furios şi o lovitură de ghiară. Acelaşi comportament pe care îl avusese ea faţă de necunoscut, recunoscu în sinea ei. Nu fusese deloc amabilă, dar ce idee să se arate atât de atent din cauza

unui incident mărunt!

Deplin conştientă de reaua ei credinţă, îşi refăcu fardul cu câteva gesturi experte, apoi părăsi cămăruţa arhiplină. Merita o băutură caldă!

Cu o ceaşcă în mână şi o farfurie pe care trona un ecler apetisant cu ciocolată în cealaltă, pătrunse într-o sală care, deşi imensă, se dovedi şi ea la fel de suprapopulată. în timp ce trecea în revistă mesele în căutarea unui loc liber, privirea îi fu atrasă de o siluetă aproape familiară: necunoscutul pe care-l întâlnise într-un mod atât de.... şocant, era aşezat nu departe de ea. Se întreţinea în engleză cu un cuplu. în graba ei de a-l evita, nu-şi dăduse seama că avea de-a face cu un compatriot. Spre surprinderea ei, rămase să-l fixeze nemişcată. Simţind fără îndoială privirea tinerei femei asupra lui, necunoscutul se întoarse şi, cu un gest amical din mână, îi arătă scaunul de lângă el.

„Hotărât lucru, se poartă ca şi cum am fi vechi prieteni“, îşi spuse ea, prost dispusă.

Atunci, gratificându-l cu o grimasă care se voia un zâmbet de refuz politicos, porni în partea opusă. Printr-un miracol, o femeie bătrână părăsi masa în clipa aceea şi Kimberley putu să se aşeze acolo, recunoscătoare. Această femeie cu o faţă blândă o salva dintr-o situaţie ridicolă: ar fi putut rătăci multe minute în căutarea unui loc.... sub privirea ironică a necunoscutului.

Dar, când privi în direcţia lui, bărbatul vorbea cu însufleţire şi nu-i mai acorda nici o atenţie.

„Cel puţin, îşi spuse ea, n-am de făcut eforturi să

întreţin o conversaţie cu o persoană pe care n-o voi mai vedea niciodată!“

Detestase întotdeauna relaţiile mondene, acele scurte întâlniri care nu permiteau decât cuvinte superficiale şi de pură politeţe. Si dacă atribuţiile ei o obligau adesea să le suporte, se lipsea bucuroasă de ele în timpul concediului.

- Nu eşti decât o sălbatică, îi reproşa adesea Pam. Cum vrei să-ţi faci prieteni dacă rămâi inaccesibilă?

Kimberley izbucnea atunci în râs.

- Dar am prieteni! Si toţi îmi reproşează că n-am destul timp să le consacru. Tu eşti prima!

- De acord, ai câţiva intimi pe care-i iubeşti profund.... şi ei îţi răspund la fel. Dar nu printre ei îl vei întâlni!

- Pe cine?

Invariabil, în acest moment al conversaţiei, Pam scotea un oftat descurajat.

- Biata de tine! Dar „el“, unicul, singurul.... bărbatul vieţii tale, în fine!

- îl am pe Charles nu de mult timp şi...

Niciodată nu putea merge mai departe: fie Pam îşi astupa urechile, fie se închidea în ea mai ermetic decât o stridie, când nu părăsea camera fără alte formalităţi. Nu că ei nu i-ar fi simpatic Charles, Kimberley o ştia, dar singurul comentariu pe care şi-l permisese asupra relaţiei lor se rezuma la opinia:

- Nu face pe Scarlett! îndrăgostită de acel şters Ashley, a lăsat să-i scape o perlă rară: Rhett Butler, eroul celor cincisprezece ani ai mei. însuşi Clark Gable...

Tânăra femeie avu un surâs înduioşat: aşadar, Pam îl

întâlnise în sfârşit pe cel pe care-l aştepta, cel căruia, în câteva zile, îi va spune „da“ pe viaţă. Kimberley era nerăbdătoare să-l cunoască pe acest francez care-i cucerise inima celei mai bune prietene a ei. Semăna oare cu eroul din „Pe aripile vântului“? Avea oare seducţia lui, prestanţa lui, curajul lui? Poate nu... Dar în ochii Pamelei, cu siguranţă.

Kimberley înghiţi ultima bucată de prăjitură cu cremă cu un suspin de plăcere şi de regret. Puţin preocupată de silueta ei, deoarece n-avea nici un kilogram în plus, regreta că nu fusese mai mâncăcioasă; de ce nu luase una din acele fine prăjituri cu cremă? Sau o prăjitură cu rom şi stafide?

Preocupată de aceste gânduri îmbietoare, nu văzu silueta înaltă apropiindu-se de ea. De aceea, când îşi ridică uşor capul, avu surpriza să-l descopere pe necunoscut, cu o mână pe spătarul scaunului rămas liber la masa ei.

- îmi permiteţi? întrebă el.

Fără să aştepte răspunsul ei, se aşeză foarte confortabil. Era evident că nici măcar nu-şi imagina că ar putea s-o deranjeze pe Kimberely.

Revoltată de atâta insolenţă, vru să-i adreseze o replică sarcastică. Dar renunţă: inutil să-şi înceapă sejurul în Franţa printr-o altercaţie stupidă cu un bărbat care-i era perfect indiferent. în schimb, acesta nu trebuia să se aştepte ca ea să-i acorde cel mai mic interes.

- Cum vă simţiţi? întrebă el cu un aer îngrijorat. Mi-aţi părut descumpănită, adineauri. Voiam încă o dată să-mi cer scuze.

Ea nu-şi putu stăpâni un gest de exasperare.

- Vă repet, mă simt foarte bine! Si nu vă port pică, dacă asta poate să vă liniştească. A fost un accident fără vreo urmare, nu mai este nimic de spus în plus!

Numai o încruntare de sprâncene marcă uimirea necunoscutului în faţa răcelii acestui răspuns. Dar asta nu-l opri să continue conversaţia.

- De acord, nu voi mai face aluzie la el! Dar putem vorbi despre altceva, nu?

- Nu văd despre ce.

- Despre dumneavoastră, de exemplu. Sunteţi în Franţa pentru afaceri? Sau în concediu?

- Nu am deloc intenţia să vă povestesc viaţa mea particulară!

Ea îşi luă ceaşca, decisă să-şi termine gustarea cât mai repede şi
să-şi reia drumul. Dar băutura fierbinte îi arse buzele. Trebuia deci să-l mai suporte pe acest inoportun câteva minute.

- Atunci, continuă el, voi încerca să ghicesc. Să vedem... Pun pariu că nu sunteţi aici pentru a lucra. V-am observat pe feribot...
Aveaţi aerul unei femei care merge spre libertate. Când toţi ceilalţi pasageri se îmbulzeau în spate ca să vadă cum se îndepărtează de coasta engleză, dumneavoastră eraţi la proră, concentrată spre larg, spre un viitor însorit si promiţător.

Ea simţi un val de furie urcând în ea si trebui să se stăpânească pentru a nu izbucni. Cum îndrăznea?

Aşadar, o spionase din ajun seara, de la Dover... în

timp ce, inconştientă de prezenţa lui, de existenţa lui chiar, ea îşi savura singurătatea şi exaltarea plecării... Simţea că i se violase intimitatea, coconul de anonimat si de discreţie în care se înconjurase.

- Sunteţi poliţist? întrebă ea. Sau un simplu detectiv amator?

- Nu sunt nici de la Scotland Yard, nici dintr-un roman al iubitei noastre Agatha Christie. Să spunem că am un ochi de artist. O siluetă fină, solitară, rezemată de balustrada unui vas, în umbrele mişcătoare ale înserării, nu putea decât să-mi atragă privirea şi să mă inspire. Cu părul dumneavoastră ca abanosul, care flutura în vânt, ce imagine frumoasă ofereaţi.

- Sunteţi pictor?

- în sfârşit! exclamă el cu un zâmbet radios.

- în sfârşit, ce?

- în sfârşit, se pare că vă interesez.... Nu, nu sunt pictor sau, cel puţin, nu este ocupaţia mea principală. Meseria mea adevărată...

- Nu v-am întrebat nimic! i-o tăie Kimberley.

De data asta, bărbatul făcu o grimasă.

- într-adevăr! întotdeauna sunteţi atât de neprietenoasă?

- în afară de prietenii mei.

Acum, el o privea cu o expresie lipsită de simpatie.

- Sunt mirat că aveţi prieteni, i-o întoarse el. îţi trebuie mai puţin curaj să înfrunţi Everestul decât pentru a vă cuceri bunăvoinţa!

- Părerea dumneavoastră îmi este indiferentă.

- Bănuiam!

El îşi frecă perplex bărbia, vizibil puţin obişnuit ca farmecul lui să suscite acest gen de reacţie. în tăcerea care urmă, Kimberley profită ca să guste o înghiţitură de cafea. Era delicioasă şi regreta în sinea ei că nu poate s-o savureze în tihnă când, brusc, necunoscutul izbucni în râs. Apoi, ca şi cum nu se întâmplase nimic, el reluă:

- în ce regiune din Franţa intenţionaţi să staţi?

Ce trebuia oare să facă pentru a scăpa de el? Până unde trebuia să meargă cu insolenţa pentru ca el să înţeleagă în sfârşit că era nedorit? Kimberley nu-şi putu reţine un răspuns puţin pueril:

- Asta nu vă priveşte!

- Poate că da... Imaginaţi-vă că merg în aceeaşi direcţie.

- Insinuaţi că am putea călători împreună?

- De ce să nu luaţi în considerare eventualitatea? Sunt în căutarea unei maşini şi...

- înţeleg! Ei bine, nu contaţi pe mine pentru a vă servi drept şofer, eu nu iau niciodată autostopişti.

- Din lipsă de generozitate sau pentru că tatăl dumneavoastră v-a interzis?

Inima lui Kimberley se strânse: „Tată“ era un cuvânt pe care nu avusese niciodată şansa să-l pronunţe.

Necunoscutul nu putea ghici că era orfană dar, în schimb, păru sensibil la umbra de tristeţe care voalase privirea lui Kimberley.

- Iertaţi-mă dacă v-am supărat... Dar insist: dacă itinerarul nostru se întâmplă să fie acelaşi, de ce să nu împărţim maşina dumneavoastră? Acum ne cunoaştem.

- Nu tocmai.

Ea înghiţi ultimile picături de cafea şi îşi strânse lucrurile.

- De altfel, este timpul să plec. Singură!

Cu aceste cuvinte fără echivoc, se ridică şi se îndepărtă fără să se întoarcă.

De data asta, bărbatul nu îndrăzni să insiste. Dar îi simţi privirea aţintită asupra ei până la ieşirea din sală.

Cu mâna pe cheia de contact, nu se decidea să pornească. Enervarea făcea să-i bată inima ca o tobă, se simţea emoţionată, aproape tulburată, ca şi cum furtuna sfâşia cerul, se repercuta până în adâncul fiinţei ei.

Ce se întâmpla oare? Reflectând mai bine, nu credea că amintirea lui Philippe poate fi cauza emoţiei ei. După ruptura lor, avusese uneori ocazia de a-l întâlni pe fostul ei logodnic la diverse serate. Se afişa cu femei superbe, le etala ca pe nişte bijuterii, semne exterioare ale bogăţiei lui. Ori, în acele circumstanţe, Kimberley nu simţise nici cea mai mică gelozie, ci milă pentru acele femei cu priviri înamorate. Si ea se lăsase prinsă în capcană de bogăţia lui, de fizicul lui distins şi de forţa virilă care-l caracterizau pe Philippe. Braţele lui puternice păreau atât de liniştitoare, atât de protectoare...

în timp ce îşi rememora îmbrăţişările lor, adevărul îi apăru ca o evidenţă. Când, după ce aproape o răsturnase,

necunoscutul o susţinuse cu o mână fermă, această senzaţie de putere, de invulnerabilitate, o tulburase. Da, timp de o secundă, simţise dorinţa să se topească la acel piept viguros, să se refugieze acolo şi să i se abandoneze. Ca şi cum găsise în sfârşit un loc familiar, rădăcini uitate dar imediat recunoscute.

Se înfioră: această revelaţie îi displăcea. Trebuia oare să deducă din asta că orice bărbat cu înfăţişare de macho putea să-i sucească uşor capul? îşi descoperea un punct slab, o fisură în carapacea pe care o ridicase în jurul ei ca să se protejeze.

îşi adresă o grimasă ironică aproape înduioşată, în oglinda retrovizoare. Aşadar, în spatele femeii de afaceri abile se ascundea o tânără avidă de dragoste, de protecţie şi de siguranţă...

Fără să insiste prea mult asupra acestei descoperiri, întoarse cheia de contact şi porni. Deoarece, dacă această trăsătură de caracter lui îi displăcea, refuza totuşi să se învinovăţească: dintr-o copilărie petrecută în singurătatea orfelinatului, nimeni nu putea ieşi neatins. Si dacă Pam şi cu ea reuşiseră să-şi construiască un echilibru, nu erau totuşi cioplite din stâncă, Kimberley o ştia.

O burniţă deasă luase locul aversei şi automobiliştii profitau de această ameliorare relativă ca să-şi reia drumul. Maşinile se strângeau într-un şir lung pe breteaua care ducea la autostradă şi Kimberley aştepta răbdătoare ca micul ambuteiaj să dispară.

Deodată, se ghemui pe scaun, într-o tentativă disperată de a se face invizibilă: necunoscutul traversa

şoseaua prin faţa ei, doar la zece centimetri de bara ei de protecţie. O văzuse oare, o recunoscuse? Se pare că nu, altfel n-ar fi scăpat ocazia s-o solicite din nou. îl privi îndepărtându-se pe şosea şi tocmai reîncepea să respire când el se opri deodată pentru a se posta în faţa maşinilor, cu degetul mare ridicat. Dacă în minutul următor, nimeni nu se sacrifica să-l ia pe acest autostopist ud leoarcă, va trebui să treacă prin faţa lui.

Din păcate, nimeni nu se lăsă copleşit de milă. Necunoscutul, în ceea ce-l privea, nu întârzie să identifice mica siluetă care se ascundea în spatele ştergătoarelor de parbriz şi să afişeze un zâmbet ironic.

Kimberley îl depăşi fără măcar să-i adreseze o privire, dar inima ei bătea să se rupă şi ruşinea îi îmbujora obrajii. Generoasă din fire, resimţea puţină remuşcare că-l lasă pe acest bărbat în ploaie.

- Cu atât mai rău pentru el! exclamă ea cu voce tare. Nu putea să i se impună în felul acesta.

Si, pentru a lupta împotriva vinovăţiei, începu să alcătuiască mental o listă de reproşuri împotriva autostopiştilor în general şi acestui individ în special. în mijlocul frumoasei sale enumerări, se întrerupse: ceva nu era în ordine, maşina ei nu răspundea ca de obicei. Părea dezechilibrată, se clătina... O pană! Prima ei reacţie fu de uşurare: binecuvântat fie acest ambuteiaj care făcea incidentul fără urmări. în plină viteză, ar fi riscat să piardă controlul vehiculului! Optimismul ei nu dură totuşi: acum trebuia să schimbe această roată, încercare întotdeauna de temut, şi pe deasupra în ploaie. La câţiva zeci de metri

de acel necunoscut supărător, colac peste pupăză!

Bineînţeles, marginea drumului se transformase într-o adevărată mlaştină în care pantofii ei de vară se înfundau; bineînţeles, cricul se afla în fundul portbagajului, în spatele valizelor; bineînţeles, ultimul bulon al roţii refuza cu încăpăţânare să se lase deşurubat...

Transpira, blestema, apăsa cu toate forţele pe cric când o mână se aşeză pe umărul ei.

- Haideţi, lăsaţi-mă pe mine s-o fac... Nu sunt ranchiunos!

- Mă descurc foarte bine, vă mulţumesc!

Nici măcar nu-şi dăduse osteneala să se întoarcă pentru a identifica autorul acestei caritabile propuneri: ştia prea bine cine era!

Se opinti, împinse, trase, se chinui, fără ca mica piesă metalică să se mişte un milimetru.

- Este într-adevăr atât de umilitor să admiteţi că n-aveţi forţa să deblocaţi acest bulon?

- De acord! exclamă ea indispusă.

Ea îi întinse unealta.

- Dar m-aş mira să izbutiţi s-o faceţi mai bine decât mine. Această piesă este înţepenită şi...

Se întrerupse: bulonul nu rezistase nici măcar o secundă la încercarea necunoscutului, care ridica deja pneul deteriorat.

- Aveţi o roată de rezervă, sper?

Ar fi sărit de gâtul oricui altcuiva, cu nesfârşită recunoştinţă. Acestui exasperant personaj însă, se mulţumi

să-i răspundă pe un ton sever:

- Poate că femeile n-au mulţi muşchi, domnule. Dar pentru asta nu trebuie luate drept aiurite. Da, am una, în portbagaj.

- Ei bine, iată o veste bună! S-o punem şi să ajungem repede la adăpost!

La aceste cuvinte, furia tinerei femei spori.

- Voi termina şi mă voi pune la adăpost. Mulţumesc şi la revedere!

Reacţia necunoscutului o miră pe Kimberley; departe de a se supăra, el izbucni în râs întinzându-i roata murdară de noroi.

- Dacă vreţi să vă înnegriţi frumoasele dumneavoastră mâini, sunteţi liberă s-o faceţi.

Ea refuză obiectul cu un semn din cap. Aşa cum arăta, nu putea decât să-şi murdărească hainele de unsoare şi de pământ. Si necunoscutul o ştia bine!

- Deci, continuă el, voi încheia eu această corvoadă şi dumneavoastră mă veţi încuraja cu un zâmbet amabil... dacă sunteţi capabilă!

Fără să-i lase timp să răspundă, el se înhămă la lucru. Reparaţia fu realizată într-o clipită şi Kimberley trebui să admită în sinea ei că niciodată n-ar fi reuşit să se descurce cu atâta pricepere.

- Iată! exclamă victorios necunoscutul. Frumoasă treabă, nu-i aşa?

- Da, răspunse ea fără tragere de inimă.

Hotărât lucru, bărbatul acesta nici măcar nu încerca să-

şi ascundă autosatisfacţia. Si nimic nu detesta Kimberley mai mult pe lume decât aroganţii şi pretenţioşii!

- Si mai ales, nu-mi mulţumiţi!

O ironiza, părea aproape că jubilează de puţina recunoştinţă pe care o arăta tânăra femeie.

- între compatrioţi, ce poate fi mai normal decât să se ajute, continuă el. Nu, nu insistaţi, n-am nevoie de o batistă de hârtie ca să-mi şterg mâinile.

Râdea de ea... şi avea dreptate, admise ea. La urma urmei, deşi acest bărbat nu-i era deosebit de simpatic, se arătase serviabil şi galant.

- Oh, scuzaţi-mă spuse ea.

Si se repezi în partea din faţă a maşinii pentru a răscoli în cutia de mănuşi şi a scoate de acolo un pachet mare de şerveţele de hârtie.

- Ţineţi... Sper că vor fi destul de solide.

- Mulţumesc.

- Eu vă mulţumesc.

- încântat că am putut fi util.... şi că am făcut cunoştinţă cu dumneavoastră, domnişoară....?

- Harris, Kimberley Harris.

- Bine... Bun...

El ezita acum, dansând de pe un picior pe altul, ca un copil. Astfel, i se părea aproape înduioşător. Dar licărul maliţios care-i părăsise o clipă ochii albaştri, nu întârzie să apară din nou.

- Nu vreţi să ştiţi cum mă numesc? Presupun că nu vă interesează?

Ea se forţă să zâmbească într-un mod amabil. Dar

Dumnezeule, cât o exaspera tipul acesta!

- Ba da... bineînţeles.

- Sunt Lawrence Cory. Asta vă spune ceva?

Intrigată de această întrebare, Kimberley făcu rapid apel la memoria ei: Lawrence Cory.... Dar acest nume nu-i evoca nimic.

- Nu, ar fi trebuit?

- Nu în mod special.

Râdea, şi Kimberley se stăpâni să nu-l insulte. Căzuse încă o dată în capcana pe care necunoscutul i-o întinsese. Pentru a-i atrage atenţia asupra lui, prelungea conversaţia, dovedind că nu-i lipsea imaginaţia!

- La revedere, domnule Cory. Si mulţumesc încă o dată.

Cu un pas hotărât, se îndreptă spre partea din faţă a maşinii şi se instală la volan. Trânti portiera, ca pentru a pune punct acestei întâlniri. Dar însemna să nu ţină seama de încăpăţânarea personajului. El bătea deja în geam. Ea coborî geamul doar cinci centimetri.

- Da?

- Mergeţi spre sud?

Dădu din cap fără tragere de inimă, în semn de afirmare. Cum ar fi putut să mintă? Ceea ce francezii numeau „Autostrada Soarelui“, n-avea altă destinaţie!

- Si eu la fel! exclamă el, încântat de această descoperire. Si unde, exact?

Dacă nu s-ar fi spart propriul ei cauciuc, Kimberley s-ar fi gândit la o lovitură premeditată... Faptele păreau că se îmbină astfel pentru ea, încât să nu poată scăpa de a-i servi drept taxi acestui Lawrence Cory! Când îi dezvălui

destinaţia ei exactă, nu fu uimită să-l audă exclamând:

- Doar la câţiva kilometri de locul meu de vilegiatură!

- Dar fac o oprire pe drum, se grăbi ea să adauge. Peste două ore, contez să ajung la hotelul unde am rezervat o cameră.

Stupefiată, îl văzu că se îndepărtează cu paşi mari. Dar n-avu timp să înceapă să se bucure. în oglinda retrovizoare, îl văzu că-şi ia bagajul, abandonat pe marginea drumului, şi revine. Deschise portiera din spate, îşi depuse acolo geanta de voiaj, apoi înconjură maşina şi se aşeză lângă ea.

- Eu sunt ca dumneavoastră, prefer călătoriile liniştite, cu „halte pentru ecler cu ciocolată“. Vă plac prăjiturile, nu-i aşa?

Kimberley demară. Pierduse, ştia s-o recunoască. în faţa unei asemenea îndrăzneli, cum să se lupte?

El îşi continua monologul, indiferent la expresia încruntată a tinerei femei.

- Am visat întotdeauna să mă lansez într-un studiu asupra meritelor comparate ale prăjiturilor englezeşti şi frantuzeşti. Checurile şi budincile noastre...

- Domnule Cory?

- Da, domnişoară Harris?

- Nu găsiţi excesiv să-mi impuneţi această conversaţie pe lângă prezenţa dumneavoastră?

Se exprimase calm, fără agresivitate dar cu fermitate. Lawrence Cory izbucni în râs.

- încercam doar să destind atmosfera. Dar fiindcă eforturile mele sunt zadarnice...

Ea puse cu hotărâre o casetă cu muzică clasică în

combina maşinii.

- Schubert, comentă Lawrence Cory, unul din compozitorii mei preferaţi.

Ascultară un timp melodia, adânciţi în meditaţie. Extrem de melancolică, opera se armoniza tulburător cu peisajul ploios care defila prin faţa ochilor lor.

Deodată, vocea pasagerului strică acest subtil şi liniştitor echilibru.

- Se pare că nu mă apreciaţi mult.
- Nu vă cunosc...
- Si nu doriţi să ne cunoaştem mai bine, aşa-i?

Ea schiţă un zâmbet maliţios.

- într-adevăr... Toate femeile sunt oare obligate să răspundă încercărilor dumneavoastră de seducţie?
- Nu încercam să vă seduc, se supără Lawrence. întotdeauna sunteţi atât de suspicioasă?
- întotdeauna. Si dacă tăgăduiţi, cum explicaţi purtarea dumneavoastră de la cafenea?
- Ce a fost ambiguu? V-am lovit, m-am temut că v-am făcut rău...
- Par atât de fragilă?
- Pentru o persoană care este puţin psiholog, nu există nici o îndoială.

Scoasă din sărite de această mică frază, Kimberley tresări şi maşina făcu o uşoară deviere.

Lawrence Cory izbucni în râs.

- Dovada!

Kimberley îşi îndreptă toată atenţia asupra drumului.

- Vă consideraţi drept Freud, acum? întrebă ea, cu o

voce perfect stăpânită.

-în general, oamenii apreciază să li se acorde interes. Sunteţi altfel?

- Trebuie s-o cred. V-aş fi recunoscătoare să mă acceptaţi aşa cum sunt şi să vă păstraţi analizele pentru dumneavoastră.

-Am înţeles!

El însoţi această declaraţie cu un gest pacifist al mâinii, apoi se instală mai confortabil pe scaunul lui. în această manevră, atinse uşor cu cotul braţul gol al tinerei femei.

Această mângâiere involuntară o tulbură pe Kimberley. îşi simţi inima strângându-se, un nod în gât şi obrajii roşind. Jenată, aruncă pe furiş o privire vecinului ei; el o observa, dar abia îi întâlni ochii şi el închise pleoapele, ca şi cum avea intenţia să doarmă.

Liniştită de această atitudine, putu în fine să-şi recapete calmul şi să-şi analizeze reacţia. Ciudat fenomen, această tulburare copleşitoare pe care bărbatul o stârnise în ea la prima lor întâlnire, în urmă cu o oră, se repeta. Si tot timpul schimbului lor de replici, se simţea stingherită, nervoasă, susceptibilă şi vulnerabilă. Ce avea oare încât s-o tulbure astfel? Bărbaţi atrăgători întâlnea în fiecare zi.... Si de altfel, acest Lawrence Cory nu-i plăcea deloc, cu insolenţa lui şi acest fel de a fi ca şi cum ştia totul.

Iată un mister pe care nu dorea să-l lămurească. într-o oră, va ajunge la hotelul ei şi va putea în sfârşit de scape de el. Pentru totdeauna!

Capitolul 2

Kimberley simţi o reală uşurare când ajunse în sfârşit la hotel.

Lawrence Cory, care dormea, n-o mai deranjase, dar simpla sa prezenţă lângă ea era suficientă ca s-o tulbure. Si apoi, după această lungă şi dificilă zi, se simţea literalmente epuizată!

Oprirea motorului îl trezi pe vecinul ei, care se întinse cu gesturi de felină.

- Am ajuns?

- Da, la hotelul unde fac o pauză.

Cu hainele mototolite şi încă umede de ploaie, cu părul ciufulit şi trăsăturile trase, tânăra femeie simţea că nu arăta bine. Aerul odihnit al leneşului ei pasager o exaspera şi mai mult şi coborî din maşină trântind portiera.

îşi scotea valiza grea din portbagaj când Lawrence Cory interveni.

- Lăsaţi, o voi duce eu.

- Mulţumesc dar nu-i nevoie, mă ocup eu!

- Nu fiţi atât de încăpăţânată! Măcar atâta lucru pot face, după ce mi-aţi oferit atât de amabil ospitalitate. Nu sunt un ingrat.

Puse stăpânire pe bagajul greu şi se îndreptă cu un pas hotărât spre hotel.

Descumpănită, Kimberley rămase o clipă uluită în faţa portbagajului deschis. Apoi trânti capacul cu violenţă.

Când va reuşi oare să scape de acest intrus? O ajutase, îi răspunsese cu aceeaşi monedă... De ce nu dispărea, acum?

în spatele biroului de la recepţie, un personaj a cărei

grăsime dovedea că-i plăcea să mănânce bine, ridică o privire binevoitoare spre nou-veniţi.

Kimberley îl identifică imediat drept proprietarul hotelului, domnul Dubois, care-i răspunsese la telefon cu atâta amabilitate.

- Sunt Kimberley Harris, spuse ea ignorându-l în mod ostentativ pe Lawrence Cory. Am rezervat o cameră pentru o noapte.

- Domnişoară Harris, dar bineînţeles! Cu furtuna asta teribilă, nu vă aşteptam atât de devreme. Drumul n-a fost prea greu?

Tânăra femeie nu se putu împiedica să arunce o privire piezişă spre pasagerul ei. Domnul Dubois nu va putea bănui niciodată cât de penibilă fusese ultima parte a drumului!

- Nu prea, minţi ea. Dar sunt nerăbdătoare să fac o baie!

- Căzile sunt imense şi apa fierbinte... Veţi fi mulţumită de scurtul dumneavoastră sejur la „Hanul lebedei!“

Domnul Dubois îi întinse o cheie.

- Camera 407, spuse el. Henri va veni să vă ia lucrurile.

Tăcut până acum, Lawrence Cory se manifestă:

- Nu-i nevoie să-l deranjaţi, pot să duc eu bagajele domnişoarei Harris.

Bonomul nu-şi ascunse surprinderea.

- Sunteţi împreună? Am înţeles că domnişoara Harris dorea o cameră simplă. Dar nu este nici o problemă, eu...

- Sunt singură! exclamă Kimberley. Domnul Cory este... hm... un prieten, doar un prieten. El nu rămâne.

Ea îi adresă o privire ameninţătoare lui Lawrence,

cerându-i tăcere; n-avea intenţia să-i povestească domnului Dubois strania lor întâlnire.

- Henri se va ocupa de valiza mea, domnule Cory, adăugă ea. Este preferabil să ne spunem rămas-bun aici.

îi întinse mâna şi, după o secundă de ezitare, el i-o luă.

- Urăsc despărţirile. Să ne spunem mai degrabă la revedere...

- La revedere, atunci, consimţi ea.

Din fericire, numitul Henri alese acest moment pentru a-şi face apariţia, oferindu-i lui Kimberley o portiţă de scăpare providenţială.

Ea îl urmări pe scară, fără măcar să-i adreseze o ultimă privire celui care o privea îndepărtându-se cu un zâmbet neîncrezător.

în sfârşit, scăpase de el!

Tânăra femeie se întinse pe pat, epuizată. Hotărâtă să lupte împotriva somnului, nu trebui totuşi s-o facă: surescitarea îi sfredelea membrele obosite şi tensiunea care-i înţepenise spatele în timpul călătoriei se transformase în durere. Numai căldura unei băi putea să-i calmeze durerea musculară şi nervii!

întinsă într-o apă irizată de numeroase mici bule aeriene ale unui odorant de baie spumos, reuşi în sfârşit să-l alunge pe Lawrence Cory din mintea ei şi să se destindă.

Se bucura s-o regăsească în curând pe Pamela, prietena ei cea mai bună, cea pe care o considera sora ei: nu crescuseră împreună, împărtăşind aceleaşi necazuri de copile fără părinţi, dar şi rarele momente de bucurie ale unei educaţii de orfelinat? Aveau atâtea lucruri în comun...

Dar peste câteva zile, Pamela punea capăt unei vieţi de singurătate; Kimberley îi dorea din toată inima toată fericirea.

înfăşurată într-un halat mare, îşi acordă timp să se maseze cu o cremă hidratantă şi-şi termină toaleta cu un nor de talc delicios parfumat.

Acum, se simţea aproape odihnită. O masă bună, o noapte bună de somn, şi mâine va putea să-şi reia drumul fără cea mai mică urmă de oboseală... şi fără Lawrence Cory!

îmbrăcă un ansamblu cu pantalon din jerseu grej pe care-l puse în valoare cu cercei şi un lanţ de aur. Cu o expresie aprobatoare, se examina în oglindă: toaleta, simplă şi totodată elegantă, îi punea în valoare corpul zvelt şi culoarea nisipie se potrivea perfect cu părul ei castaniu cu reflexe roşcate. Nu mai avea decât să-şi marcheze ochii verzi cu o trăsătură de creion, apoi să-şi rujeze uşor buzele şi era în sfârşit gata!

în clipa aceea, se auziră două ciocănituri scurte în uşă. Kimberley tresări. Desigur, putea fi domnul Dubois sau Henri, s-o anunţe că cina era servită. Dar degetul ei mic îi şoptea că nu...

El stătea în faţa uşii, îmbrăcat elegant cu un pantalon de catifea reiată, o cămaşă albă şi o haină de tweed foarte „englezească“.

Primul reflex al tinerei femei fu să-i închidă uşa în nas, dar renunţă: cunoştea acum încăpăţânarea acestui bărbat. Fără nici o îndoială, ar fi capabil să-şi petreacă seara în faţa uşii ei. Era preferabil să-l înfrunte din nou.

- Ce faceţi aici? întrebă ea tăios. Credeam că aţi plecat.

El îi adresă un zâmbet puţin trist.

- Credeaţi? Afară de cazul când nu speraţi.

- Care este diferenţa?

- Există una... în ochii mei cel puţin. Dar, deşi nu vă interesez, vă anunţ că am luat o cameră în acest hotel, la etajul de dedesubt.

De ce oare un bărbat atât de seducător simţea nevoia să se impună astfel? Kimberley îl măsură cu circumspecţie. Tânăr, frumos, elegant, se pare foarte cultivat şi inteligent, Lawrence Cory trebuia să placă femeilor... De ce se încăpăţâna s-o urmărească pe ea? Fiindcă, evident, farmecul lui viril nu acţiona asupra ei? Din mândrie? Din sfidare? Nu... era altceva? Dar ce?

- De-a ce vă jucaţi? întrebă ea cu bruscheţe.

- De ce credeţi că mă joc? Nu mai am vârsta.

- într-adevăr. Nici să vă pierdeţi astfel timpul.

- Sper că nu este cazul... şi că veţi accepta invitaţia mea la cină.

Ea scutură din cap.

- Aţi pierdut! Aveam intenţia să chem serviciul de etaj ca să mi se aducă o gustare. Sunt foarte obosită.

- Intenţionaţi să mâncaţi singură în cameră?

- Da.

- în această încântătoare ţinută? Ar fi păcat.

Ochii lui albaştri o măsurară pe tânăra femeie din cap până în picioare, cu o admiraţie neascunsă.

- Păcat sau nu, asta este.

în ciuda tonului agresiv al răspunsului ei, se simţea ridicolă.

- Si dacă am îngropa securea războiului? propuse

Lawrence. îmi sărbătoresc aniversarea şi mi-ar plăcea să vă invit s-o celebrăm.

- Aniversarea dumneavoastră? Stranie întâmplare...

în sinea ei, bănuia că inventase toată această poveste ca s-o convingă. Hotărât lucru, era în stare de orice!

- Atunci, este da?

- Este nu!

- Dar sunteţi incredibilă! exclamă Lawrence Cory. Nu există realmente nici un mijloc de a sparge gheaţa cu dumneavoastră. Totuşi, am putea avea relaţii amicale.

- Si dacă nu mă interesează? Credeţi într-adevăr că toate femeile din lume vă consideră un cadou căzut din cer?

- Deloc, cu siguranţă... Dar pe acelea, nu le-am întâlnit încă.

Pentru a i se ierta aroganţa răspunsului, izbucni în râs. Dar
Kimberley rămase de piatră.

- Ei bine, tocmai aţi întâlnit pe una din ele, domnule Cory. Si acum, bună seara!

încercă să închidă uşa, dar bărbatul o blocă repede cu o mână fermă. Nu mai râdea şi ochii lui albaştri străluceau de mânie.

- N-am forţat niciodată o femeie să accepte o invitaţie şi nu voi începe azi Vă doresc o cină plăcută în singurătate.

Se răsuci pe călcâie, lipsind-o pe Kimberley de plăcerea de a-i trânti uşa în nas.

Rămasă singură, ezită asupra comportării de urmat.

Deşi îi spusese lui Lawrence Cory că va cina în cameră, n-avea nici un chef să ronţăie un sandviş în faţa

televizorului.

„Si apoi, cu atât mai rău dacă mă ia drept o mincinoasă, îşi spuse ea deodată. N-o să-mi stric seara din cauza acestui tip supărător“.

Cochet amenajată, sala de mese a „Hanului lebedei“ era primitoare, în timp ce mirosuri apetisante care veneau din bucătărie făceau poftă de mâncare oaspeţilor.

Kimberley reperă o masă mică mai la o parte, lângă o fereastră care dădea spre un lac pe care înotau lebede şi raţe. Domnul Dubois nu neglija nici un detaliu şi, de la vesela de porţelan de Limoges la buchetul încântător de trandafiri care decora fiecare masă, totul te invita la o cină agreabilă. Cu atât mai mult cu cât Lawrence Cory nu era acolo!

îşi acordă timp să studieze meniul şi să-şi compună prima ei masă din gastronomia franceză.

„La dracu cu zgârcenia!“ îşi spuse ea alegând mâncăruri alese.

- Pentru început, îi spuse ea chelnerului, voi lua o porţie de pate de ficat, urmat de o bucată de miel tânăr însoţit de o jumătate sticlă de vin de Bordeaux. Simt o foame de lup!

Buna ei dispoziţie trebuia totuşi să fie de scurtă durată: savura pateul de ficat când Lawrence îşi făcu apariţia.

Se cufundă imediat în contemplarea unui grup poznaş de boboci de raţă care se bălăceau pe micul lac. Totuşi, deşi se apăra, gândurile ei mergeau spre exasperantul personaj care se instalase nu departe de ea. Din fericire, îi despărţea o masă ocupată de o zgomotoasă familie numeroasă, astfel că nu trebuia să înfrunte privirea lui

ironică.

Agitaţia ciudată care le cuprinsese pe vecinele ei, două englezoaice în vârstă, la intrarea lui Lawrence nu-i scăpase lui Kimberley.

- El este, murmură una din ele, sunt sigură!

- Ar fi extraordinar să-l întâlnim aici, în Franţa.

- Si totuşi! Nu pot să mă înşel, abia acum trei zile l-am văzut, la galeria de pictură. Am şi acum catalogul în geanta mea...

Kimberley nu auzi urmarea. Aşadar, Lawrence Cory frecventa expoziţiile londoneze. La prima vedere, putea să pară straniu, pentru un individ constrâns să facă autostopul. Gândindu-se mai bine, trebuia să admită că nu părea să aibă dificultăţi financiare - nu luase o cameră în acest hotel? - şi că poseda evident o anumită cultură. De ce un bărbat ca el se găsea în situaţia să cerşească un loc într-o maşină? Asta era cel mai ciudat!

„Enigma va rămâne nedezlegată“ îşi spuse Kimberley, deoarece mai degrabă mor decât să-i pun întrebarea! De altfel, acum că acest domn Cory găsise persoane cunoscute, nu va mai avea probleme. Aceste doamne vor fi cu siguranţă încântate să-l transporte în sudul Franţei.

îşi savură mâncarea sa cu o plăcere lacomă şi îşi începea desertul când familia care făcea barieră între ea şi Lawrence Cory se retrase.

Din fericire, adâncit în gândurile lui, nu păru să remarce.

„Ultima noastră întrevedere l-a convins definitiv să mă lase în pace“, se gândi Kimberley, uşurată.

Aşa erau bărbaţii, la fel de rapizi să abordeze o femeie

cât şi să renunţe dacă aceasta nu se arunca în braţele lor. Si se pretinde că nu le plac femeile uşuratice...

Exclamaţia bruscă a uneia dintre vecinele ei o smulse brusc din aceste reflecţii amare.

- Si apoi da, mă duc la el. Voi regreta prea mult că l-am întâlnit fără să-i cer un autograf!

Atunci, sub privirea uluită a lui Kimberley, doamna se ridică şi se îndreptă drept spre masa lui Lawrence Cory.

Un autograf! Hotărât lucru, pasagerul ei nu înceta s-o uimească pe Kimberley... Iată că autostopistul se dovedea celebru!

Urmări scena cu satisfacţie şi amuzamentul ei era în creştere în timp ce femeia se aplecase spre Lawrence şi în ciuda jenei vizibile a idolului ei, îi întindea catalogul strigând cât o ţinea gura:

- Stiu cine sunteţi! Lawrence Cory!

Spre deosebire de Kimberley, el nu râdea deloc. Părea chiar ciudat de stânjenit.

- Da... eu sunt, murmură el.

îşi plecase capul şi Kimberley, ghicea că ar fi dorit să se găsească la mii de leghe de acolo.

Inconştientă de jena interlocutorului ei, femeia se întoarse către prietena ei şi striga peste toată sala:

- Ţi-am spus! Este Lawrence Cory, pictorul!

Apoi flutură catalogul sub nasul victimei sale.

- Semnaţi aici, vă rog!

Descumpănit, de atâta hotărâre, Lawrence nu putu decât să asculte.

Sala, în acest moment, păru cuprinsă de frenezie, ca şi cum fiecare client simţea dorinţa imperioasă să aibă şi el

parafa acestui om important.

Câteva secunde au fost suficiente pentru ca o mulţime de admiratori să se înghesuie în jurul lui Lawrence Cory, ghemuit pe scaunul lui. Fascinat şi speriat, observă această îmbulzeală cu ochi buimăciţi. Pentru prima dată, aroganţa îl părăsi, lăsând locul unei adevărate panici.

Zâmbetul lui Kimberley se şterse. Situaţia nu mai avea nimic nostim şi cel pe care-l considerase aproape un duşman nu-i mai inspiră decât milă. Cât de pierdut părea în mijlocul acestei hoarde care se arunca asupra lui fluturând hârtii şi creioane ca nişte arme!

Fără să-şi acorde timp să reflecteze, se aruncă în învălmăşeală.

- Lawrence, spuse ea pe un ton ferm, să mergem să luăm cafeaua pe terasă.

Ochii pierduţi ai lui Lawrence Cory se îndreptară spre ea, plini de recunoştinţă. Apoi, ca prin farmec, privirea lui îşi regăsi toată siguranţa şi se ridică.

- Scuzaţi-mă, dar tânăra mea soţie are nevoie de puţină linişte. Este luna noastră de miere, înţelegeţi...

Lui Kimberley i se tăie respiraţia. Cum putea el...? Se lăsă condusă afară fără să spună un cuvânt, dar după ce uşa-fereastră se închise în urma lor, dădu frâu liber indignării.

- De ce aţi spus aşa ceva? Voiam să vă ajut şi iată cum îmi mulţumiţi! Sunteţi un un...

Căută în zadar un cuvânt destul de greu care să-i exprime furia. Cum nu reuşea, el îi veni în ajutor.

- Un bădăran, un necioplit? Sau un mitocan, un mojic?

- Mai rău decât atât! Dacă m-aş fi aşteptat la asta,

niciodată...

- Niciodată, ce? i-o tăie el. A trebuit să vă forţez mâna ca să mă invitaţi în maşina dumneavoastră, aţi refuzat să cinaţi cu mine şi-mi arătaţi o antipatie vizibilă. M-aţi smuls din această haită dezlănţuită, şi vă mulţumesc din nou, dar nu-mi cereţi să mă arunc la picioarele dumneavoastră, în temenele ridicole.

- N-am nimic de cerut!

- Nici eu...

- Oh, ba da.... văzând figura dumneavoastră panicată, acum câteva minute, am înţeles că mă imploraţi...

- Si m-aţi salvat.... Cât de emoţionant!

- Stupid, mai ales! Dar nu credeam să fiu complice la o asemenea minciună.

- Să minţi, este uneori indispensabil, spuse el cu tot calmul din lume. Cunosc fanii! Când reperează o pradă, le trebuie un motiv solid pentru a-i da drumul.

- Este preţul gloriei mi se pare!

- Dar eu nu sunt cu adevărat celebru... Dacă una dintre acele două femei n-ar fi asistat la expoziţia mea, acum câteva zile, niciodată nu m-ar fi recunoscut.

Lawrence Cory era aşadar un pictor renumit. în fond, se gândea Kimberley, i se potrivea. Cel puţin, asta explica modul său puţin convenţional de a călători. Umorul lui insuportabil şi insolenţa sa făceau parte fără îndoială din panoplia de artist.... Extravaganţă ca sinonim al creativităţii. Era ridicol!

în acel moment, chelnerul le aduse cafelele.

- Să ne aşezăm, propuse Lawrence. Si să ne continuăm

agreabila conversaţie sub acest cer romantic înstelat.

- Nu mai continuaţi, murmură Kimberley printre dinţi.

Se aşeză totuşi, dar faţa ei furioasă arăta destul de clar că nu ceda decât pentru a-l cruţa pe chelner de spectacolul unei scene.

- Doamna doreşte şi altceva? întrebă atunci acesta. Un lichior, un alcool?

în faţa expresiei consternate a tinerei femei, el crezu potrivit să-şi ceară scuze.

- Vă deranjez, vă rog să mă iertaţi. Vă las...

Kimberley n-avu timp să se explice: el deja dispăruse. Făcu un gest de neputinţă. La ce bun să încerce să pună lucrurile la locul lor, acum? în acest han, era de acum înainte „Doamna Lawrence Cory“ în ochii tuturor! Din fericire, nu stătea aici decât o noapte!

- L-aţi speriat pe acest biet tânăr, îi reproşă Lawrence. Este francez, nu uitaţi, nu este obişnuit cu doamne de fier.

- Domnule Cory, dacă cineva de aici poartă responsabilitatea acestei încurcături demnă de cea mai proastă comedie, acela sunteţi dumneavoastră... Atunci, încetaţi să ironizaţi, vă rog!

- Ironic, zeflemist, mincinos... Ce proastă imagine aveţi despre mine!

- Conformă cu aceea pe care o daţi!

- Oh... zăresc câţiva reprezentanţi ai clubului meu de fani care se îndreaptă spre această terasă... Să fugim!

O larmă de exclamaţii se apropia într-adevăr şi Kimberley sări în picioare: n-avea nicidecum intenţia să înfrunte încă o dată aceşti oameni exaltaţi care o luau drept „soţia eroului“.

Lawrence o prinse de braţ şi o antrenă pe scara care ducea în grădină.

O linişte binefăcătoare domnea în labirintul de alei care şerpuiau în jurul lacului. Timpul rău de peste zi nu mai era decât o amintire urâtă şi parfumul florilor se răspândea într-un aer aproape cald. Pe cerul senin strălucea un corn de lună înconjurat de o mulţime de stele. Primăvara flirta deja cu vara.

- Linişte, în sfârşit, murmură Lawrence.

Si pentru prima dată, Kimberley se simţi în acord cu el. Simţea aceeaşi impresie de calm după furtună, aceeaşi seninătate.

- Da... Ce nebunie, toate astea! Aceşti oameni sunt ciudaţi: nu vor să facă rău, dar cât de îngrozitori pot deveni!

- Cu timpul, sunt lucruri care te fac să râzi. Adesea, dintr-o situaţie dificilă prin care trec, nu păstrez decât amintirea aspectelor comice. îmi place partea pozitivă pe care o dă o anumită distanţă.

Kimberley izbucni în râs şi repetă cu voce ascuţită cuvintele bătrânei englezoaice:

- Semnaţi aici, vă rog!

într-un gest de autoironie, Lawrence se chirci în el însuşi.

- Da, doamnă, imediat!

Râsetele lor răsunară în noapte şi bobocii de raţă, treziţi de atâta veselie, se lansară în măcăieli cacofonice.

Kimberley şi Lawrence râseră şi mai tare.

Când liniştea reveni asupra micului lac care strălucea sub clarul cornului de lună, Lawrence o invită pe tânăra

femeie să se aşeze pe un zid de piatră pe care creşteau liane sălbatice cu un miros de caprifoi.

Rămaseră mult timp tăcuţi, contemplând frumuseţea peisajului, savurând blândeţea acestei nopţi primăvăratice. Profunzimea acestei reculegeri deveni în sfârşit evidentă pentru Kimberley, care se simţi brusc jenată.

- Am înţeles că vă ocupaţi de pictură, spuse ea. Este meseria dumneavoastră?

- Da... Sau cel puţin, una din pasiunile care-mi permit să-mi câştig existenţa.

Ea nu îndrăzni să-i ceară mai multe precizări. Dar Lawrence se întorcea deja spre ea.

- Si dumneavoastră, ce profesie aveţi?

- Mai comună... Conduc o societate industrială.

- Sunteţi director?

- Da. Am moştenit această întreprindere de la un unchi. Cum nu l-am văzut niciodată, nu mă aşteptam desigur la aşa ceva. Am ezitat înainte de a lua frâiele, dar făcusem studii comerciale, prin urmare...

- Nu este prea greu?

La această întrebare aparent inofensivă, Kimberley simţi că se enervează din nou.

- Prea greu... Vreţi să spuneţi: pentru o persoană de sexul aşa-zis „slab“?

Făcu un gest de iritare şi continuă:

- Bănuiam că sunteţi genul de bărbat care crede că locul unei femei este acasă.

- Dacă ele o doresc, de ce nu? Altfel, n-am nici un fel de prejudecată în această privinţă. De altfel, majoritatea prietenelor mele lucrează şi am considerat întotdeauna că

este normal.

Părea sincer şi Kimberley îşi regretă agresivitatea.

- De ce ajungem întotdeauna să ne certăm? întrebă ea.

Un zâmbet uşor apăru pe faţa frumoasă a lui Lawrence.

în penumbră, trăsăturile lui păreau şi mai nobile, mai armonioase, şi Kimberley fu frapată încă o dată.

- Nu ştiu, răspunse el. Trebuie să avem totuşi puncte comune. Cu timpul, sper, vom sfârşi prin a ne înţelege.

El luă mâna tinerei femei şi o duse la buze cu nesfârşită blândeţe. Această tandreţe neaşteptată o tulbură pe Kimberley?

N-ar fi ştiut s-o spună. ... Dar emoţia care o gâtui făcu să-i bată inima ca un metronom înnebunit.

încercă totuşi să se elibereze.

- Vom putea poate să devenim prieteni, murmură ea. Dar nu este ceea ce speraţi de la mine...

- Si dumneavoastră, ce aşteptaţi? Nu sunt sigur că ştiţi.

De data asta, îşi retrase mâna cu un gest atât de hotărât, încât Lawrence nu i-o putu reţine. Furia creştea în ea cu o forţă reînnoită. îşi reproşa că putuse să creadă că ar putea întreţine relaţii amicale cu acest bărbat...

- Ba da, foarte bine! exclamă ea. Vreau să încetez această conversaţie fără rost şi să mă duc la culcare. Sunt obosită!

Sări în picioare, gata să-şi ia rămas-bun.

- Mai rămâneţi puţin, o rugă Lawrence. Să încercăm să doborâm acest zid care se ridică fără încetare între noi...

- La ce bun? Nu suntem predestinaţi să ne revedem.

Lawrence se ridică şi se apropie de ea.

- Cum puteţi prevedea ce ne rezervă viitorul? Poate că

drumurile noastre se vor întâlni din nou, cine ştie?

Aproape o atingea acum şi Kimberley, din instinct, făcu un pas înapoi.

- Fiţi liniştită. N-am intenţia să vă sperii.

- Nu mă tem de dumneavoastră!

- De mine, nu, dar de dumneavoastră înşivă?

- Nu începeţi din nou cu psihologia dumneavoastră de doi bani!

- Cine este el, Kimberley?

Surprinsă de această întrebare deplasată, tânăra femeie bâigui:

- Dar... Ce vreţi să spuneţi?

- Cine este individul smintit care te-a rănit? Cine a înrădăcinat în dumneata această teamă de bărbaţi? Eu nu-ţi vreau nici un rău....

Ochii lui albaştri o fixau cu o intensitate aproape seducătoare, astfel încât nici măcar nu avea forţa să reacţioneze când o trase în braţele lui şi puse stăpânire pe buzele ei. Când o strânse mai tare în braţele sale, Kimberley simţi nevoia nestăpânită să se abandoneze acestui sărut. Lawrence nu mai era un străin, avea impresia că-l cunoaşte de secole.

Trebui să facă un efort pentru a se smulge din această minunată îmbrăţişare şi, respingându-l pe Lawrence, lăsă să-i scape o exclamaţie tânguitoare:

- Lăsaţi-mă!

- Trebuie să mă supun?

Această întrebare, pusă cu o voce răguşită şi dezolată se adresa lui însuşi. Kimberley îi răspunse, în defensivă:

- Da! Nu vă apropiaţi de mine!

El avu un gest obosit.

- De acord... Să intrăm acum, este târziu.

Intrară în han fără să schimbe o vorbă şi, în hol, despărţirea fu scurtă.

- Bună seara, domnule Cory.

- îţi doresc o noapte bună, domnişoară Harris. Vise plăcute.

Imaginile care populară mintea lui Kimberley noaptea aceea,
aveau ritmul chinuitor al coşmarurilor. Lawrence Cory, acest intrus, o urmări până şi în această lume ireală. Si ea se zbătea, evita îmbrăţişările lui impetuoase şi mângâierile lui pasionate, înainte de a ceda, emoţionată, săruturilor lui languroase. Apoi se trezea tresărind şi, în singurătatea camerei sale, i se părea că simte încă dulceaţa gurii lui Lawrence pe pielea ei... Ar fi vrut să strige, să alunge aceste idei nebune, să interzică gândurilor ei să revină la el... Dar de fiecare dată când adormea din nou, Lawrence apărea, îi murmura cuvinte fermecătoare, irezistibile, ca o chemare prea mult timp aşteptată.

La ora şase dimineaţa, nemaiputând suporta, renunţă definitiv să se odihnească.

Făcu un duş rece pentru a şterge oboseala şi coborî la recepţie. Domnul Dubois, deja la postul lui, se miră s-o vadă atât de matinală:

- Domnişoară Harris, sunteţi deja în picioare! Dar micul dejun nu este încă gata.

- N-are importanţă, domnule Dubois, voi lua o cafea pe drum.

- Vă voi pregăti o băutură caldă. Aveţi încredere în

Dubois, un client nu va pleca de aici cu stomacul gol!

El refuză să-i dea nota înainte de a pune în funcţiune enormul filtru de cafea şi a despacheta voluminosul pachet de cornuri livrate de cofetarul local.

- O să vă placă aceste cornuri calde! Se topesc în gură, tipic franţuzeşti!

Incapabilă să reziste amabilităţii gazdei sale, Kimberley se aşeză în sala de mese. în ciuda apetitului ei, întotdeauna solid dimineaţa, nu se abandonă lăcomiei şi se grăbi să-şi înghită gustarea. Trebuia neapărat să sfârşească înainte ca Lawrence Cory să coboare!

Suna ora şapte când îl părăsi pe domnul Dubois, jurând să revină într-o zi.

Cu bagajele în mână, ajunse la maşină cu un pas liniştit: era sigură că Lawrence dormea încă profund.

Se înşela. Presupusul adormit stătea pe capota maşinii ei şi o primi cu un zâmbet radios.

- Soarele a răsărit de ore... Nu te aşteptam atât de târziu!

- Dar... Ce faci aici? Micul dejun nici măcar nu s-a servit...

- L-am împărţit pe cel al domnului Dubois, la ora cinci. Tartine cu unt şi dulceaţă. Cornurile nu sosiseră încă, dar pentru dumneata, nu mă scutesc de nici un sacrificiu!

Kimberley ridică ochii spre cer.

- Ce eroism, într-adevăr! Si presupun că ai petrecut noaptea aici.

- Nu, am dormit ca un preafericit în patul meu. Dar mă trezesc întotdeauna foarte devreme.

Ascultându-l vorbind despre noaptea lui liniştită,

enervarea tinerei femei ajunse la paroxism.

- Ei bine, consideră-te fericit! în ceea ce mă priveşte sunt istovită.

- Dacă eşti obosită, pot să conduc eu.

- Nu cred că ţi-am propus ospitalitate, domnule Cory!

- Dar o vei face!

Ea se postă în faţa lui, cu mâinile în şolduri. Furia făcea să-i strălucească ochii şi-i înroşea obrajii. în lumina dimineţii, era încântătoare. Dar foarte departe de a bănui, atât de mult o scotea din sărite acest bărbat.

- Nu! strigă ea. Nu, nu şi nu! Sunt în concediu şi ţin la liniştea mea. Una din admiratoarele dumitale va fi cu siguranţă încântată să-ţi servească de şofer, aşa că nu încerca să mă înduioşezi pentru soarta dumitale! De altfel, vei avea astfel timp să te bucuri de cornuri! La revedere, domnule şi călătorie plăcută!

Fără să mai aştepte, îşi aruncă bagajele în portbagaj şi se repezi în maşină. Se aştepta la o nouă ofensivă a lui Lawrence, dar, de data asta, el nu insistă.

Uşurarea pe care o simţi fu totuşi de scurtă durată. Deoarece mimica tristă şi micul semn de adio pe care i-l adresă fură mai rele decât o pedeapsă: remuşcarea o chinui până la sosire. Remuşcare... şi poate puţin regret.

Capitolul 3

- Kim!

Uşa de la intrare era deschisă şi Pamela alerga spre ea.

- în fine, eşti aici! începeam să cred că erai definitiv pierdută.

- în două sau trei rânduri, a fost cât pe ce!

Tinerele femei izbucniră în râs şi se îmbrăţişară cu efuziune, încântate că se regăsesc după două luni lungi de despărţire.

Abia lăsându-i timp lui Kimberley să-şi ia valiza, Pam o conduse în încântătoarea casă acoperită de viţă-de-vie sălbatică.

- Vino repede, am atâtea lucruri să-ţi povestesc!

- Si eu visam la o seară liniştită... glumi Kimberley.

- De asemenea, ţi-am pregătit un ceai bun şi câteva prăjituri. Cunoscându-te, m-am gândit că asta te va ajuta să suporţi povestea aventurii mele. Dar, bineînţeles, pot aştepta până mâine!

Kimberley scoase o exclamaţie îngrozită.

- Nu, vreau să aflu totul imediat! De când mi-ai anunţat marea veste, tânjesc după detalii!

Pam tropăia literalmente de nerăbdare şi de bucurie în timp ce prietena ei îşi depunea bagajul în holul mare.

- Dragostea îţi face bine, eşti strălucitoare!

- Oh, Kim, nu reuşesc să cred ce noroc am!

- Si unde se ascunde fericitul ales?

- în acest moment este cu mama sa, se ocupă de organizarea cazării tuturor invitaţilor noştri. Nu l-am văzut de la prânz... şi-mi lipseşte deja! Oricum, o să-l vezi mâine.

în realitate, tânăra femeie simţea puţină teamă la

ideea de a-l întâlni pe logonicul lui Pam. Mai mult decât o prietenă, o considera pe tânăra femeie ca pe sora ei şi era deci important să nu-i displacă bărbatului vieţii ei!

- Georges te va adora, sunt sigură! declară Pam.

Kimberley schiţă un zâmbet amuzat. Pam citea în ea ca într-o
carte deschisă. Si reciproca era la fel de adevărată.

- Arzi de dorinţă să-mi povesteşti întâlnirea voastră! Si eu să savurez aceste minunate tartine!

Se instală pe o canapea confortabilă de catifea şi Pamela se grăbi să vină alături. într-o jumătate de oră, Kimberley se bucură de un platou de prăjituri delicioase şi de povestea în culori vii a celei mai frumoase poveşti de dragoste a secolului. Cea mai frumoasă... după Pam, bineînţeles!

Dar Kimberley nu era departe de a crede că într-adevăr Georges apăruse ca un adevărat miracol în viaţa prietenei ei. Aceasta părea şi mai blondă, şi mai graţioasă, şi mai frumoasă decât înainte. Si acum, în imenşii ei ochi albaştri aproape copilăreşti, strălucea o mică flacără pe care Kimberley n-o văzuse niciodată: aceea a fericirii în sfârşit găsite...

De la optsprezece ani, Pam avusese o viaţă instabilă, incapabilă să se fixeze, mergea din serviciu în serviciu, de la aventuri de o vară la iubiri dezamăgitoare. Niciodată nu reuşise să-şi găsească echilibrul, să facă alegerea cea mai bună. Dar astăzi, totul se schimbase de-a binelea şi Kimberley o simţea.

- Pari aşa de mulţumită în această casă!

Pam sări în mijlocul încăperii şi făcu o serie de piruete.

- Da, mă simt acasă, aici. Nu numai în această casă,

deocamdată provizorie, dar în această ţară, în această regiune, în această familie. Oh, ştiu, totul s-a făcut atât de repede, trebuie să mă iei drept nebună!

- Nu... Sunt doar puţin neliniştită.

Pamela veni să îngenuncheze la picioarele prietenei ei.

- Nu mai este nevoie să-ţi faci griji, Kim. Sâmbătă, voi deveni doamna Defontaine, protejată şi răsfăţată de un soţ model. Vei fi liniştită definitiv când îl vei cunoaşte!

Pamela avu o ezitare, apoi adăugă cu un zâmbet tandru:

- Si va fi rândul meu, femeie măritată, să-mi fac griji pentru tine. Rolurile se vor inversa în sfârşit!

De când se ştia, Kimberley îşi asumase întotdeauna rolul persoanei rezonabile, al sfătuitorului, al surorii mai mari, în relaţiile lor. Pam avea dreptate: poate că asta se va schimba.

- Vorbeşte-mi despre călătoria ta, reluă Pam. Ai întâlnit pe cineva interesant?

îşi privea prietena cu un ochi închizitor, ca şi cum ghicea că se întâmplase ceva pe drum. Mai întâi surprinsă, Kimberley alungă repede această idee absurdă. Deşi bună psihologă, Pam nu citea în globul de cristal!

- Nu, pe nimeni!

Lawrence Cory nu era „nimeni“. Dar în ciuda confidenţelor pe care Pam i le făcuse, Kimberley nu se simţea pregătită să vorbească despre el.

Chiar cu cea mai bună prietenă, păstra o grădină secretă, ascundea unele incidente care presăraseră scurta ei viaţă sentimentală. Din pudoare? Poate. Din orgoliu? Cu

siguranţă. Era conştientă şi se învinuia uneori pentru aceste ascunzişuri.

- Ce păcat! exclamă Pamela. Am crezut întotdeauna că tu şi cu mine vom găsi fericirea în acelaşi timp. în visele mele de tânără îmi imaginam chiar o dublă căsătorie. Dar, din păcate...

Kimberley se revoltă...

- Nu-mi compătimi soarta, o duc foarte bine! îmi ador meseria şi nu uita că-l am pe Charles!

Pam oftă.

- îţi iubeşti meseria, dar pe Charles? Cu siguranţă, nu destul ca să te căsătoreşti cu el!

- N-am spus că mă voi căsători.

- Totuşi, într-o zi, o vei face.

Kimberley ezită: deja examinase acest lucru, se temea că Charles o să-şi facă cererea. Ce-i va răspunde, atunci? îi va cere probabil un răgaz, răbdare. Dar va veni momentul când va trebui s-o rupă cu el... sau să spună da.

- Poate, răspunse ea în cele din urmă. Dar nu va fi atât de catastrofal cum crezi. Este un bărbat încântător, inteligent, delicat şi atent... A fost mereu acolo când am avut nevoie de el...

- Nevoie! Dar ceea ce ai tu nevoie, este un bărbat care să te stimuleze! Care să te facă să râzi, să cânţi, să plângi, să vibrezi!

Inexplicabil, imaginea lui Lawrence Cory se impuse atunci în mintea lui Kimberley. O respinse cu iritare, cum alungi un gând rău.

De altfel, Pamela îşi continua rechizitoriul împotriva lui Charles.

- Este cultivat şi politicos. Nu prea urât şi plin de delicateţe. Dar este suficient? Niciodată nu se înflăcărează. Care sunt pasiunile lui, iritările lui? Cum poţi să-ţi imaginezi un viitor atât de... rezonabil?

- „Raţiunea este mama imaginaţiei“.

Acest citat nu avu alt efect decât să provoace puţin mai mult lirismul Pamelei.

- Dar de ce te temi, ca să vrei siguranţă? De ce te închizi în turnul tău de fildeş când un bărbat seducător se apropie de tine? Uneori, păreai făcută din gheaţă! Dar eu ştiu ce foc mocneşte în tine. Atunci, las-o pe adevărata Kimberley Harris să înflorească...

Se întrerupse, surprinsă de expresia de intensă suferinţă care transforma faţa prietenei ei. O înlănţui cu un gest tandru.

- Draga mea Kim, te-am făcut să suferi... Iartă-mă!

- Nu-i nimic, oboseala...

- Ce ţi-am putut spune ca să te bulversezi astfel? Eşti îndrăgostită de Charles?

- Nu. în fine... Nu ştiu.

Charles n-avea nimic de-a face cu emoţia ei. Dar una din frazele Pamelei, în schimb, o atinsese în punctul cel mai sensibil: „păreai făcută din gheaţă“. în ziua rupturii lor, Philippe folosise şi el această metaforă: „Femeie de gheaţă“. Si dacă avusese dreptate? Cât despre Lawrence Cory, comparaţia lui nu fusese cu nimic mai favorabilă: n-o comparase cu o doamnă de fier? Si dacă toţi aveau dreptate? Nu se lăsase oare copleşită de rolul de femeie de afaceri, prin această aparenţă de fermitate, de rigiditate şi de seriozitate, pe care voia s-o impună? Nu neglijase în

mod inconştient fantezia, sensibilitatea, senzualitatea?

- Nu, murmură ea, nu sunt nici de fier, nici de gheaţă!

Gata să plângă, scutură din cap de la stânga la dreapta, refuzând să admită ceea ce i se părea totuşi drept adevăr.

- Dar bineînţeles că nu! exclamă prietena ei. Făceam doar aluzie la ideea pe care şi-o fac unii despre faimoasa domnişoară Harris, directoarea societăţii! Pentru a crede asta, trebuie să te cunoască foarte prost. Tu care plângi în faţa jurnalului televizat, care te aprinzi contra tiranilor, pe care te supără nedreptatea, cum să te creadă de fier? Tu care te topeşti în faţa unui bebeluş, care te minunezi în faţa frumuseţii, care cruţi viaţa şoarecilor care-ţi ocupă podul, cum poţi fi bănuită că eşti de gheaţă?

- Dar pasiunea, dragostea, de ce n-au loc în viaţa mea?

- Pentru că nu l-ai întâlnit încă pe acela ca va şti să ţi le inspire. Dar asta va veni, sunt sigură.

- Mi-ar plăcea să împărtăşesc optimismul tău...

- Iată rezultatul proastelor mele discursuri: acum eşti tristă. în ziua revederii noastre!

Părea atât de necăjită, încât Kimberley izbucni în râs.

Cu începere din acest minut, ordonă ea, este interzis de a afişa o figură posacă! Condu-mă mai curând să vizitez această casă splendidă şi, apoi, voi merge să mă culc. O noapte bună de somn va şterge acest mic acces de lehamite.

Sloiuri de gheaţă şi zăpadă cât vedeai cu ochii... într-o albeaţă imaculată, Kimberley fugea. Nu voia ca frigul s-o ajungă din urmă şi s-o transforme într-o statuie de gheaţă. Dar gerul o pătrundea încetul cu încetul, mâinile îi deveneau mai transparente decât sticla, picioarele n-o mai

ajutau să scape de pe banchiză. Martor la această metamorfoză, Lawrence Cory o sfida cu un râs strident...

Kimberley se trezi tresărind. Soneria ascuţită a telefonului răsuna cu insistenţă în toată casa, fără ca Pamela să intervină. Poate dormea încă, se gândi Kimberley. Deşi străină de această locuinţă, hotărî să meargă să răspundă.

Se îmbrăcă în grabă şi se repezi spre uşă. Exact în momentul când punea mâna pe clanţă, soneria se opri.

O clipă, se simţi tentată să se întoarcă să se culce, dar amintirea coşmarului ei glacial o făcu să se răzgândească. De altfel, fiindcă se trezise, putea la fel de bine să pregătească micul dejun.

Dar, când ajunse în bucătărie, plutea un miros plăcut de pâine prăjită şi de cafea: prietena ei i-o luase înainte.

- Pam, deja trează, la ora opt! Si când te gândeşti că altădată nu reuşeam să te fac să părăseşti patul!

- Ai constatat-o ieri: nu mai sunt aceeaşi. încă din zori, mă arunc în viaţă cu frenezie, pentru a nu pierde nimic.

- Ai auzit telefonul, acum câteva clipe?

- Da, eram în grădină şi am alergat să ridic receptorul. Era Estella, viitoarea mea soacră. îmi reamintea întâlnirea pentru cină.

- Ei bine, voi profita să fac o plimbare pe câmpie. Nu te nelinişti pentru mine!

- Pentru mine mă tem.

- Dar de ce?

- Vezi tu, familia Defontaine este venită din patru colţuri ale Franţei ca să asiste la căsătoria noastră. Astă seară, cu tatăl lui, cu unchii şi numeroşii săi veri, Georges

îşi va îngropa viaţa de burlac. în paralel, Estella organizează o serată exclusiv feminină. Nu este îngrozitor?

- Nu te vor mânca! Sper că nu contai pe mine ca să te protejez.

Pam scoase un adevărat strigăt de disperare.

- Ba da! Kim, nu mă abandona! Nu cunosc pe nimeni... Si dacă mă urăsc?

- De ce? Eşti cea mai frumoasă, cea mai inteligentă dintre logodnicele pe care le poţi dori unui văr. Te vei descurca foarte bine fără mine!

Pentru a sublinia caracterul definitiv al acestei hotărâri, muşcă hotărâtă din tartina sa. Dar Pamela nu se lăsă impresionată.

- Kim, o rugă ea, nu mă părăsi! Dacă cel puţin Georges era prezent, n-aş fi atât de timorată. Dar fără el...

Kimberley deschise braţele într-un gest de capitulare.

- De acord, voi veni să te ţin de mână! Presupun că trebuie să cedez acestui ultim capriciu de tânără fată. Dar, ţine pentru tine ce spun, cu începere de sâmbătă, voi fi neînduplecată.

-îţi cer doar să fii prezentă la căsătoria mea, o rugă Pam râzând.

-Jur! N-am traversat Canalul Mânecii ca să te las singură în ziua aceea!

O umbră de tristeţe voală privirea viitoarei mirese.

- Kim, ai realizat că în această zi mare, tu vei fi mica mea familie. Nefericită de lipsa ei de tact, Kimberley luă mâna prietenei ei şi
o strânse foarte tare.

- îl vei avea pe Georges lângă tine.... şi pentru

totdeauna.

Când îl văzu pe Georges, Kimberley îl găsi formidabil. Nu numai că era frumos, dar inteligenţa îi lumina privirea. Si iubirea pentru Pam iradia din toată fiinţa lui!

- Este da, declară ea imediat.

Georges făcu ochii mari de uimire.

- Dar cu ce?

- Vă acord mâna celei mai bune prietene!.

El sări imediat în picioare şi o antrenă pe logodnica lui într-un vals nebun.

- Pam, iubirea mea, striga el. Avem aprobarea lui Kimberley! în sfârşit, mă voi putea căsători cu tine!

O învârti pe Pamela în mijlocul încăperii şi Kimberley nu putea decât să se înduioşeze faţă de atâta fericire.

Când se prăbuşiră pe canapea, gâfâind, Pam era roşie în obraji şi Georges era cu părul în dezordine. Păreau doi copii fericiţi şi poznaşi.

- Eram îngrozit la ideea de a vă întâlni, mărturisi atunci tânărul. Contaţi atât de mult pentru Pamela! Fără girul dumneavoastră, mă întreb dacă ar fi acceptat să spună „da“ domnului primar.

- Aş fi ezitat, este adevărat, interveni Pam. Dar rochia mea de mireasă este atât de frumoasă, încât aş fi sfârşit prin a ceda totuşi!

în ciuda tonului lejer al conversaţiei, Kimberley ghicea că, la fel ca şi ea, lui Georges îi fusese realmente teamă de această primă întrevedere. Si ea înţelegea de altfel şi spaima pe care prietena ei o simţea să fie prezentată curând clanului feminin Defontaine.

De altfel, Pam nu întârzie să-şi răsucească mâinile cu

nervozitate.

- Kimberley, trebuie să mergem să ne pregătim, acum.

- Avem încă o oră înaintea noastră!

- Ştiu, dar mi-am cumpărat o rochie nouă pentru această ocazie şi voiam să-mi spui...

- Vei fi admirabilă, o întrerupse Georges. Ca întotdeauna! Dar cunosc femeile, le trebuie un secol pentru a se găti. Nu vă grăbiţi; eu voi face un tur în pavilion, vreau să fie impecabil.

- Ce pavilion? întrebă Kimberley.

Dar Pamela o antrena deja pe scară.

- O căsuţă situată în fundul grădinii, căreia îi spunem pavilionul de vară. O vom vizita mai târziu. Vino repede!

-Anglia poate fi mândră de reprezentantele ei! declară Georges

Admiraţia lui era sinceră în timp ce le privea pe cele două tinere
femei care coborau scara ca nişte manechine.

- Ce frumoase sunteţi!

Pamela îmbrăcase noua sa toaletă, o rochie lungă alcătuită din nenumărate volane de tul albastru, cu balerini asortaţi şi, cu părul ridicat în coc, semăna cu o dansatoare.

Kimberley, dinspre partea ei, optase pentru o rochie scurtă din satin roşu care-i punea în valoare picioarele interminabile. La sfatul prietenei ei, îşi lăsase liber splendidul ei păr castaniu-roşcat care-i încadra faţa ca un halo mătăsos.

- Aş putea rămâne ore întregi să vă admir, dar trebuie să plecăm! Pam a estimat cu largheţe timpul necesar de pregătire pentru splendida voastră intrare în scenă!

Rulară mai mulţi kilometri traversând un peisaj magnific de podgorii şi Georges se arăta inepuizabil în legătură cu meritele nectarului pe care-l producea via lui. Familia Defontaine producea vinul de generaţii şi această moştenire nu se abătea de la tradiţie: se lansase recent în oenologie cu un mare succes.

- Nu este o podgorie mare, spuse el, dar veţi aprecia acest vin roze. Proaspăt, acidulat, este îmbietor şi plăcut ca această regiune a sudului. Când îl bei, chiar la celălalt capăt al lumii, crezi că auzi greierii!

Angajă maşina pe o alee vastă mărginită de stejari bătrâni. în depărtare se profilau turnuleţele înalte ale unei clădiri uriaşe.

- Si iată căsuţa noastră, anunţă el.

- Căsuţa? exclamă Kimberley. Eu numesc asta un castel. Aici veţi locui?

- Nu, răspunse Pamela. Părinţii lui Georges ne oferă o casă drept cadou de nuntă. Mai mică, dar vei vedea, Kim, este splendidă.

învecinată cu o mică pădure, deasupra unei vii care se întinde cât vezi cu ochii. Iedera acoperă zidurile ei de piatră şi este înconjurată de bariere albe. Are şase camere mari, dar cu toate acestea s-ar putea spune că este o casă de păpuşi, sau de zâne!

- Pam exagerează, interveni Georges, deşi foarte frumoasă, locuinţa nu este mai puţin modestă. Un prieten arhitect se ocupă acum de ea şi cunoscându-i talentul, ştiu că va şti să-i exploateze farmecul. Ne vom muta acolo îndată ce ne întoarcem din voiajul de nuntă.

- Si această casă unde locuieşte Pam acum, vă

aparţine?

- Da, părinţii mei sunt actualii ei proprietari. Ei sperau ca Pamela şi cu mine să locuim acolo...

Pamela îl întrerupse, radioasă.

- Dar îndată ce am văzut viitorul nostru cuib al dragostei, l-am recunoscut: acolo, şi nu în altă parte, trebuie să ne alcătuim familia! Estella şi Paul ne-au înţeles: au renunţat atunci la planul lor, şi vor pune proprietatea în vânzare.

- Ce păcat, este atât de frumoasă!

- De ce n-ai cumpăra-o tu, Kim? sugeră Pam. Ai veni să-ţi petreci toate weekendurile aproape de mine!

- Director de întreprindere nu este întotdeauna sinonim cu „Cresus“, din păcate, răspunse Kimberley. Stii că n-am nici măcar mijloacele de a avea propriul meu apartament la Londra.

- Am o idee mai bună, atunci, continuă Pam râzând. Prietenul arhitect al lui Georges se interesează de această construcţie. Căsătoreşte-te cu el şi vei fi vecina mea tot anul!

- Găseşti rapid soluţii! Nu mă îndoiesc că domnul acesta este foarte simpatic, dar de aici până la a mă căsători cu el şi să-mi părăsesc munca... Totul pentru a-ţi face plăcere!

Zâmbea, dar numai pe jumătate; cu Pam trebuia să fie atentă. Dacă îşi punea în cap să dibuiască un logodnic pentru Kimberley, trebuia să te aştepţi la orice.

- Oh, dar se pare că este atât de seducător! insistă Pamela. în fine, nu l-am văzut încă, dar după vocea lui la

telefon...

Dojenitoare, vocile lui Kimberley şi a lui Georges se amestecară în aceeaşi exclamaţie:

- Pam! Eşti incorigibilă!

- Nu este nimic rău să visezi! Recunoaşte că ar fi fantastic şi că...

- Ah, iat-o pe mama, care vine să ne întâmpine! i-o tăie Georges. Abia oprise şi Pam sări din maşină ca să alerge să se arunce în

braţele soacrei. îmbrăţişarea lor nu era lipsită de afecţiune şi Kimberley fu definitiv liniştită de viitorul prietenei ei: aici, fiecare părea s-o iubească din toată inima.

De-abia sosit, Georges dispăru.

Pamela fu răpită şi ea de o droaie de tinere femei şi dispăru. Estelle o conduse pe Kimberley în salon şi-i prezentă fiecare invitată la această serată exclusiv feminină. După ce a strâns vreo sută de mâini, tânăra englezoaică nu mai ştia foarte bine cum stă.

- Să nu-mi spuneţi că toate aceste persoane fac parte din familia dumneavoastră! declară ea Estellei.

- Exceptând câteva prietene şi cunoştinţe, majoritatea acestor femei sunt surori, mătuşi sau verişoare. Ştiţi, trebuie să fie mari ocazii ca aceasta să ne reunim cu toţii. Pe unii nu i-am văzut de ani de zile şi mărturisesc că uneori mă încurc şi eu!

- Cât despre mine, mi se învârteşte capul, glumi Kimberley. După ce vom face turul, voi merge să iau puţin aer.

- Vă prezint pe Simone, nepoata mea preferată, şi vă eliberez. O tânără încântătoare de vreo optsprezece ani îi

întrerupse
sporovăiala ca s-o salute pe Kimberley.

- încântată să vă cunosc, murmură ea. Si de a vedea că Pam a găsit totuşi pe cineva să invite la căsătoria ei.

Tonul mieros al frazei nu-i scăpă lui Kimberley. Trebuia să vadă în asta o răutate ascunsă sau o simplă stângăcie?

Simone o studia cu ochii ei mari verzi, fals naivi, şi zâmbetul ei senzual şi totodată arogant spori indispoziţia lui Kimberley. Această pisică drăguţă făcea pe mâţa blândă, dar putea să parieze că se putea transforma foarte repede într-o tigroaică de temut. Pamela va trebui să se păzească de ghearele ei!

- Unul din prietenii noştri trebuie să sosească, i-o întoarse Kimberley. Dar ceilalţi n-au putut să se elibereze pentru mai multe zile. Din Anglia până la voi, în sud, este o călătorie lungă.

-Vărul meu are întotdeauna idei ciudate: să se ducă să-şi caute soţie atât de departe!

- Pam a venit la el, interveni Estelle. Spre marea lui fericire... şi pentru a mea. Nici nu îndrăzneam să visez o noră atât de adorabilă!

O nou-sosită se repezi în acel moment spre Estelle şi nepoata ei. Kimberley profită de ocazie şi se îndreptă spre bar. Cu o cupă de şampanie în mână, o căută în zadar pe Pam, apoi hotărî să se ducă să viziteze grădina.

Era cald, în ciuda orei înaintate, şi tânăra femeie găsi răcoarea într-o pădurice care mărginea locuinţa. Ajunse foarte repede în partea opusă şi fu impresionată de peisajul magnific care se întindea la picioarele ei.

Soarele cobora spre orizontul viilor şi tufelor de

mimoze în floare. în depărtare se zăreau meandrele unui râu unde flamingo roz veniţi din apropiatul Camargue, îşi potoleau setea. Numai ţârâitul greierilor tulbura calmul acestui loc încântător.

Oboseala celor două nopţi de somn prost o cuprinse brusc şi se lăsă să alunece în iarbă, ca să se odihnească o clipă şi să admire locul.

Un minut mai târziu, sprijinită cu spatele de trunchiul aspru al unui pin, se cufunda încet în lumea viselor.

Un mic zgomot o trezi curând şi deschise ochii. Mai întâi crezu că încă mai dormea. Apoi se redresă şi exclamă:

- Dumneata? Dar este imposibil, visez!

- Pe mine? Mă flatezi! răspunse Lawrence Cory.

Era aşezat aproape de ea, cu un creion şi un bloc de desen în mână. îmbrăcat într-un costum care distona cu locul în mijlocul naturii, desena.

- Ce faci? exclamă Kimberley.

- O schiţă a unei fete încântătoare în plin somn.

- Dar cine ţi-a permis?

- Nu puteam să-ţi cer permisiunea fără să te trezesc. Si apoi, subiectul n-ar fi fost acelaşi. Acesta mă inspira!

- N-aveai dreptul!

- Nu m-am gândit că te rănesc. Dar uitasem redutabila faţadă după care te ascunzi. Glaciala domnişoară Harris nu suportă să fie surprinsă într-o stare de abandon... Păreai o copilă; o fetiţă fragilă şi dulce. De altfel, priveşte!

Pe carnetul de crochiuri, Kimberley descoperi trăsăturile abil desenate ale unei femei care-i semăna în mod straniu. în atitudinea lui languroasă, personajul radia o senzualitate tulburătoare, cu gura oferită ca un fruct

copt, cu franjul greu de gene care-i umbrea ochii şi părul des care-i sublinia linia pură a gâtului.

- Mi-l faci cadou? întrebă ea.

- Dacă-mi spui „te rog“! Un „bună ziua“, ar fi la fel de binevenit.

- Bună ziua, murmură ea.

- Inutil de adăugat că eşti încântată să mă revezi, o citesc în ochii dumitale!

- Dă-mi-l.... te rog!

Cu o uşoară reţinere, Lawrence rupse pagina şi i-o întinse.

Kimberley privi lung imaginea. Ce derutant era să se revadă astfel culcată pe hârtie, într-o atitudine atât de vulnerabilă! Conştientă de cruzimea gestului ei, dar incapabilă să se controleze, rupse portretul în bucăţele. Se detesta că este capabilă de asemenea faptă, dar era ceva care o depăşea.

în loc de scuză, nu putu decât să murmure:

- Sunt sigură că puteai s-o faci mai bine.

Nu reuşi să definească ce emana din privirea lui Lawrence în acest moment. Era oare tristeţe, furie stăpânită sau doar decepţie?

- Să spunem că era o ciornă. Voi încerca să fiu mai iscusit data viitoare.

Ar fi putut să strige, să facă scandal... Totul ar fi părul preferabil în ochii lui Kimberley acestui calm, care nu făcu decât să-i stăpânească furia.

- Nu va exista o data viitoare.... Nu vreau să te mai revăd.... Niciodată!

Lawrence izbucni în râs:

- Constat că situaţia îţi scapă... Arţagul dumitale te orbeşte: ce crezi că fac aici, pe o proprietate privată şi îmbrăcat într-un asemenea costum? Nu este cu siguranţă o ţinută pentru un autostopist, nu?

- într-adevăr, replică ea tăios. Aştept explicaţiile dumitale!

- Nimic mai uşor: nu sunt nici un spărgător, nici un braconier, ci martorul lui Georges Defontaine la căsătoria lui. Aşa cum dumneata eşti a lui Pam. Vom fi deci destinaţi să ne revedem.

- îl cunoşti pe Georges?

Nu putea să-şi ascundă uimirea.

- Da, si de mult timp. Ca si pe tatăl lui, pe mama lui si numeroşii membrii ai familiei. De altfel, si eu fac puţin parte din ea: un văr la modă din Anglia, cum se spune în Franţa.

- Dar dumneata şi cu mine nu suntem prin nimic legaţi!

- Ba da, prin trecutul nostru, deja. îmi voi aminti întotdeauna acea femeie misterioasă, o figură la prora unui vas care traversa Canalul Mânecii. Apoi, acea zgomotoasă întâlnire, în faţa cafenelei. Si, în grădina hotelului, sub clar de lună, dulceaţa...

- Taci! strigă Kimberley.

Nu putea să suporte evocarea îmbrăţişării lor pe marginea lacului. Ruşinea îi îmbujorase obrajii, înceţoşându-i ochii de lacrimi.

- Nu numai că n-o să tac, dar...

Cu o mişcare rapidă, prinse braţele tinerei femei şi o trânti la pământ. Gura lui se apropie periculos de faţa lui Kimberley, respiraţia lui îi mângâia pielea. Fascinată de

albastrul de azur şi de profunzimea ochilor lui, nici măcar nu se gândise să se zbată

- ... dar vreau să reînsufleţesc această amintire. Să regăsesc căldura corpului dumitale, dulceaţa pielii, arsura sărutului! Si dumneata o doreşti!

Cum putea oare să nege, când gura ei tindea spre a lui, când corpul ei se supunea mângâierilor lui? împotriva veleităţilor de rezistenţă, toată fiinţa ei se răzvrătea. Si se supunea, subjugată de senzualitatea acestei îmbrăţişări pasionate.

A recunoaşte, devenea inutil.

în tăcerea acestei idilice naturi, răsună brusc o voce subţire şi mânioasă:

- Deranjez?

Lawrence şi Kimberley tresăriră. în faţa lor, încordată ca un cocoşel ofensat, Simone îi măsura cu aroganţă.

- De necrezut! continuă ea pe un ton ironic. Si eu care credeam că englezoaicele sunt reci şi rezervate. Va trebui să-l avertizez pe bietul meu văr Georges să-şi supravegheze viitoarea soţie. „Cine se aseamănă se adună“, nu aşa se spune?

- La vârsta ta, nu da crezare acestui vechi proverb, i-o întoarse Lawrence, nici ideilor preconcepute şi aparenţelor.

încă întins lângă Kimberley, se sprijinise neglijent într-un cot, ca un spectator străin de scenă. Schiţă chiar un zâmbet maliţios.

- La vârsta mea, nu sunt oarbă! răspunse Simone.

Apoi, după ce lovi furioasă cu piciorul un bulgăre de pământ, făcu stânga-mprejur şi plecă alergând.

Kimberley rămânea nemişcată.

- Kim? o chemă Lawrence.

Ea reacţionă în sfârşit şi îşi ascunse faţa roşie de ruşine în mâini.

- Nu voi uita niciodată, murmură ea. Niciodată n-am fost tratată astfel.

Lawrence o trase spre el ca s-o consoleze.

- De ce te ruşinezi? Că eşti femeie? Că doreşti un bărbat? Că eşti dorită de el?

Ea îl respinse, cu un gest furios.

- M-ai forţat strigă ea.

- într-un fel. Dar nu te-ai opus deloc!

El câştigase şi Kimberley preferă să înceteze această discuţie stupidă. Se ridică şi se îndreptă spre casă, fără să se întoarcă.

Dacă ar fi făcut-o, Lawrence ar fi putut să vadă lacrimi mari de neputinţă curgând pe faţa ei.

Capitolul 4

în timpul întregii serate, Kimberley trebui să reziste dorinţei de a-şi lua rămas-bun de la gazdele ei. Dar, în ajunul căsătoriei celei mai bune prietene, nu putea să atragă atenţia asupra sa.

Din fericire, Lawrence Cory dispăruse la câteva minute după ce se întorsese din pădurice. Fără îndoială pentru a se întâlni cu clanul familiei.

Ea trebui în schimb să suporte privirile neîndurătoare ale Simonei. Kimberley dorea din toată inima ca, în ciuda furiei, tânăra să nu fi povestit nimănui scena la care fusese martoră. Dar se pare că nimeni nu era la curent cu scandalosul episod.

Suferi deci cu resemnare şi încercă să facă o impresie bună mătuşilor şi verişoarelor care o asaltau cu întrebări asupra Pamelei.

Norocul îi surâse în fine: nu era încă ora zece când Pamela hotărî să se întoarcă acasă.

- Trebuie să dorm pe săturate ca să arăt bine în ceea ce trebuie să fie cea mai importantă zi din viaţa mea! explică ea.

Estelle le conduse cu maşina şi cele două prietene hotărâră ca înainte de culcare să bea o ciocolată caldă.

- Cine este acel bărbat care te-a gratificat cu un zâmbet plin de subînţelesuri înainte de a dispărea? întrebă Pamela cu un aer scrutător.

Pam avea hotărât lucru un al şaselea simţ ca să detecteze acest gen de amănunt. Deşi puţin dispusă să abordeze acest subiect, Kimberley ştia că va trebui să-i spună mai devreme sau mai târziu. Era preferabil să fie în

intimitate.

- Se numeşte Lawrence Cory. Ne cunoşteam deja.

Un adevărat urlet izbi timpanele tinerei femei.

- Cum! Lawrence Cory... Prietenul lui Georges, arhitectul! Unde l-ai întâlnit?

- Pe autostradă, venind aici.

- Dar spuneai că n-ai întâlnit pe nimeni interesant!

- Nimic mai adevărat... Nu ştiam că acel bărbat era o relaţie comună Am descoperit-o în această seară.

- Lawrence Cory, exclamă Pamela, neinteresant! Este unul din arhitecţii cei mai buni din generaţia sa! Bine pregătit în artă, istorie, vinuri şi ţări îndepărtate! Pasionat de literatură şi de sociologie. Imbatabil la şah...

Kimberley trebui să intervină pentru a pune capăt acestei enumerări elogioase.

- Dar cum de ştii toate astea?

- Ti-am spus, Lawrence Cory este cel mai bun prieten al lui Georges. Au făcut împreună studiile la Arte Frumoase, la Paris. Inseparabili, nu se despărţeau decât în vacanţe!

- Nu ştiam că logodnicul tău este artist. El mi-a spus că se ocupă de vin.

- Are mai multe talente, declară Pamela cu mândrie. De când m-a întâlnit, a neglijat puţin pictura dar va reveni la ea. îl voi îndemna şi contez de asemenea pe Lawrence să-l incite să lucreze din nou.

- Vorbeşti despre acest bărbat ca de o veche cunoştinţă.

- Georges şi părinţii lui mi-au povestit totul despre el. Adaug că Estelle îl consideră aproape ca pe al doilea fiu al ei.

Kimberley înghiţi puţină ciocolată fierbinte şi luă un aer detaşat. Această ciudată întâmplare începea să-i pară suspectă.

- Mă întreb dacă întâlnirea noastră a fost întru totul întâmplătoare...

Tonul ei deveni mai direct, aproape ameninţător.

- Pam, dacă ai vreun amestec, spune-mi imediat!

Prietenei ei îi scăpă un râs încurcat,

- De fapt, am vorbit la telefon cu Lawrence, săptămâna trecută. Discutând despre sosirea lui, am înţeles că venea cu maşina împreună cu doi prieteni şi că lua feribotul ca să traverseze Canalul Mânecii. Era acelaşi vapor cu care veneai şi tu! Ce coincidenţă, nu-i aşa?

- Da, într-adevăr, răspunse Kimberley cu un ton sec.

- Atunci, i-am făcut o descriere a ta, pentru ca să se prezinte dacă reuşea să te identifice.

- M-a recunoscut cu siguranţă, dar n-a binevoit să-mi spună cine era.

- Iată ce mă intrigă! Credeam că ţi-ar fi plăcut să cunoşti pe cineva înainte de a sosi printre toate aceste figuri noi. Părea că înţelesese.

- Dar a ales să mă lase în ignoranţă! Asta îl amuza, presupun.

- Nu lua totul în tragic! Lawrence avea cu siguranţă un motiv pentru a proceda astfel. Mă întreb cum ai reacţionat când te-a abordat... Dacă ţi-ai arătat răceala obişnuită faţă de necunoscuţi, n-ar fi îndrăznit...

Kimberley i-o tăie cu o voce severă.

- Lawrence Cory n-are nimic dintr-un timid, te asigur! Aroganţa şi insolenţa lui depăşesc puterea mea de

înţelegere!

- Dar, în sfârşit, ce ţi-a făcut? Vorbeşti cu atâta arţag...

Kimberley nu se putu împiedica să nu roşească la amintirea a
ceea ce necunoscutul încercase să facă. Dar dacă Lawrence se arătase foarte îndrăzneţ, ea însăşi nu se opusese deloc. Cu toate că îşi reproşa teribil, trebuia să admită că răspunsese cu ardoare sărutărilor lui. Dar asta nu-i va mărturisi niciodată Pamelei.

Obrajii roşii ai prietenei sale au fost un răspuns suficient pentru Pamela.

- Nu pot să cred că ţi-a făcut rău! Dar s-a întâmplat ceva, nu poţi s-o negi, Kimberley! Unde ai dormit alaltăieri seară?

Ea îşi lăsă capul în jos, ca un copil vinovat.

- La hotel.

- Si Lawrence?

- în acelaşi hotel! Dar în altă cameră! Nu s-a întâmplat nimic... Ce-ţi imaginezi?

- Nu-mi spui nimic... Atunci, cum să nu-mi fac idei? Cu atât mai mult cu cât prietenul lui Georges este teribil de seducător! Dacă ai cedat avansurilor lui, aş fi prima care să mă bucur.

- Dar drept cine mă iei? exclamă Kimberley, scandalizată. N-am obiceiul să mă arunc în braţele primului venit!

- Dragostea la prima vedere există: eu însămi am întâlnit-o. îndată ce l-am văzut pe Georges, am ştiut că eram făcuţi unul pentru altul.

- Atunci, i-ai sărit de gât spunând: te iubesc,

căsătoreşte-te cu mine...

- Nu... nu tocmai. Mi-a făcut curte, m-a înconjurat cu atenţii, mici cadouri, cuvinte tandre.

- Ei bine, nu pare genul lui Lawrence Cory să acţioneze în felul ăsta. El se arată mult mai... îndrăzneţ!

- Nu exagera, Kim! Este imposibil ca cel mai bun prieten al lui Georges să fie un bădăran. Am cu totul altă versiune a acestei poveşti!

- Care?

- Te găsesc prea nervoasă, prea susceptibilă, dintr-o dată. Acest bărbat te tulbură... şi încă profund! Te place, iată ce cred!

Iritată, Kimberley se mulţumi totuşi să ridice ochii la cer fără să răspundă. Inutil să intre într-o polemică fără rost cu Pam, amândouă ar risca să se certe. Si în ajunul căsătoriei prietenei ei, nu ţinea deloc la aşa ceva.

- Cine tace consimte! continuă Pam. Dar trebuie să te avertizez că dacă am dreptate, dacă Lawrence Cory te seduce, va trebui să înfrunte o veritabilă bătălie: ştiu din sursă sigură că verişoara lui Georges, Simone, este interesată de el. Ea nu-ţi va face nici un cadou, o cunosc. Fiindcă dacă nu are nici frumuseţea ta, nici distincţia ta, are în schimb o hotărâre de neclintit!

- Nu va avea nici o problemă cu mine... Nu fac parte din fanii clubului lui Lawrence Cory!

Aşezată lângă Charles, care sosise chiar dimineaţă cu avionul, Kimberley se simţea foarte emoţionată.

Biserica, deşi mică, avea o orgă a cărei muzică minunată răsuna sub bolta înaltă pictată. Soarele care pătrundea prin vitraliile multicolore arunca străluciri de

curcubeu asupra adunării în reculegere.

Doar Simone, plasată exact în faţa ei, se agita ca un copil nervos. Exaltarea ei atinse culmea când Lawrence Cory coborî aleea centrală ca să ajungă la locul său. Fără să ţină seama de solemnitatea momentului, tânăra fată îl prinse de mână şi-l trase cu toate forţele ei ca să-l facă să se aşeze lângă ea. O privire dojenitoare a lui Lawrence o făcu să renunţe dar, evident, nu ceda decât cu moartea în suflet.

Amuzată şi totodată iritată de această mică scenă, Kimberley îşi aminti cuvintele lui Pam. Simone părea într-adevăr foarte hotărâtă să-l cucerească pe frumosul arhitect!

Deodată, acordurile Marşului nupţial al lui Mendelssohn răsunară în naos şi toţi se întoarseră pentru a privi intrarea miresei.

Cramponată de braţul socrului ei, Pamela cobora spre altar cu o figură tulburată şi totodată radioasă. împodobită cu un val de tul imaculat, înainta cu un pas lent care făcea ca dantela şi mătăsurile brodate ale rochiei lungi să foşnească. Opt fetiţe îmbrăcate în satin roz-deschis purtau trena cu o seriozitate remarcabilă.

Inima lui Kimberley se strânse la vederea acestui splendid tablou. Era un moment pe care nu-l va uita niciodată.

însoţit de mama lui, Georges o întâlni pe Pam în faţa altarului şi, descoperind fiinţa angelică învăluită în alb, nu putu să-şi reprime o privire de admiraţie profund tulburată. Cei doi se iubeau cu atâta intensitate încât un zâmbet înduioşător apăru pe feţele lor.

Ceremonia se derulă cu fast şi, când vocea tremurătoare a Pamelei pronunţă un „da“ vibrant de convingere, Kimberley nu putu să-şi reţină lacrimile.

Ele curgeau încă atunci când noul cuplu părăsi biserica sub o ploaie de orez şi de ovaţii tradiţionale. Sub vălul ei, Kimberley reuşi să observe pleoapele roşii ale miresei. O dată mai mult cele două prietene plânseseră simultan. Dar astăzi, era de fericire!

Un imens cort din bumbac alb era întins în grădina familiei Defontaine pentru a primi invitaţii. Mâncărurile cele mai delicate se îngrămădeau pe mesele mari decorate cu buchete de trandafiri albi, şi dopurile sticlelor de şampanie săreau în explozii neîncetate. O orchestră cânta melodii agreabile aşteptând începerea petrecerii.

Pamela alerga printre musafiri, distribuia sărutări înainte de a se întoarce pentru a se cuibări în braţele soţului ei, apoi pleca din nou spre alţi nou-sosiţi, cu zâmbetul pe buze şi cu o lumină radioasă în ochi.

Cu un pahar în mână, Kimberley, urmată pas cu pas de Charles, circula prin mulţime într-un circuit foarte complex: decât să meargă în întâmpinarea persoanelor întâlnite în seara precedentă, manevra în unicul scop să-l evite pe Lawrence Cory.

După ce se băuse şampania, venise momentul discursurilor. Tatăl lui Georges luă primul cuvântul pentru a-şi expune mândria şi emoţia, apoi Estelle luă microfonul şi cu lacrimi în ochi, îşi exprimă fericirea în cuvinte ezitante, dar de o mare intensitate.

Spre surpriza lui Kimberley, Lawrence Cory fu cel care încheie ceremonia cu un mic discurs plin de umor şi de căldură. Când izbucniră aplauzele ca să-l ovaţioneze ea

bătu spontan din palme cu entuziasm.

- Mulţumesc, murmură oratorul, mulţumesc mult!

în acest moment, ochii lui, care cercetau atent adunarea, se opriră asupra lui Kimberley. Apropiindu-şi din nou microfonul, îi adresă un zâmbet ironic şi declară:

- Si un mulţumesc foarte special compatrioatei mele Kimberley Harris, care se pare că, de data asta îmi apreciază cuvintele. Hotărât lucru, această zi se anunţă excepţională!

Toate privirile se îndreptară spre o Kimberley cu obrajii roşii care, neputându-şi exprima furia, se mulţumi să schiţeze un mic zâmbet crispat.

Luând braţul lui Charles, îl conduse în afara cortului.

- Să facem un tur în grădină, locul acesta este o adevărată etuvă!

- Dar cine este acest bărbat, Kimberley? întrebă Charles. Nu l-am văzut niciodată în anturajul tău, la Londra. Totuşi, părea că te cunoaşte bine.

- Nu, l-am întâlnit aici, în Franţa, acum trei zile. Este cel mai bun prieten al lui Georges, şi-au făcut studiile impreună. Nu este decât o pură întâmplare că este englez, ca noi.

- Totuşi...

Incapabilă să-şi ascundă iritarea, Kimberley îl întrerupse:

- Să schimbăm subiectul, vrei, Charles? Acest arhitect nu prezintă nici un interes!

în ciuda durităţii acestei sugestii, Charles păru că o primeşte cu entuziasm.

- Da, să găsim un colţişor liniştit şi să ne aşezăm ca să vorbim. Am ceva să-ţi spun!

Tonul solemn al lui Charles prevestea o discuţie serioasă menită să nu-i placă lui Kimberley. Cucerit de emoţia ceremoniei religioase, nu intenţiona oare şi el să se căsătorească?

Kimberley nu se simţea pregătită să abordeze acest subiect. Dar pentru a-l evita pe Lawrence Cory, ar fi făcut ce era mai rău!

Resemnată, îl urmă pe însoţitorul ei până la o bancă mică de piatră adăpostită de soare sub o salcie plângătoare.

Abia aşezat, Charles îi luă mâna.

Kimberley nu se înşelase: acum ştia că voia să-i facă cererea. Ce-i va răspunde? Ce putea să spună ca să amâne scadenţa? Pentru a-şi lăsa timp să-şi înţeleagă sentimentele, să-şi aleagă destinul! Si cum să-i explice unui bărbat îndrăgostit că nu era sigură de propriile ei sentimente, pentru el?

Charles tuşi pentru a-i atrage atenţia.

- Kimberley, vezi tu, am reflectat bine. Si cred că este timpul acum să luăm o decizie!

- Nu astăzi, Charles! i-o tăie ea. Ghicesc unde vrei să ajungi şi nu consider că este momentul ideal. Această zi este a Pamelei şi a lui Georges, mi-ar plăcea să le fie consacrată în întregime.

- Dar, Kimberley, fericirea noastră n-o va strica pe a lor! O va întări.

„Bineînţeles că nu, se gândi ea. Pamela va fi dimpotrivă foarte contrariată de o asemenea veste“.

-Vom vorbi despre toate astea la întoarcerea noastră la Londra, Charles. Nu aici!

- Căsătoreşte-te cu mine, Kimberley!

Enervată de insistenţa lui, nu putu să-şi reţină un adevărat strigăt:

- Nu!

Ochii de obicei nepăsători ai lui Charles aruncau fulgere şi, timp de o secundă, tânăra femeie se sperie de rictusul de furie care-l desfigura.

- Nu sunt pregătită pentru căsătorie, Charles. îmi pare rău... Dar nu suntem grăbiţi, nu-i aşa?

- Acesta este poate punctul tău de vedere! replică Charles. Dar dinspre partea mea, consider că este timpul să ştiu ce aştepţi de la relaţia noastră. Kimberley, nu mai pot rămâne în ignoranţă!

La aceste cuvinte, o îmbrăţişă pe tânăra femeie cu o brutalitate stângace şi puse stăpânire pe buzele ei cu o pasiune prost stăpânită.

Charles o mai sărutase, dar era prima dată când simţea o asemenea repulsie să fie în braţele lui. Se datora oare stângăciei lui Charles? Sau lipsei de dragoste din partea ei?

Acest sărut devenea o adevărată tortură, avea impresia că este înăbuşită, devorată. încerca să se zbată, dar ardorea lui Charles nu făcu decât să sporească.

- Kimberley, murmură el, nu realizasem niciodată până în această zi cât de mult te doresc! Kimberley...

Tânăra femeie voia să strige, dar nu avu timp. Un râs cristalin şi ironic izbucni nu departe de ei. Charles şi cu ea tresăriră şi se întoarseră spre responsabila acestei intervenţii.

Simone îi măsura cu un amuzament şi un dispreţ neascunse în timp ce Lawrence Cory, care o ţinea de braţ, se mulţumea cu o privire rece şi neutră.

- Kimberley Harris! exclamă Simone. Hotărât lucru, ocupaţia dumneavoastră preferată nu este greu de ghicit. Si cu orice partener!

- Dar, ce vreţi să spuneţi? bâigui Charles.

Umilită, batjocorită şi plină de o furie rece, Kimberley se ridică.

- Vă rog să mă scuzaţi, trebuie s-o întâlnesc pe Pamela.

Apoi, fără un cuvânt pentru Charles, se îndepărtă în grabă.

Abia scăpată de privirile lor stupefiate, îşi simţi ochii plini de
lacrimi. Puţin dornică să se dea în spectacol în faţa mulţimii de invitaţi care invadaseră grădina, găsi uşa întredeschisă a unui garaj şi se refugie acolo.

în semiobscuritatea acestui hangar, izbucni în hohote.

Corpul i se scutura de sughiţuri; aşezată pe capota prăfuită a unei maşini, se simţea ridicolă, urâtă, părăsită de toţi. îl ura pe Charles, pe această mică pacoste Simone şi mai mult încă, îl ura pe Lawrence Cory! El singur purta responsabilitatea a ceea ce se întâmplase!

De la prima întâlnire, evenimentele surveneau în dezordinea cea mai totală, fără să poată pretinde că le controlează. Ce devenise Kimberley Harris, femeia de afaceri cu nervi de oţel? Cea care-i înfrunta pe rechinii industriei fără cea mai slăbiciune, fără să-şi dezvăluie cea mai mică emoţie?

A fost de-ajuns să-l cunoască pe acest bărbat ca platoşa ei să devină mai friabilă decât un castel de nisip; şi Lawrence călca în picioare acest edificiu fragil ca un copil neîndurător pe o plajă estivală.

îl ura, oh da, îl ura!

Deodată, ţinta urii ei apăru în faţa ei, cu mâna întinsă. Nu-l auzise sosind.

- Nu sunt decât eu, Kimberley, te căutam...

- Oh, dumneata! bâigui ea între două hohote. Dumneata!

Fără cea mai mică atenţie pentru smochingul său gri-deschis, se
aşeză lângă ea pe capotă, o îmbrăţişă şi o strânse lângă el cu o tandreţe fraternă.

Puţin obişnuită cu atâta blândeţe şi încă tulburată, Kimberley simţi cum furia i se topeşte ca zăpada în soare. Cu faţa ascunsă la gulerul costumului lui, lăsă să-i curgă ultimile lacrimi fără reţinere. Si, încetul cu încetul, calmul lui Lawrence i se transmise şi ei. Se simţea mai bine acum, dar o senzaţie nouă venită din adâncul ei însăşi, o oprea să se mişte. Ghemuită la pieptul lui larg, avea impresia că nimic n-o mai putea atinge, nici perfidia Simonei, nici declaraţiile de dragoste ale lui Charles, nici chiar ironia lui Lawrence Cory.

El nu spunea nici un cuvânt, mulţumindu-se s-o legene încet şi să-i mângâie obrazul cu vârful degetelor.

Minutele care se scurseră li se părură secole, atât de intensă era comunicarea dintre sufletele şi corpurile lor.

Lawrence fu cel care puse capăt acestei stranii complicităţi.

- Nu trebuie ca Simone să ne descopere astfel... Probabil ne caută.

- Da, eu... bâigui Kimberley.

Ar fi vrut să se scuze, să se justifice. Dar ea însăşi nu

ştia de ce, nici pentru ce.

- Sst... murmură Lawrence. Taci! Si şterge-ţi lacrimile, pari o păpuşă de cârpă.

Această ironie amabilă a fost suficientă ca s-o facă să reacţioneze. Luând batista fină de batist pe care el i-o întindea, îşi şterse faţa răvăşită de lacrimi.

- Această bucată de ţesătură nu va fi suficientă să repare stricăciunile, spuse ea cu un zâmbet slab. Voi merge în sala de baie.

- Cred că trebuie, într-adevăr. Atunci, să ne reîntâlnim peste zece minute în faţa bufetului. N-ai mâncat nimic şi sunt acolo prăjituri superbe!

Ea ezită: dorinţa de a accepta această invitaţie se opunea cu nevoia iraţională de a pune din nou o distanţă rezonabilă între ei.

Cumpănea ce avea ambiguu relaţia lor. Dispute între îmbrăţişări, relaţiile lor oscilau între agresivitate şi dorinţă într-o tulburătoare intimitate pe care n-o putea accepta.

- Cred că Charles mă aşteaptă, răspunse ea.

Rictusul nervos care deformă zâmbetul lui Lawrence nu-i scăpă lui Kimberley. Nici fraza plină de semnificaţie pe care o bombăni îndepărtându-se:

- Eşti liberă.... liberă să te înşeli.

Pamela şi Georges plecară spre Veneţia la sfârşitul după-amiezii şi Kimberley nu avu deloc ocazia să discute cu prietena ei. în timpul petrecerii, Georges o acaparase pe tânăra lui soţie şi Charles se arătase la fel de posesiv cu Kimberley.

O antrenase în valsuri, tangouri şi rockuri, neacordându-i decât câteva pauze pentru a-şi potoli setea şi a se odihni.

Deşi exasperată de această purtare de dictator gelos, Kimberley nu protestase. Căci acest vârtej epuizant îi oferea ocazia să-şi uite nemulţumirile şi să-l ţină la distanţă pe Lawrence. De altfel, datorită încântătoarei Simone, acesta nu avu deloc posibilitatea s-o invite. Dar, adesea, îi simţise privirea ironică urmărind cuplul pe care-l forma cu Charles.

La căderea nopţii, înainte de a porni spre aeroport, Charles o însoţi pe Kimberley în maşina sa închiriată.

- Aş putea aranja să rămân o zi în plus, declară el deodată. Bineînţeles, va trebui să-mi amân câteva întâlniri, dar o voi face dacă vrei.

Părea atât de plin de speranţă, încât Kimberley vru să-i accepte propunerea. Dar voia să fie singură şi, de altfel, această complicaţie n-ar fi servit la nimic: n-avea nicidecum intenţia să răspundă la întrebarea care-l obseda pe Charles înainte de întoarcerea la Londra.

- Nu, ia avionul. Ti-am promis să reflectez în timpul şederii mele aici.

- Să reflectezi! exclamă Charles, contrariat. Nu crezi că...

- Nu! Nu insista! în mediul afacerilor sunt cunoscută pentru că nu mă angajez niciodată cu uşurinţă. Nu-mi cere s-o fac în viaţa mea privată! Când îţi voi da răspunsul, oricare va fi, va fi ferm şi definitiv.

- Cap rece şi pumn de fier! în domeniul sentimental, Kimberley, spontanietatea nu este un semn de uşurinţă... ci de dragoste!

Femeie de fier, femeie de gheaţă... Charles împărtăşea

şi el această părere. Era prea mult, Kimberley nu mai dorea să se apere.

Se ghemui lângă portieră şi fixă drumul strângând din dinţi.

Pe durata celor câţiva kilometri care-i despărţeau de casă, Charles conduse fără să renunţe la un mutism contrariat şi cu o expresie de câine bătut.

Sărutul pe care îl depuse pe obrazul lui în momentul despărţirii se voia consolator, dar n-avu puterea să-l facă să zâmbească pe Charles.

- Pe curând, Kimberley. Te aştept la Londra... precum şi răspunsul tău.

în ciuda blândeţei acestei seri de primăvară, tremura şi ceaşca de ceai fierbinte n-o încălzea deloc. Aprinse atunci legătura de crenguţe pe care le îngrămădise în căminul salonului şi-şi întinse mâinile spre căldura binefăcătoare. O flacără se ridică, şovăi, urcă din nou, apoi perseveră şi-i atinse degetele. Ea scoase un mic strigăt speriat.

Fără motiv, o imagine veni să se suprapună peste aceea a focului: cea a lui Lawrence Cory, la fel de precisă şi clară ca o fotografie.

în gândul ei, îi surâdea şi privirea lui albastră strălucea cu intensitate. Se temu din nou, de foc, de el, de a se arde la această căldură de jăratic.

Izbucni într-un râs nervos.

- Te temeai oare că femeia de gheaţă se va topi ca zăpada la soare? spuse ea cu voce tare Sărmana mea, Kimberley, oboseala te face să baţi câmpii.

Capitolul 5

Ceasul deşteptător arăta ora unsprezece când Kimberley deschise ochii. îngrozită o clipă, se gândi că n-avea nici o importanţă, că numai soarele, greierii şi libertatea o aşteptau.

Adresă un zâmbet splendidului cer albastru care se vedea pe fereastra larg deschisă şi sări în picioare.

Avea o foame de lup, care-i depăşea şi pofta de viaţă, de a profita de acest concediu, de această regiune cu pronunţie melodioasă din sudul Franţei şi cu mirosuri de levănţică. Dispăruseră oboseala, lacrimile, gândurile negre din zilele precedente!

în timp ce cafeaua fierbea, degajând aroma sa voluptuoasă în bucătăria mare de tip vechi, se aşeză pe terasă ca să privească peisajul minunat care i se oferea vederii.

Dincolo de peluza de un verde viu amenajată în terasă, o grădină stufoasă şi bogată în specii de flori, cobora în pantă lină spre un râu larg care mărginea proprietatea. începând de la malul opus şi până la colinele line care barau orizontul, domnea viţa-de-vie şi geometria impecabilă a rândurilor nu ceda decât rareori locul unor loturi de levănţică mov deschis.

Pescăruşi rătăciţi departe de mare, veneau să-şi amestece ţipetele lor răguşite cu micile strigăte ale rândunelelor şi cu ţârâitul obsedant al greierilor.

Brusc, un fulger luminos o orbi. Surprinsă, scrută partea din grădină de unde provenea. Cuibărită între tufişuri de mimoze în floare, distinse pavilionul de vară despre care îi vorbiseră Georges şi Pamela.

Neliniştită, rămase un moment nemişcată, căutând un semn de prezenţă umană. Dar totul era liniştit şi presupuse că fusese doar o rază de soare reflectată de un geam al căsuţei.

Puţin mai târziu, la fereastra camerei sale, atunci când ieşea de la duş şi-şi întindea faţa cu picături de apă spre soare, fu din nou orbită de o lumină strălucitoare.

De data asta se simţi realmente neliniştită: era posibil să fi intrat vreun vagabond pe proprietate? Era puţin probabil, dar prefera să aibă inima împăcată. Nici nu-şi dădu osteneala să se gândească la un posibil pericol şi îmbrăcă prima rochie de bumbac care-i căzu în mână. Apoi se repezi în grădină.

îndată ce se apropie de căsuţă, se simţi liniştită: un geam deschis se balansa în voie, în adierea unui vânt slab, jucându-se cu razele soarelui de amiază. Enigma era dezlegată!

Astrul ajuns la zenit dăruia o căldură aproape sufocantă şi Kimberley se simţi atrasă irezistibil de răcoarea pe care o promitea râul cu apă albastră. De aceea, hotărî să improvizeze o mică plimbare.

Cu picioarele în apă, îşi aminti avertismentul Pamelei: „Când te vei scălda, nu încerca să ajungi la malul celălalt, nici măcar până la stâncile care formează o insuliţă în mijlocul apei. Nu pare periculos, dar un curent pervers trece pe acolo, prezentând riscuri chiar şi pentru tinerele englezoaice viguroase“.

Prevăzătoarea Pamela, care abia absentă, veghea asupra prietenei ei! Si care ghicise că, pe această căldură, Kimberley nu va rezista tentaţiei de a înota puţin.

în ciuda pudorii sale, Kimberley hotărî să se scalde goală. în graba ei de a verifica faptul că nimeni nu dă târcoale prin grădină, nu-şi dăduse osteneala să ia altceva decât această rochie de bumbac pe care o purta acum. Dar locul era pustiu, şi nu risca s-o deranjeze cineva, deoarece se găsea pe o proprietate privată.

Ea se aruncă în apă cu o bucurie copilărească şi începu să înoate de-a lungul malului.

Apa era delicios de răcoroasă. în mijlocul râului, bancuri late de nisip formau adevărate mici plaje. Adăpostite de tufişuri de mimoze, vor fi ideale să se bronzeze în toată liniştea.

Kimberley se pregătea să revină spre locul de plecare când zgomotul unui plonjon o făcu să tresară.

Vagabondul! Aşadar, nu se înşelase, era într-adevăr un intrus în grădină. Conştiinţa nudităţii ei îi apăru într-o clipă: asta o făcea atât de vulnerabilă!

Obişnuită în munca ei să ia decizii rapide, îi trebui puţin timp să înţeleagă că singura tactică posibilă consta să se ascundă şi să aştepte un moment mai potrivit pentru a interveni. Misteriosul personaj nu va întârzia cu siguranţă mult timp în apă şi va putea atunci să se îmbrace ca să-l înfrunte.

Ascunsă de o scobitură a malului, care o împiedica să vadă obiectul temerii ei, ştia totuşi că va fi suficient ca înotătorul să coboare dus de curent ca s-o surprindă!

Zărind stâncile care ieşeau din mijlocul apei, hotărî să se ducă să se adăpostească acolo. Inspirând adânc, putea să ajungă acolo înotând pe sub apă, ca să rămână

invizibilă.

Traversarea, doar de cinci sau sase metri, i se păru că durează o eternitate, si simţi în sfârşit cu usurare sub degete masa dură a adăpostului ei.

După ce îşi recăpătă respiraţia, riscă o privire în susul râului. Cineva se scălda într-adevăr acolo, un bărbat cu părul scurt şi cu braţe musculoase, cu spatele spre ea.

Trebuia să sufere cu răbdare, dar nelinişstea nu întârzie s-o cuprindă: curentul rece despre care îi vorbise Pam exista fără îndoială! Sub efectul acestei ape reci, membrele i se anchilozau şi, mai rău încă, junghiurile unei crampe musculare începeau să-i amorţească piciorul drept.

Auzindu-l pe individ apropiindu-se, teama ei crescu. în ce situaţie neplăcută se pusese. Respira din ce în ce mai greu. Prinderea de stâncă slăbea, degetele îi alunecau pe piatra ascuţită. Curentul o târa şi rezistenţa ei scădea din secundă în secundă. Panica o cuprinse atunci şi, pierzându-şi capul, scoase un strigăt. Apoi, totul deveni negru. Leşinase.

- Kimberley! Kim!

Două palme viguroase loviră obrajii tinerei femei.

Când deschise ochii, deveni conştientă de o prezenţă alături de ea şi încercă să se ridice.

- Nu te mişca, Kimberley, nu încă...

Lawrence Cory se apleca spre ea, cu o privire neliniştită. în ciuda stării de şoc, înţelese imediat că vagabondul de care fugise nu era altul decât el. Si cel care o salvase de la înec!

- Cum te simţi?

- Bine, dar trebuie că mi-am pierdut cunoştinţa.

- într-adevăr! Din fericire, am auzit un strigăt... M-am repezit şi am zărit un corp dus de curent. Dacă mai dura o clipă, nu mai puteam să te ajung. Ai scăpat ca prin urechile acului, Kimberley! Nu te credeam atât de imprudentă! Pamela nu te-a prevenit de pericolul acestui râu?

- Ba da, dar...

- Dar m-ai văzut şi-ai vrut o dată mai mult să mă eviţi.

- Nu ştiam că erai tu. Si eram goală...

Faţa ei lividă se îmbujoră brusc şi se ridică dintr-un salt. Era încă dezbrăcată şi corpul ei încântător se oferea fără apărare privirii lui Lawrence Cory.

- Calmează-te, îi porunci el. Nu este momentul pentru pudoare excesivă. Ai fost cât pe ce să mori şi eşti încă foarte slăbită!

El îi adresă un zâmbet liniştitor şi vocea îi deveni mai blândă.

- De altfel, suntem la egalitate: nici eu nu port nimic. Frunzele de viţă nu lipsesc totuşi... Dar nu te nelinişti: nici un şarpe nu-i va întinde mărul lui Adam! Nu astăzi, cel puţin...

Gluma lui n-o amuză pe Kimberley. Dar ce putea să facă sau să spună? Se simţea aşa de epuizată, îngheţată, învinsă...

- Te voi lăsa singură un moment. Doar cât să iau o pătură şi mă voi întoarce. îmi juri să nu te mişti? Dacă vei avea o altă slăbiciune, este preferabil să fiu aici.

- Voi fi cuminte, promit.

Când Lawrence reveni, câteva minute mai târziu, tânăra femeie se simţea deja mai bine. Ignorând protestele lui Kim, îi puse un pled cald de mohair în jurul umerilor şi

insistă s-o conducă acasă. Acolo, aprinse un foc mare în şemineu apoi, ca o infirmieră atentă, îi servi un ceai fierbinte.

Ghemuită pe canapea, Kimberley încă mai tremura, dar îşi regăsise culorile.

-îţi mulţumesc încă o dată că m-ai ajutat. Oricum, mă întreb ce faci aici.

Un zâmbet larg lumină trăsăturile până atunci încordate ale lui
Lawrence.

- Locuiesc în acest loc, ca şi tine.

Ea scoase un adevărat strigăt.

- Cum? Dar este imposibil!

- Ah, te recunosc în sfârşit! Douăzeci de minute fără cea mai mică agresivitate: începeam să te cred foarte bolnavă.

- Nu reîncepe cu sarcasmele tale! Mi-ar plăcea să cunosc motivele prezenţei tale aici. Si nu pretinde că eşti instalat în această casă!

- Totuşi, ăsta este adevărul. Georges şi Pamela au fost drăguţi să mă invite să stau aici în timpul absenţei lor.

- Imposibil! Pam mi-ar fi cerut părerea.

- Cu siguranţă, n-a îndrăznit! Cel puţin dacă nu s-a temut de un refuz... Deoarece ai fi spus „nu“, nu-i aşa?

- Da!

-Am câştigat!

- Si sunt sigură că ai complotat totul cu Pamela.

Lawrence adăugă un buştean pe foc, apoi se întoarse spre Kim, cu mâinile în şolduri.

- Si în ce scop, după părerea ta?

Furia o cuprindea din nou. îşi uitase păţania, leşinul,

salvarea. Conta doar acest bărbat exasperant a cărui simplă prezenţă era suficientă să-şi piardă controlul.

- Nu face pe nevinovatul! strigă ea.

- Credeam că un acuzat rămâne numai până când i se dovedeşte vinovăţia. Si încă nu ştiu ce-mi reproşezi. Nici presupusei mele complice, biata Pamela.

- Ea şi-a imaginat că-mi voi pierde capul după primul bărbat destul de amabil care să mă remarce! Ei bine, s-a înşelat!

- Nu te subestima, Kimberley! Am crezut că mi-am dat seama, ieri, că nu eram singurul care te găsesc seducătoare.

Nu era nici o îndoială, Lawrence făcea aluzie la scena dezagreabilă din ajun, când el şi Simone o surprinseseră cu Charles.

- Nu s-a întâmplat nimic cu Charles! exclamă ea. Nu voiam...

El o întrerupse cu o voce blândă şi calmă:

- N-ai de ce să te aperi. Charles nu este logodnicul tău?

- Nu! Ba da! Dar el nu-i place celei mai bune prietene a mea, care încearcă să-mi găsească un altul. De la despărţirea de...

Se întrerupse brusc, înţelegând că din cauza furiei, se angaja pe un teren primejdios.

- Această faimoasă durere din dragoste, comentă Lawrence.

- Pamela ţi-a vorbit despre Philippe Crossley! N-avea dreptul, ea...

- Prietena ta a păstrat acest secret preţios, te asigur! Dar nu este greu de ghicit, văzându-te atât de tristă, că un

bărbat te-a făcut să suferi...

Kimberley se lăsă să cadă pe spătarul canapelei, descumpănită. Hotărât lucru, îndată ce se certa cu Lawrence Cory, situaţia se întorcea în defavoarea ei: devenea stupidă, se încurca în argumente, nu-şi mai găsea cuvintele.

Cu un gest obosit, lăsă de înţeles că depune armele.

Lawrence înţelese mesajul şi schiţă un zâmbet liniştitor.

- Haide, spuse el, am o veste bună pentru tine.

- M-ar mira!

- Presimţisem această reacţie neprimitoare şi am ales să mă instalez în pavilionul de vară. în felul acesta, nu te voi deranja deloc.

Fulgerele de lumină pe care le zărise mai devreme îi reveneau în memorie. Dacă s-ar fi apropiat de căsuţă în acel moment, ar fi scutit-o de atâtea neplăceri!

-Aici sau acolo, oftă ea. Dar presupun că trebuie să accept acest compromis; sunt eu însămi o invitată.

-Am să ţi-o amintesc! Bun, fiindcă am făcut pace şi ţi-ai regăsit tonusul obişnuit, propun să faci un duş fierbinte. Voi face şi eu, după tine.

- După mine? Dar pentru ce nu-l faci la tine?

- încă nu există apă...

- Dar atunci...

- Da, va trebui să mă suporţi în bucătărie şi în baie! Dar nu te nelinişti, voi fi cât mai discret posibil.

Ea se ridică şi se îndreptă spre scară, înfofolită în pătură, cu toată demnitatea de care se mai simţea în stare.

Un lung duş fierbinte i-a fost de-ajuns să-şi recapete echilibrul. O frecţionare plină de energie cu prosopul urmată de un masaj puternic cu o cremă parfumată şi nimic nu-i mai amintea de acel accident stupid!

Nu se grăbi cu pregătirea: dacă era obligată să împartă baia cu Lawrence Cory, era în orice caz hotărâtă să nu facă nici o concesie. El n-avea deloc scrupule să-i tulbure liniştea concediului, ea de ce l-ar menaja?

Desigur, îi salvase viaţa, şi pentru asta, o să-i fie mereu recunoscătoare... dar nu era el primul răspunzător pentru riscurile pe care şi le luase? Si de toate neplăcerile pe care le avusese de când călcase pe pământ francez?

în această stare de spirit plină de rea-credinţă, i se alătură în bucătărie.

Lawrence îşi făcu de lucru în faţa maşinii de gătit, de unde se ridica un miros minunat de ierburi provensale. Apetitul lui Kimberley se trezi instantaneu, ca şi proasta ei dispoziţie, în faţa spectacolului acestui bărbat care se comporta ca şi cum era la el acasă.

- Ce faci?

El se întoarse şi-i adresă un zâmbet mândru.

- O omletă spaniolă: cu roşii, ardei verzi, ceapă şi cârnaţi condimentaţi. Cred că mi-a reuşit, simţi această aromă?

- O să iei toate mesele aici? întrebă ea pe un ton sec.

- Când va trebui... Deşi discret din fire, nu pot să devin complet invizibil.

- Si unde ai găsit ingredientele pentru acest preparat? Frigiderul era gol.

- De vreme ce n-am putut fura nimic, de ce acest ton agresiv?

- Nu te acuzam.

- Ah, da? Totuşi, am crezut... Ei bine, m-am dus dis-de-dimineaţă să fac câteva cumpărături. Nu prevăzusem să am o invitată, dar am obiceiul să fiu prevăzător.

Ea observă atunci că pusese două tacâmuri pe masă. Se gândise chiar s-o decoreze cu un buchet încântător de mimoze.

- N-am acceptat să împart masa cu tine.

Imediat ce o rosti, îşi regretă mica frază răutăcioasă. Nu făcea decât să-şi dezvăluie vulnerabilitatea.

- Scuză-mă, adăugă ea imediat. Dar sunt încă puţin nervoasă.

- Te găsesc absolut normală, dimpotrivă, o ironiză Lawrence. Dar să încetăm discuţia asta şi să ne aşezăm la masă, mor de foame!

- Si eu la fel!

El destupă una din sticlele de vin produs de Georges şi aduse tigaia fumegând' unde se etala o omletă multicoloră.

- îmi place ca mâncarea să fie pe cât de bună, tot pe-atât de aspectuoasă, declară el. Te las să judeci...

O servi ceremonios şi aşteptă să guste mâncarea.

- Nota zece, comentă ea. Domnul Bocuse însuşi n-ar renega această reţetă.

El izbucni în râs, vizibil încântat de compliment.

- Să nu exagerăm!

Se ospătară comentând gastronomia franceză şi marii ei bucătari, apoi Lawrence se ridică să prepare cafeaua.

- Eşti surprinzător de degajat, remarcă Kimberley. Parcă eşti la tine acasă.

- Este o reflecţie dezagreabilă sau o simplă constatare? întrebă Lawrence.

- O constatare.

- Atunci voi răspunde că această capacitate de adaptare face parte din farmecul meu.

- Mereu la fel de modest!

- Nu, lucid. îmi cunosc atuurile, dar şi defectele şi limitele.

- Cât de reconfortant!

El părea deodată concentrat. Căzut pe gânduri, nu răspunse ironiei lui Kimberley.

- Tu, în schimb, spuse el, îmi pari deosebit de inconştientă de capacităţile tale, atât fizice cât şi morale.

- Nu sunt atât de complexată cum se pare că-ţi imaginezi!

- Nu asta vreau să spun... Cred că te temi să înfrunţi anumite situaţii, de teamă că nu eşti capabilă să ţi le asumi, poate.

- Faci din nou pe psihanalistul amator!

El îi adresă un zâmbet pocăit.

- Unul din micile mele defecte... în fine, dacă ai nevoie de un ghid pentru a face faţă unor anumite experienţe, nu mă uita!

Era preferabil să nu răspundă acestei propoziţii cu umor ambiguu, îşi spuse Kimberley. Dar nu-şi putu stăpâni o remarcă severă:

- Când vei renunţa să te amesteci în ceea ce nu te priveşte?

- Dacă erai puţin mai comunicativă în ceea ce te priveşte, n-aş fi fost indiscret.

- Ce îndrăzneală! Aş putea să-ţi răspund la fel. Cu ocazia primei noastre întâlniri, nici măcar nu ţi-ai dat

osteneala să-mi spui că erai un prieten al lui Georges. Si ai pretins că eşti pictor...

- Arhitect sau pictor, păreai atât de puţin interesată!

- Nu ştiam cine erai!

- Un bărbat... Doar un bărbat care te găsea frumoasă şi misterioasă.

Ar fi trebuit să fie flatată... Nu era totuşi cazul. Imaginea pe care o dădea despre ea nu corespunsese niciodată cu aceea pe care şi-o făcea ea însăşi. O tânără femeie foarte simplă, iată ce era şi ce pretindea!

Modernă, ambiţioasă, elegantă, inteligentă, da, accepta această definiţie. Dar misterul, frumuseţea, tot atâtea clişee care-i păreau superficiale...

- Oh! îţi ghicesc gândurile, continuă Lawrence. Crezi că mă opresc doar la aparenţe... Este adevărat, dar cum să fac altfel? Dacă n-aş fi fost sensibil la această aură enigmatică pe care o degajezi, de ce mi-ai fi atras atenţia? Cu siguranţă, nu datorită firii tale sociabile şi spontane!

- Oh, eşti imposibil! Sunt aşa cum sunt...

- îi plac cui îi plac, termină Lawrence. Si dacă îmi plăceai mie?

- Starea ta sufletească îmi este indiferentă. Te suport în această casă şi cu asta basta!

- Ai putea totuşi obţine avantaje din prezenţa mea aici.

Ea izbucni în râs.

- Si care, te întreb?

Ea se ridică să-şi pună farfuria goală în chiuvetă. Lawrence făcu la fel.

- Vrei într-adevăr să ştii?

- Desigur!

Stăteau faţă în faţă, măsurându-se reciproc cu o privire ironică.

Cu o îndrăzneala surprinzătoare, Lawrence o trase pe tânăra femeie în braţele lui.

- Iată răspunsul meu!

Puse stăpânire pe buzele lui Kimberley într-un sărut impetuos.

Ar fi vrut să se zbată. Dar corpul refuza să se supună voinţei sale si cedă argumentelor înflăcărate ale lui Lawrence fără cea mai mică rezistenţă. Ca si cum avea propria lui viaţă, el se apropia, se supunea, se destindea în această desfătare senzuală, în această căldură în care el o chema fără reţinere. El se revolta împotriva acestei femei reci, cum credea ea că este, cum voia să fie uneori...

Când Lawrence îşi slăbi îmbrăţişarea, Kimberley, supusă si epuizată, îşi puse capul pe umărul lat care i se oferea.

Rămase mult timp nemişcată, recăpătându-şi treptat respiraţia şi controlul asupra ei însăşi.

Lawrence îi mângâia încet părul lung, castaniu-roşcat murmurând cuvinte de liniştire pe care ea nu le asculta, cuprinsă de revolta care urca din nou în ea. Credea oare că o îmblânzise? Credea că Kimberley Harris se putea lăsa atât de uşor supusă?

- Nu, lasă-mă! strigă ea pe neaşteptate.

Se desprinse din braţele primitoare cu vigoarea unei tigroaice.

Stupefiat, el o privea uimit.

- Nu înţeleg... murmură el. De ce această oprire? De ce să reiei lupta?

Ea îl fulgera cu toată strălucirea furtunoasă a ochilor verzi.

- Pentru că mă ataci pe ascuns! Faci astfel încât să-mi anihilezi judecata, gândurile...

- Să gândeşti! Mereu să gândeşti! Lasă-ţi puţin creierul în pace! Simte, Kimberley, vibrează, trăieşte. Eşti o fiinţă din carne şi sânge, nu doar acest robot programat să funcţioneze pentru femeia de afaceri! Nu mi-ai dat dovada chiar în acest moment? Pretinzi că am visat această minunată femeie care răspundea îmbrăţişării mele? Am inventat-o eu? Răspunde!

întorcându-se pentru a-şi ascunde jena, Kimberley se apropie de fereastră şi-şi sprijini fruntea de geamul rece. O ameţeală o cuprindea insidios la amintirea gurii lui Lawrence peste a ei, mâinile lui pe pielea ei. Când vorbi în sfârşit, vocea ei nu mai era decât un murmur răguşit, aproape speriat:

- N-am explicaţii de dat! Nici să mă justific. Lasă-mă, ai promis să mă laşi în pace.

Sesiză zgomotul unui pas suplu care se îndepărta. Lawrence renunţase...

în ciuda victoriei pe care o repurtase, se simţea învinsă. Trădată de o parte din ea însăşi, care, în acest duel al simţurilor, se situa de partea lui Lawrence, motiv pentru care se ştia vulnerabilă. La un alt asalt languros, va putea oare rezista?

- Da, murmură ea. Voi putea lupta împotriva dorinţei de Lawrence Cory... şi a propriei mele dorinţe, dacă trebuie!

Capitolul 6

înarmată cu o carte bună, ochelari negri si o cremă de bronzat, Kimberley îşi aranjă salteaua moale pe peluză si se aşeză pe ea.

Avea intenţia să devină la fel de aurie ca piersica pe care tocmai o mâncase în loc de mic dejun. Si asta, în ciuda carnaţiei de englezoaică!

Pielea ei, foarte albă şi catifelată, fusese întotdeauna unul din principalele ei atuuri fizice: contrasta cu strălucirea întunecată a părului castaniu cu reflexe roşcate şi cu verdele intens al ochilor.

Dar astăzi, dorea să se bronzeze, să semene cu femeile energice din această regiune, pe care le admirase în sat, învârtindu-se în foşnetul jupoanelor din pânză provensală. De altfel, chiar în această după-amiază, va merge să cumpere una din aceste minunate fuste cu volane!

Oraşul cel mai apropiat găsindu-se la peste o jumătate de oră de mers cu maşina, va profita de drum ca să facă şi puţin turism. Era nerăbdătoare să descopere această splendidă regiune pe care i-o descrisese Pamela. De trei zile de când era acolo, abia dacă părăsise casa, mulţumindu-se să facă doar câteva cumpărături în târgul vecin.

Proprietatea era atât de plăcută! O plimbare rapidă cu maşina până la mare îi permisese să-şi aprecieze norocul: plajele, în acest început de sezon, erau pline de turişti. Aici se putea bronza pe peluză şi să se scalde în râu în toată liniştea. Si asta în ciuda prezenţei lui Lawrence!

Nu-l mai văzuse după scena care-i opusese şi trebuia să admită că se arăta foarte discret. Abia îl auzise

strecurându-se încet pe coridoare, dimineaţa devreme şi seara târziu, pentru incursiuni indispensabile în bucătărie şi sala de baie.

în ajun, în plină după-amiază, în timp ce culegea câţiva trandafiri, ecourile unei muzici de jaz îi indicaseră prezenţa lui în pavilionul de vară, dar nu se arătase.

în mod ciudat, se simţise puţin vexată să se vadă astfel ţinută deoparte. Deoarece nu era nici o îndoială că el o evita, calculându-şi programul ca să n-o întâlnească.

Desigur, nu făcea decât să se supună dorinţei ei. Dar această situaţie o exaspera pe Kimberley mai mult decât ar fi făcut-o prezenţa lui Lawrence. în incertitudinea plecărilor şi venirilor lui, Kimberley tresărea imediat ce sesiza un zgomot neobişnuit, de teamă să nu fie el.

Rezultatul era că se gândea fără încetare la el. Evident, nu putea să-i pretindă s-o informeze cu programul lui exact! Dar, în schimb, era hotărâtă să-i ceară, îndată ce-l va vedea, să înceteze acest joc copilăresc şi exasperant!

Cum soarele devenea din ce în ce mai cald, hotărî să-şi devanseze plimbarea. Dacă pleca acum, va avea timp să viziteze o biserică pe care Pamela i-o recomandase, înainte de prânz. După aceea, va avea tot timpul să descopere cel mai frumos dintre jupoanele provensale şi să scotocească un supermarket!

Zece minute mai târziu, era la volanul micii ei maşini şi demara bucurându-se de acest program.

Ziduri înalte de piatră adăposteau străduţele înguste de arşiţa soarelui şi coborau într-o armonie de culori de ocru şi chihlimbar care o încântară pe Kimberley. Cu obloanele lor în culori vii şi abundenţa de muşcate şi de iasomie care se căţărau în jurul ferestrelor, fiecare casă,

deşi asemănătoare cu celelalte, avea personalitatea şi frumuseţea ei proprie.

Simplul fapt că era acolo, mergând pe acest pavaj inegal, o umplea pe Kimberley de bucurie.

Copii cu pielea mată alergau în acest labirint familiar, cu ghiozdanele în mâini, cu zâmbetul încântat al celor care ies de la şcoală. Pe terasele cafenelelor, bărbaţii savurau lichiorul de anason tăifăsuind veseli şi interpelându-se de la o terasă la alta, cu acel accent ascuţit şi cântat pe care Kimberley îl adora.

Femeile părăsiseră străzile la această oră, dar mirosurile plăcute de carne friptă, de usturoi, de cimbru şi de busuioc le trădau prezenţa în faţa maşinilor de gătit.

Bineînţeles, grijile şi dramele nu cruţau această regiune, dar Kimberley abia putea să creadă, atât de vivace părea aici bucuria de viaţă.

Ajunse într-o piaţă mare mărginită de terase cu umbrele multicolore, unde jucătorii de bile îşi potoleau setea înainte de a reveni pe platforma centrală. Sub platani, ei cântăreau îndelung în mână bila grea de metal, înainte s-o arunce cu îndemânare. Kimberley nu putu rezista acestui spectacol plăcut şi se aşeză pe o bancă pentru a se iniţia cu regulile acestui sport local.

Se amuză un timp urmărindu-i pe aceşti bărbaţi exuberanţi care ţinteau şi aruncau rapid, apoi analizau la nesfârşit fiecare punct, cu centimetrul în mână, în dispute pe cât de teatrale pe atât de lipsite de agresivitate.

Curând, îşi lăsă privirea să alerge peste arhitectura locului, splendidă cu arcadele şi frontoanele ei sculptate. Vederea atâtor frumuseţi îi reaminti de Lawrence Cory. I-ar

fi plăcut să ştie ce gen de case construia... Poate turnuri de sticlă, atât de înalte, atât de impresionante, atât de reci! Nu, aceste edificii nu corespundeau personalităţii sale. După îmbrăcămintea lui, ghicea că dacă aprecia o anumită simplitate, nu neglija calitatea materialelor rafinate şi confortul.

Tocmai acesta fu momentul ales de Lawrence să traverseze piaţa cu paşi mari. Kimberley nu se miră să-l întâlnească, dar coincidenţa dintre gândurile ei şi această apariţie o amuză, cu atât mai mult cu cât era îmbrăcat într-un costum de pânză bej, deosebit de elegant.

Trecu prin faţa ei fără s-o vadă şi se îndrepta spre un magazin mare, amenajat ca atelier, care se găsea doar la câţiva metri de Kimberley.

Un bărbat veni în întâmpinarea lui Lawrence şi, după ce se salutaseră, se lansară într-o discuţie însufleţită.

După gesturile lor, Kimberley ghici că vorbeau despre localul în faţa căruia se aflau, despre spaţiu, despre lumină şi de dispunerea meselor existente acolo. îşi aminti că Pamela îi mărturisise că Lawrence dorea să se stabilească în regiune şi să deschidă un cabinet de arhitectură. Aşadar, găsise unde să-l instaleze!

Trebuia să admită că, încă o dată dădea dovadă de bun-gust: sala mare cu ziduri de piatră grinzi aparente, era locul visat pentru a lucra!

Plină de curiozitate, nu-i slăbea din ochi pe cei doi interlocutori şi, curând, bărbatul scund care-i făcea faţă, îi observă privirea fixată asupra lor. O privi de câteva ori uimit, ceea ce o determină să plece. Nu ţinea ca el să-l prevină pe Lawrence de prezenţa ei indiscretă!

îşi reluă plimbarea pe străzi şi ajunse curând în faţa bisericii despre care-i vorbise Pamela. Marele ei orologiu arăta ora douăsprezece şi jumătate şi, deşi îi era foame, hotărî s-o viziteze înainte de a porni în căutarea unui restaurant.

Stilul pur roman al faţadei se desfăşura şi în interior, cu arcadele ei din piatră brună şi sculpturile de o naivitate emoţionantă. Rătăci îndelung, în admiraţie, de la alei la naos, contemplând statuile, tablourile şi splendida cutie cu moaşte care făcea din acest loc de cult un veritabil muzeu.

După liniştea şi răcoarea care domneau sub boltă, căldura mediteraneană se abătu peste ea ca o mantie fierbinte, astfel că se grăbi să ajungă la încântătorul mic han pe care îl reperase în apropierea pieţii principale. Un panou enorm lăuda climatizarea şi meniul părea foarte îmbietor.

Tocmai comandase un fel de mâncare apetisant când îl văzu din nou pe Lawrence Cory, prin geam.

De data asta, era însoţit de Simone, care se crampona de braţul lui şi-l sorbea din ochi fără cea mai mică reţinere. Mergeau drept spre ea şi Kimberley înţelese că veneau să prânzească în acelaşi restaurant.

Era prea târziu ca să dispară, fiindcă chelneriţa îi aducea deja felul întâi. Hotărât lucru, totul părea să se coalizeze împotriva nevoii ei de linişte! Lawrence avea oare un al şaselea simţ ca s-o repereze unde se găseşte?

Nu mai avea decât să spere că va trece neobservată în acest mic colţ pe care-l alesese. Deplasându-şi scaunul în aşa fel încât să nu se vadă decât pe trei sferturi, nu putu totuşi să reziste tentaţiei de a urmări cuplul cu coada ochiului în timp ce pătrundea în restaurant.

Cu siguranţa pe care o dă obişnuinţa, Lawrence se îndrepta spre o masă situată în partea opusă celei a lui Kimberley. Cât despre Simone, îl urma fără o privire pentru altcineva care nu era frumosul arhitect.

Un bar impozant şi o enormă plantă ornamentală o adăposteau acum de vederea lor şi Kimberley scoase un oftat de uşurare: putea să-şi savureze în tihnă salata de roşii şi de ardei verzi!

Dar abia avu timp să ia câteva înghiţituri că uşa se deschidea din nou. Kimberley îl văzu intrând pe bărbatul scund pe care-l zărise dimineaţă cu Lawrence, însoţit de o femeie care trebuia să fie soţia lui.

Privirea surprinsă care se opri asupra ei o anunţa că şi el o recunoscuse.

Si ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă.

Abia trecuseră trei minute de când bărbatul se întâlnise cu Lawrence şi cu Simone când o voce familiară răsună peste sală:

- Kimberley Harris! Aşadar, tu eşti cea care-l nelinişteşti atât pe dragul Daumier!

Lawrence se posta deja în faţa ei.

- Vino să iei loc cu noi! Prietenii mei şi cu mine sărbătorim un contract important.

- îţi mulţumesc, răspunse ea cu un zâmbet forţat, dar aproape am terminat prânzul.

El aruncă o privire sceptică spre farfuria pe jumătate plină.

- Domnul Daumier te ia drept spioană, vino să-i arăţi că se înşală!

- Nu insista! murmură ea. Nu ţin deloc să...

Sosirea domnului Daumier o întrerupse.

- Dragă doamnă, interveni el, mă alătur prietenului meu Lawrence pentru a vă solicita prezenţa la masa noastră. Simţul meu de ospitalitate refuză să lase o femeie frumoasă să-şi ia masa singură!

Tirada sa emfatică şi totodată cântată, rostită cu acel irezistibil accent din sud, o făcu pe Kimberley să zâmbească spontan. Fără să-şi dea seama, căzuse din simpatie în cursa inevitabilă: nu putea decât să accepte o invitaţie atât de încântătoare!

îi urmă prin urmare fără tragere de inimă pe cei doi bărbaţi. Cinci cupe de şampanie erau deja dispuse în faţa doamnei Daumier si a Simonei si, dacă femeia în vârstă afişa un zâmbet amabil si curios, tânăra în schimb, nu-şi ascundea nemulţumirea.

- O cunoşti deja pe Simone, îi spuse Lawrence lui Kimberley. Si permite-mi să ţi-i prezint pe domnul şi doamna Daumier, de la care tocmai am cumpărat atelierul de arhitectură. Azi sărbătorim această vânzare şi instalarea mea definitivă în regiune.

- încântată, spuse Kimberley.

- Si iat-o pe Kimberley Harris, continuă Lawrence, cu care împart casa Pamelei şi a lui Georges Defontaine.

După grimasa iritată care deformase trăsăturile Simonei, Kimberley înţelese că această frază dădea loc la confuzie. De aceea, se grăbi să adauge:

- Eu locuiesc în casa principală, iar Lawrence ocupă pavilionul de vară. Aşa este mai practic, deoarece nu suntem apropiaţi.

- O situaţie pe care o veţi remedia, fără nici o îndoială!

interveni Simone pe un ton caustic. Cu temperamentul dumneavoastră...

Politicoşi, cei doi Daumier se prefăcură că nu înţeleseseră subînţelesul, dar Kimberley nu-şi făcea deloc iluzii asupra reputaţiei pe care o va avea de acum înainte în acest oraş.

Lawrence o fulgeră pe Simone cu privirea, dar tânăra perversă nu se sinchisi; jubila că marcase un punct înmpotriva rivalei ei.

Domnul Daumier ridică paharul şi făcu un toast, punând capăt proastei dispoziţii care pusese stăpânire pe cei cinci comeseni.

- Pentru contractul nostru, proclamă el, pentru instalarea în această frumoasă regiune, pentru reuşita dumitale!

Datorită şampaniei, atmosfera se destinse puţin.

-Aşadar, te-ai decis să trăieşti în regiune, îi spuse Kimberley lui Lawrence. Ai intenţionat asta de mult?

-Mă gândeam la asta... Dar cariera mea la Londra mă împiedica să trec la fapte. Apoi, în acest an, evenimentele s-au derulat în aşa fel încât momentul mi s-a părut propice. Si plecarea la pensie a domnului Daumier a fost argumentul definitiv ca zarurile să fie aruncate: părăsesc totul!

La aceste cuvinte, figura nemulţumită a Simonei se lumină de fericire. Privirea trufaţă pe care i-o aruncă lui Kimberley exprima sentimentul victoriei cu care se împăuna, ca şi cum alegerea lui Lawrence nu privea două ţări, ci două femei, două rivale...

Dacă Kimberley ar fi îndrăznit, ar fi răspuns acestei

priviri perfide cu o replică tăioasă. Dar prezenţa acestui încântător cuplu de meridionali o împiedica: ce-ar fi crezut despre englezi, şi despre Anglia în general, dacă şi-ar fi arătat agresivitatea faţă de această copilă a regiunii?

Preferă să menţină conversaţia la un ton politicos.

- îmi imaginez că Georges este încântat de decizia ta! spuse ea pe un ton indiferent.

Lawrence izbucni în râs.

- Oh da! A influenţat-o din plin! între Pamela şi mine, pare hotărât să golească Marea Britanie de cetăţenii ei! Când te vei alătura clubului nostru de exilaţi voluntari, Kimberley?

- Mărturisesc că m-aş lăsa uşor tentată de clima acestei regiuni... şi Pamela îmi va lipsi atât de mult! Dar munca mea, viaţa mea...

- ... Vă reţin acolo, i-o tăie Simone.

Ea nu adăugase: „Si cu atât mai bine“, dar mesajul nu era mai puţin limpede.

Domnul Daumier rămase cu gura căscată de uimire, soţia lui tuşi cu un aer absent şi Lawrence trimise o nouă salvă de priviri furioase tinerei fete.

Impasibilă, Kimberley dovedi că legendarul sânge-rece englez nu era un cuvânt fără rost, răspunzând:

- Dar graţie primirii care mi s-a făcut aici, poate îmi voi schimba părerea!

Aparent, nu era nici o ironie în vocea ei, dar Lawrence, sensibil la acest umor rece tipic „englezesc“, izbucni în râs.

Masa se desfăşură în această ambianţă ambiguă şi dacă fileul de vită cu piper al lui Kimberley se dovedea o adevărată capodoperă a gastronomiei, n-o trăgea inima să-l aprecieze. Extrem de stânjenită, aştepta momentul când

va putea să fugă departe de Lawrence Cory şi de caustica lui însoţitoare. Imediat după ce-şi bău cafeaua, se ridică şi-şi salută gazdele.

- Doar n-o să ne părăsiţi atât de devreme! exclamă domnul Daumier. Ţin să vă ofer un rachiu care o să vă placă!

-Vă mulţumesc, dar aştept un telefon important!

Era o jumătate de minciună, deoarece Charles îi promisese s-o sune în cursul săptămânii, dar nici un alt pretext nu-i venise în minte.

-Voi profita de maşina lui Kimberley pentru a mă întoarce şi eu acasă, spuse atunci Lawrence.

- Nu! Te voi aduce eu, Lawrence! exclamă Simone. Mai rămâi puţin!

- Da, dragă prietene, întări domnul Daumier, insist! Un rachiu de pere sau de prune va pecetlui acordul nostru!

-Tocmai din cauza acestei afaceri trebuie să mă întorc. Pentru a telefona.

- O veţi face la atelier... Este aproape al dumitale, de acum înainte!

- Nu încă... Nu, îmi trebuie anumite documente pentru a negocia cu bancherul meu. Si nu le am la mine!

-în cazul acesta... spuse domnul Daumier.

Simone tăcea, livid㠄 în timp ce Lawrence şi Kimberley îşi luau rămas-bun.

Kimberley simţi milă pentru această tânără îndrăgostită care-şi ascundea prost decepţia. Cum să-i explice că nu era câtuşi de puţin interesată de Lawrence? Că în zece zile, se va întoarce în Anglia şi că nu se va mai ridica între ei ca un obstacol imaginar? Simone va putea

atunci să-şi exercite pe îndelete seducţia asupra frumosului arhitect!

Si Kimberley paria că redutabila creatură va şti să-l cucerească!

La acest gând, simţi în inimă înţepătura geloziei, dar nu întârzie să analizeze acest fenomen ciudat: Lawrence tocmai îi luase braţul şi o conducea spre ieşire.

Rulau de-a curmezişul câmpiei când Kimberley întrebă pe un ton sec:

- De ce ai făcut asta?

- Ce anume?

- De ce ţi-ai părăsit prietenii atât de repede? Simone ar fi fost încântată să te aducă. Si acel telefon nu trebuie să fi fost atât de urgent...

- într-adevăr... Dar sunt nerăbdător să rezolv definitiv această afacere. Si nu rămânând ore întregi la masă voi încheia acest lucru.

Ea îi adresă o privire sceptică.

- Atunci, de ce ţi-ai complicat viaţa invitând-o pe Simone la acest prânz de afaceri?

Lawrence râse amuzat şi Kimberley îşi reproşă că pusese această întrebare: credea că-i face o scenă de gelozie?

- N-am invitat-o pe Simone, răspunse Lawrence. Ea s-a impus! Ca şi tine, trecea din întâmplare prin oraş...

- Dacă insinuezi că mă găseam intenţionat în drumul tău, te înşeli! îţi amintesc că eram în acel restaurant înaintea ta! Si că nu sunt la curent cu faptele şi gesturile tale!

- Stiu... răspunse el cu un zâmbet ironic. Si am

remarcat de asemenea talentul tău de a te juca de-a v-aţi ascunselea!

- La acest mic joc, mă baţi! Circuli prin casă cu o artă de disimulare demnă de o fantomă scoţiană.

- Numai cu scopul de a nu te deranja. De altfel, când am plecat foarte devreme în această dimineaţă, dormeai ca un înger.

Ea tresări. Cum putea să ştie ce făcea ea în zori? Părea atât de sigur pe el... Intrase oare în camera ei, o observase în timp ce zăcea fără apărare, cufundată într-un somn adânc? O mai făcuse deja în grădina familiei Defontaine... Si ea nu-l uitase!

- M-ai spionat! exclamă ea.

Lawrence scutură din cap, cu un aer de reproş.

- Kimberley, te rog, nu spune prostii! în ciuda obiecţiilor pe care le ai contra mea, ştii bine că nu sunt bărbatul care să acţioneze în felul acesta! Mă crezi, nu-i aşa?

- Da, bineînţeles.

El avea dreptate: reflectând, trebuia să admită că în ciuda insolenţei şi numeroaselor lui defecte, Lawrence nu şi-ar fi permis niciodată nedelicateţea de a intra în camera unei doamne.

- Si nu uita că dacă unul din noi doi poate fi calificat spion, reluă Lawrence, acela nu sunt eu! Domnul Daumier te-a luat drept o „Mata-Hari“ din lumea afacerilor. El pretinde că, atunci când el şi cu mine discutam în faţa atelierului, înainte de prânz, nu ne-ai scăpat din ochi! Imaginează-ţi uimirea lui să te găsească în acel restaurant, ascunsă într-un colţ. înţeleg perfect bănuielile lui!

Jenată, încercă o urmă de umor:

- Ce semnezi? Vânzarea unui local sau un tratat de politică internaţională? Dacă eu sunt o Mata-Hari, cine dintre voi doi este James Bond?

- Nu glumi! Acest gen de contract suscită mai multă gelozie şi rivalităţi decât îţi poţi imagina. Domnul Doumier îmi cedează de asemenea clientela sa, şi unii se tem să vadă un tânăr arhitect stabilindu-se aici. Cu atât mai mult cu cât mă bucur de o anumită reputaţie.

- Mereu modest!

- Mereu lucid!

- în orice caz, sper că domnul Daumier este acum liniştit, m-am dovedit inofensivă...

- Oh, dimpotrivă, te crede redutabilă... Si are dreptate!

- Dar de ce?

- Pentru că i se părea evident că răbdarea ta faţă de Simone este prefăcută. Te-ai stăpânit, şi îţi sunt recunoscător. Dar comportamentul tău stoic te-a trădat... Da, eşti redutabilă!

Dacă, în fond, acest calificativ nu-i displăcea, Kimberely afişă totuşi o figură contrariată: Simone nu era rivala ei, Lawrence trebuia să înţeleagă!

- Domnule Cory, ştii că nu-mi pasă de agresiunile verbale ale iubitei tale. Mă lasă rece! Ţinând seama de puţina consideraţie pe care o am pentru ea şi pentru tine, cum aş putea să fiu atinsă de arţagul ei sau de ironia ta?

Cu coada ochiului, văzu privirea furibundă a lui Lawrence şi se aşteptă la o ripostă violentă. Dar, după câteva secunde de tăcere, el răspunse pe un ton inexpresiv, fără furie, nici reproş.

- O persoană normală ar fi... Dar asemănarea ta cu un aisberg poate explica atâta indiferenţă!

Dacă ar fi strigat acest răspuns cu mânie, dacă şi-ar fi bătut joc de ea, Kimberley nici măcar n-ar fi tremurat sub insultă. Se aştepta la asta. Dar acest ton de simplă constatare o lovi ca un pumnal... în plină inimă.

Capitolul 1

Când ajunseră acasă, Estelle îi aştepta pe terasă instalată confortabil într-un şezlong.

- Grădina era atât de liniştită încât mi-am permis să mă aşez ca să vă aştept.

- Dar aţi fi putut rămâne ore întregi! exclamă Kimberley.

- Asta m-ar fi odihnit, este atâta lume în casă!

O sărută pe tânăra femeie pe amândoi obrajii şi-i întinse fruntea lui Lawrence. încântat s-o vadă, el o strânse în braţe cu o veselie copilărească.

- Seducătorul acesta mă va sufoca sub sărutări! Lasă-mă să te privesc.

Se dădu înapoi şi-l privi cu satisfacţie.

- Te-ai bronzat, îţi stă minunat! Stii că eşti din ce în ce mai frumos? Nu-i aşa, Kimberley?

Sub privirea amuzată a lui Lawrence, Kimberley se mulţumi să clatine din cap fără entuziasm. Decepţionată, Estelle se bosumflă.

- Ei bine, v-aţi certat?

Râsul lui Lawrence izbucni răsunător.

- Nu în mod special! Dar raporturile noastre sunt încordate: Kimberley m-a surghiunit chiar în pavilionul de vară.

- Denunţătorule! exclamă Estelle.

Ea zâmbea cu resemnarea unei mame de familie obişnuită cu certurile vlăstarelor ei.

- Nu te-am izgonit eu! interveni Kimberley. Tu singur ai hotărât să te instalezi acolo!

- Si este mai decent! comentă Estelle.

Cuprinsă de milă pentru tânăra femeie care roşea, se apropie de Kimberley şi-şi trecu un braţ sub al ei.

- Haide, vino! Visez la o ceaşcă bună de cafea.

-Atunci vă las, declară Lawrence. Am hârtii de semnat şi de dat câteva telefoane.

El o îmbrăţişă din nou pe Estelle.

- Am noutăţi foarte bune de anunţat! Beţi-vă cafeaua şi vă voi găsi mai târziu!

- Si-mi vei spune tot? întrebă Estelle, intrigată.

Lawrence luă un aer misterios.

- Poate!

Apoi, el traversă grădina în direcţia pavilionului de vară, sub privirea încântată a Estellei.

- Nu înţeleg de ce îl deteşti, spuse ea întorcându-se spre Kimberley.

Nu era nici un reproş în vocea ei, doar uimire. Apoi adăugă mai încet, ca pentru ea însăşi:

- Este adevărat că ura este uneori aproape de dragoste!

- Nu în acest caz, vă asigur.

- Viitorul o va spune...

Tăind scurt această discuţie Estelle o conduse pe tânăra femeie spre bucătărie.

- Sper că aveţi cafea „adevărată“!

- Boabe, pe care le macin eu însumi, adevărată dinamită! Aşa îmi place, dar consumul ei trebuie s-o spun, mă face uneori încordată!

- Presupun că Lawrence Cory acţionează mult mai mult asupra nervilor tăi decât cofeina!

Kimberley îşi făcea de lucru în faţa maşinii de gătit şi

Estelle se aşeză la masă.

- Ce linişte plăcută! Sper că nu vă deranjează că am rămas în timpul absenţei dumitale.

- Nicidecum! Sunt chiar încântată, văd atât de puţină lume!

Estelle oftă.

- Aproape că te invidiez... Singurătatea şi inactivitatea încep să-mi lipsească! Cu toată familia acasă, timp de o săptămână, recunosc că sunt epuizată.

- Pot veni să vă ajut, din când în când. Dacă asta vă uşurează.

- Nici vorbă! Eşti adorabilă, Kimberley, dar droaia mea de nepoate îmi dau o straşnică mână de ajutor. în calitate de stăpână a casei, conduc această armată ca un general, dar în ciuda bunăvoinţei lor şi a caracterului meu tiranic, totul este lipsit de organizare!

Râseră în cor, apoi Kimberley se ridică pentru a servi cafeaua.

- Si dacă am merge în salon? propuse ea. S-a făcut răcoare!

Merseră să se instaleze pe canapea, cu ceştile în mână.

- Ador această încăpere! exclamă Kimberley. Si toată această locuinţă, de altfel. Ce loc idilic!

- Da, şi mie îmi place... Am fost aşa fericită aici.

- Aţi locuit aici? se miră Kimberley.

- La începutul căsătoriei mele, da. Si totdeauna am sperat ca şi Geoges să trăiască la rândul lui aici... Dar el şi Pamela aveau alte planuri în cap.

- Mi-au vorbit despre planurile lor, într-adevăr. Dar nu ştiam, în schimb, că aţi locuit aici.

- Soţul meu şi cu mine am cumpărat această

proprietate de foarte mult timp. Dar după moartea socrilor mei, am ales să locuim pe domeniu. Era mai uşor pentru exploatarea viţei-de-vie!

- N-aţi fost niciodată tentaţi s-o vindeţi?

- O închiriem. De altfel, aşa a întâlnit-o Georges pe Pamela. Paul, soţul meu, îl însărcinase să meargă la aeroport ca să întâmpine o locatară şi... iată!

Râdea, şi Kimberley aşteptă urmarea, intrigată.

- Dragoste la prima vedere! continuă Estelle. S-au îndrăgostit de la prima privire. Sper că o atât de frumoasă aventură vei avea şi tu, Kimberley...

Ea vorbea cu atâta tandreţe, încât tânăra femeie fu emoţionată. Oh, nutrea aceeaşi speranţă ca Estelle, dar nu credea deloc... Cel puţin, nu într-un viitor apropiat.

- Poate... răspunse ea.

Tristeţea din vocea ei nu-i scăpă Estellei, care o prinse de mână.

- Este suficient uneori să deschizi ochii, Kim...

Ce voia oare să spună? Bineînţeles, Lawrence Cory dăduse buzna în viaţa ei ca un adevărat uragan. Dar trăsnetul nu-i alesese drept ţintă, dimpotrivă. Si chiar dacă Estelle părea convinsă că de la dragoste la ură nu este decât un pas, se înşela!

- De fapt, interveni Estelle, era să uit motivul vizitei mele. Voiam să te invit la o mică reuniune pe care am organizat-o sâmbătă seara în onoarea lui Lawrence. Tocmai şi-a sărbătorit aniversarea şi eu...

- Aniversarea?

Aşadar, în ziua aceea, la hotel, Lawrence nu minţise! Ea care crezuse că inventa un pretext ca s-o invite la cină!

Oricum, chiar dacă ar fi crezut, tot n-ar fi acceptat...

- Da, şi am prevăzut un tort enorm cu lumânări! Vom avea o săptămână de întârziere de la data naşterii lui, dar cum se spune în Franţa: „intenţia contează!“ Stii, sunt foarte ataşată de Lawrence... Georges şi cu el sunt prieteni de ani de zile şi şi-a petrecut adeseori vacanţele la noi. îl consider ca al doilea fiu al meu. în inima mea, nutresc visul să se instaleze într-o zi în această regiune... Si să-şi găsească aici femeia vieţii lui!

Estelle se gândea oare la Simone spunând asta? se întrebă Kimberley. Dacă nepoata ei se căsătorea cu Lawrence, el va face parte de-a binelea din familie. Evident, o asemenea căsătorie o va umple pe Estelle de fericire.

în orice caz, dorinţa Estellei era aproape împlinită: vestea bună pe care Lawrence o promisese, cu siguranţă n-o va decepţiona!

Pe Kimberley o mânca limba să-i spună, dar prefera să tacă. Nu ei îi revenea, ci lui Lawrence, bucuria s-o facă. în fond, nu era o străină pentru acest mic grup atât de sudat?

O dată mai mult, invidie afecţiunea pe care Pamela o găsise aici. Si se gândea cât de greu o să-i fie când va pleca să-şi ia rămas-bun de la Estelle şi de la această casă. Bineînţeles, va regăsi Londra şi prietenii, serviciul şi angajaţii ei, dar va renunţa la ambianţa călduroasă care domnea aici.

- Trebuie să mă întorc acasă! o anunţă Estelle. Vom fi încă zece la masă în această seară şi n-am pregătit nimic! ce gazdă ciudată!

- Va fi formidabil, sunt sigură!

- Salată, pui rece, brânză şi îngheţată cu fructe! Vrei să vii?

- Mulţumesc, dar aveţi deja prea multe de făcut! în schimb, pentru sâmbătă, accept bucuroasă.

- N-aş fi tolerat un refuz din partea ta! Vei vedea, când îl vei cunoaşte mai bine pe Lawrence, o să-l adori...

Kimberley nu făcu nici un comentariu: de ce să încerce să-i explice că între unele persoane, ca între câine şi pisică, nu poate fi apropiere. Fiindcă Estelle iubea pe toată lumea... şi mai ales pe Lawrence!

Estelle se ridică tocmai când Lawrence dădu buzna în încăpere. îşi schimbase costumul de pânză de in cu o pereche de blugi şi un pulover de bumbac, dar ţinuta relaxată nu-i micşora cu nimic distincţia naturală.

- Tocmai plecam, explică Estelle. Dar mai întâi, vorbeşte-mi despre această veste mare!

Lawrence făcu o grimasă de necaz.

- Femeile! Te părăsesc fără nici un regret, dar nu uită să-şi potolească teribila lor curiozitate.

- Haide, dragul meu Lawrence... îl rugă Estelle.

- Nu voiam să spun nimic înainte ca totul să fie definitiv!

- Te rog... Nu mă lăsa în această cumplită incertitudine!

Kimberley râdea în faţa complicităţii care-i unea pe cei doi.

Lawrence se aşeză într-un fotoliu cu un gest de capitulare.

- în faţa acestei priviri rugătoare, nu pot decât să mă înclin...

Sări în picioare şi-o ridică pe Estelle de la pământ.

- într-o lună, un nou arhitect îl va înlocui pe domnul Daumier! Si ghiceşte numele celui care va deveni fericitul proprietar al acestei agenţii!

Suspendată în aer de mâinile solide ale lui Lawrence, Estelle scoase un strigăt de triumf.

- Lawrence Cory!

El o repuse jos şi se îmbrăţişară pentru a se săruta şi felicita. în bucuria lor, păreau că uitaseră complet de Kimberley.

- Oh, Lawrence, sunt atât de fericită, repeta Estelle. Atât de fericită!

- Bănuiam reacţia ta!

- Si Georges! Va fi atât de mulţumit. Spera atât de mult să iei această decizie.

- A influenţat-o din plin!

- Ei bine, ce-ţi trebuie acum, este o soţie adorabilă care-ţi va da copii încântători!

Estelle se gândea evident la Simone, îşi spuse Kimberley. Lawrence ştia oare? Dacă da, această manipulare feminină nu părea să-i displacă, deoarece râdea din toată inima.

- Si presupun, dragă Estelle, replică el, că vei lua asupra ta descoperirea acestei adorabile persoane.

Estelle luă o expresie mirată şi plină de naivitate.

- Desigur. N-ai intenţia să alegi singur, nu?

- Bineînţeles că nu! De altfel, ştii exact ceea ce vreau...

- Cred c-am ghicit, într-adevăr.

Acest răspuns plin de insinuare şi de mister, spori hohotele lor de râs.

Kimberley nu putu rezista la atâta bucurie copilărească şi-i imită. Dacă Lawrence nu vedea obiecţii ca Estelle să intervină în viaţa lui privată, nu era ea cea care să fie şocată! De altfel, totul rămânea un joc şi dacă Lawrence se amuza, este pentru că planurile Estellei îi conveneau. Simone nu era oare încântătoare?

- Dar apropo, întrebă deodată Lawrence, cărui fapt datorăm onoarea acestei vizite? N-ai venit doar ca să faci pe peţitoarea.

- Nu, ca să vă invit, pe amândoi, să veniţi la cină, sâmbătă seara. Sper că eşti liber.

Estelle nu făcu aluzie la aniversarea lui Lawrence, dar îi adresă o privire complice lui Kimberley.

- Pentru tine, întotdeauna! răspunse el.

- Bine, atunci, plec! Ocupă-te de Kimberley, Lawrence al meu, ai grijă de ea!

- Voi fi foarte fericit să veghez asupra acestei tinere persoane... dacă vrea!

Kimberley simţi că roşeşte sub privirea sclipind de maliţiozitate a arhitectului. Trupul lui Lawrence o stupefia: cum îndrăznea să se arate în această postură de seducător în faţa Estellei? Faptul că era posibilul viitor soţ al nepoatei ei nu părea să-l frământe peste măsură!

- N-am nevoie de un înger păzitor! replică ea.

Estelle nu părea supărată, dimpotrivă. Se apropie de tânăra femeie şi o ciupi de obraz, adresându-i un zâmbet tandru.

- Haide, haide... Spuneam asta ca să râdem! De altfel, singurul pericol care te ameninţă aici, este realmente acest diavol de Lawrence!

Plecarea Estellei lăsă un mare gol.

Lawrence şi Kimberley se întoarseră în bucătărie, fără să spună un cuvânt şi fără măcar să-i propună, el îi servi din oficiu o a doua ceaşcă de cafea.

Ea vru să refuze, dar băutura reconfortantă o tenta şi se aşeză la masă, în faţa lui.

- Când vei înceta să stai în defensivă? o întrebă Lawrence pe negândite.

Uimită, Kimberley ezită.

- Dar... nu sunt!

- Ba da! Si mă mitraliezi cu priviri asasine, agrementate cu remarce perfide, ca pentru a preîntâmpina un atac. Dar eu nu sunt deloc agresiv.

- îţi faci idei...

- Atunci, să declarăm un armistiţiu!

- Fiindcă nu suntem în război...

- De acord!

El luă mâna tinerei femei si înainte ca ea să aibă timp să şi-o retragă, depuse un sărut în palma ei.

- Pentru a pecetlui pactul nostru de pace! declară el.

Ochii lui străluceau cu o asemenea intensitate, încât Kimberley n-avu puterea să protesteze.

Acest gest de o intimitate tulburătoare o impresionă până în adâncul fiinţei. în mod inexplicabil, inima ei începu să bată mai repede, în timp ce corpul îi era străbătut de un frison fierbinte.

Dar Lawrence se ridica deja, cu un aer preocupat. în mod vizibil, nu se mai gândea decât la munca lui, ca si cum uitase scena care tocmai se desfăşurase.

- Am de dat nişte telefoane. Pe curând!

Si dispăru ca şi când nu se întâmplase nimic, lăsând-o pe Kimberley emoţionată şi descumpănită. Aproape decepţionată...

Cină singură, apoi se instală pe canapeaua din salon, cu un roman bun. Dar, incapabilă să se concentreze, nu reuşea să citească un rând. în mod irezistibil, gândurile ei reveneau la Lawrence, la comportamentul lui ciudat, la schimbările lui bruşte de dispoziţie, la tulburarea pe care o stârnea în ea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât înţelegea mai puţin complexitatea relaţiilor lor, această agresivitate amestecată cu senzualitate care-i făcea să se înfrunte fără încetare. Când vor găsi oare un teren de înţelegere?

îşi lăsă cartea şi, nervoasă, hotărî să-şi facă un ceai: calităţile liniştitoare ale florilor de tei îi vor face mult bine.

Singură în bucătăria mare, aproape îşi dori ca Lawrence să-i facă o mică vizită. Chiar în acel moment când îşi spunea asta, el îşi făcu apariţia, cu o sticlă în mână.

- Aruncă acest bol şi apa caldă, declară el. Nu ceai într-o seară de sărbătoare, ci şampanie.

Ea se grăbi să scoată cupele, în timp ce Lawrence aprindea focul în căminul din salon.

- Ador focul de lemne!

- Dar este foarte cald!

- Atunci, ambianţa va fi toridă!

Si, cu un gest profesional, făcu abil să sară dopul sticlei.

- Pentru stabilirea mea în această regiune!

- îţi doresc o viaţă foarte frumoasă în Franţa.

Sampania era delicioasă şi Kimberley simţi că ochii îi străluceau precum conţinutul cupei sale. Se simţea deodată plină de viaţă, de bucurie, de speranţă.

Când Lawrence deschise radioul şi o antrenă într-un rock îndrăcit, se lăsă antrenată cu plăcere.

El dansa bine, cu o supleţe de felină şi un simţ înnăscut al ritmului. în ciuda complexităţii paşilor, Kimberley îl urma cu uşurinţă, încântată. Când muzica se opri, nici măcar nu gâfâia. Urmă un slow languros şi Lawrence o înlănţui. Obraz lângă obraz, se dedicară muzicii romantice, blândeţii acestei seri de primăvară şi acestei complicităţi născânde.

Când ultimele note se stinseră şi comentatorul se lansă într-un discurs de neînţeles, nu-l ascultară. Continuară să se învârtească, încet, pe o melodie care nu exista decât pentru ei.

Apoi, buzele lor se căutară, se găsiră şi nu mai ştiură nimic din ce-i înconjura. Lupta căreia i se consacrau acum, deşi violentă, uneori furioasă, adesea înflăcărată, această luptă n-avea drept scop decât plăcerea, fericirea corpurilor lor şi realizarea dorinţelor lor cele mai nebuneşti.

Dar soneria stridentă a telefonului îi smulse brusc unul de lângă altul. Schimbară o privire plină de regret şi Lawrence încercă s-o reţină pe Kimberley lângă el. Dar el ştia că ţiuitul enervant rupsese farmecul.

Kimberley se lăsă să cadă pe canapea în timp ce el ridică receptorul cu un gest nervos.

- Alo, cine este la aparat? Da... Aşteptaţi!

El îi întinse telefonul lui Kimberley.

- Este pentru tine.

Ea îl luă, încă sub şocul sărutului pe care-l schimbaseră.

- Alo?

- Kimberley? Sunt Charles. Ce se întâmplă, cine este cu tine la ora asta?

Charles aproape striga în telefon şi Kimberley fu stupefiată. Rămase tăcută câteva secunde.

- Kimberley, vrei să-mi răspunzi?

- Sunt cu Lawrence Cory, spuse ea. Dar nu înţeleg de ce te enervezi astfel, încât nici măcar să-mi spui bună ziua.

- Bună seara, Kimberley, se spune bună seara, la această oră. Si am dreptul să ştiu ce face acest bărbat la tine acasă atât de târziu seara!

- Dreptul! exclamă tânăra femeie, din ce în ce mai furioasă. N-am de dat nici socoteală, nici explicaţii!

Charles se îmblânzi.

- îmi pare rău, dar înţelege surpriza mea: te sun, crezând că te găsesc singură şi îmi răspunde acel arhitect.

- Sărbătoream un eveniment.

Vocea de la capătul firului deveni din nou autoritară.

- Care?

De data asta, Kimberley se supără de-a binelea.

- Nu-mi vorbi pe tonul ăsta! Si ai dreptate, este târziu, sunt obosită. La revedere!

Si închise fără să-i lase lui Charles timp să mai adauge un cuvânt.

Furioasă, începu să se învârtă ca un leu în cuşcă, sub privirea amuzată a lui Lawrence, care-şi sorbea şampania.

- Pisică sau tigroaică, spuse el cu un zâmbet, eşti întotdeauna la fel de frumoasă!

- Nu râde de mine!

- N-aş îndrăzni... Nu, după ce te-am auzit tratându-l cu dispreţ pe acel biet băiat. Logodnicul tău, nu-i aşa?

într-un acces de furie, ea luă o vază şi i-o aruncă în cap. Lawrence se feri printr-un salt abil şi ridică paharul.

- Beau pentru cea mai dulce fiinţă!

- Lasă-mă în pace! strigă ea.

- Prudenţa mă îndeamnă s-o fac, într-adevăr. Pe mâine, dragă Kimberley.

Si, părăsind încăperea prin uşa fereastră care dădea în grădină, dispăru în întuneric.

A doua zi dimineaţă, încă adormită, Kimberley se îndrepta spre sala de baie să facă dus. Cum uşa era deschisă, intră fără grijă si scoase imediat un strigăt de surpriză: în faţa oglinzii, cu faţa acoperită de spumă, Lawrence se rădea.

Când se întoarse spre ea, zâmbind, îşi strânse instinctiv halatul scurt pe lângă corp. în faţa acestui gest de pudoare, Lawrence izbucni în râs.

- îţi aduc aminte că anatomia ta nu mai are nici un secret pentru mine... şi că am o excelentă memorie fotografică!

- Cea mai mică politeţe ar fi cerut să nu faci aluzie la asta, i-o întoarse ea. în aceste circumstanţe dramatice...

- îmi cer iertare! Dar credeam că ai uitat că-mi datorezi viaţa!

- îmi amintesc perfect! Trebuie într-adevăr să-ţi arăt recunoştinţa mea la fiecare întâlnire?

- Bineînţeles că nu! Dar un simplu zâmbet, un cuvânt amabil din când în când mi-ar fi un balsam pentru inimă!

îşi puse mâna cu briciul pe pieptul gol, într-o expresie teatrală.

- Intenţionezi să monopolizezi această baie toată ziua? întrebă Kimberley.

- Doar un minut... Mă gândeam să fac o plimbare cu vasul pe râu, astăzi. Te-ar amuza să vii şi tu?

- Nu, eu...

- Kimberley, am declarat armistiţiu! Eşti în concediu şi-ţi propun un program dintre cele mai atrăgătoare. De ce refuzi?

Kimberley ezită: de ce, într-adevăr? N-avea nici un plan şi trebuia să admită că singurătatea începea s-o apese. O plimbare cu vasul n-ar fi oare agreabilă? Deşi tentată, căuta un ultim pretext pentru a refuza:

- Dar... aştept un telefon.

- De la iubitul tău? Ai intenţia să-i ceri iertare?

- N-am de ce s-o fac? Si Charles nu este iubitul meu!

- Bine... De altfel, nu este genul tău de bărbat.

Ea râse sarcastic.

- Si care este genul meu de bărbat? Tu, presupun.

- Poate! Dar voi şti oare să te conving?

El termină bărbieritul, turnând în palme loţiune după ras cu miros de pin, îşi aplică palme viguroase.

- Poftim, îţi cedez locul! Plecăm peste o oră, ai destul timp!

- N-am acceptat invitaţia ta.

- Si dacă-ţi spun că am pregătit un picnic delicios şi că ştiu cele mai încântătoare locuri din regiune?

- De acord, voi fi gata!

- Nu uita să-ţi iei costumul de baie... Dacă nu cumva

preferi scăldatul în ţinuta Evei.

- Nu mă face să-mi regret hotărârea!

- Retrag ce-am spus. De altfel, eşti la fel de încântătoare în bikini...

Auzind oftatul exasperant pe care-l scoase tânăra femeie, se repezi pe culoar.

- Nu voi mai face! Mă angajez să fiu cuminte şi prietenos... în această după-amiază. Pe curând!

Ea se pregăti cu entuziasm. în fond, acest plan o încânta şi era nerăbdătoare să iasă din casă şi să descopere locuri noi. Alese o rochie uşoară de bumbac roşu din garderoba ei şi hotărî să nu se machieze: cu bronzul ei n-avea nevoie de fard ca să arate superb!

El o aştepta în bucătărie şi, în ciuda promisiunii de a fi cuminte, nu putu să-şi ascundă o privire admirativă. Dar se feri să facă cel mai mic comentariu.

-Avem nevoie de maşina ta pentru a ajunge la debarcader, ia-ţi cheile! spuse el.

- Bănuiesc că m-ai invitat ca să-ţi servesc drept şofer, glumi ea.

- Evident! Pentru ce alt motiv aş fi făcut-o?

El luă un coş enorm de picnic şi merse înaintea ei spre garaj. Ea îl urmă bombănind:

- Câtă amabilitate!

- Acest răspuns era cel pe care-l aşteptai... Si nu voiam să te decepţionez! Am hotărât ca astăzi să fac tot ce vrei.

Rulară aproximativ un sfert de oră înainte de a ajunge la un dig unde erau ancorate mici bărci cu motor. Se îmbarcară într-una din ele şi Lawrence luă cârma. în timp

ce el manevra printre stânci, Kimberley putu să contemple peisajul pe îndelete: cu un asemenea căpitan nu se temea de nici un accident.

Din cotitură în cotitură, decorul se schimba, geometric şi aproape auster în timp ce înaintau de-a lungul viilor, înverzit şi bogat în păduri care primăvara se umplea de strigăte de păsări şi de culori. Deodată, după ce traversară o pădure întunecată, ajunseră în faţa unei câmpii de levănţică ce se întindea cât vezi cu ochii. Pierdută în această imensitate mov, ea se îmbătă de parfumul dulce care se degaja de acolo.

-Am impresia că am ajuns într-un tărâm de basm, îi mărturisi ea lui Lawrence. Această regiune este într-adevăr minunată!

- Da, m-am îndrăgostit de ea din prima zi. Iubirile la prima vedere nu m-au înşelat niciodată, i-am rămas fidel... şi acum, părăsesc totul pentru ea!

-Vorbeşti ca despre o femeie.

- Sudul Franţei are într-adevăr ceva senzaţional, la fel de tulburător şi de seducător ca o foarte frumoasă femeie.

Vorbiră mult timp despre farmecele Provencei şi lui Kimberley îi făcu plăcere această conversaţie. Lawrence îi apărea într-o lumină pe care nu şi-o imaginase, sensibil şi delicat. Unde dispăruse insolentul autostopist de la prima lor întâlnire?

în mod spontan, îi mărturisi gândul.

-Astăzi te găsesc diferit... De ce a trebuit să treacă atâta timp ca să ne înţelegem?

-Pentru că te încăpăţânai să mă vezi ca bărbatul care nu sunt... Pentru prima dată, încetezi să mă confunzi cu

imaginea acelui spectru care te urmăreşte, a acelui bărbat care ţi-a făcut rău.

Devenind încrezătoare, ea nu încercă să respingă interpretarea lui Lawrence.

-A existat un bărbat... mărturisi ea. Dar nu un spectru! Această veche poveste de dragoste este într-adevăr încheiată: în inima şi în capul meu!

-Vrei să vorbeşti despre asta?

Totul o incita la confidenţe: blândeţea căldurii, legănarea uşoară a bărcii, gentileţea atentă a lui Lawrence. Dar Kimberley îşi dădu seama că n-avea nimic de spus despre acest subiect: n-o mai interesa. Philippe Crossley nu mai era decât o amintire ca altele, nici mai dureroasă, nici mai agreabilă.

-Nu, de ce să ne pierdem vremea cu poveşti vechi? De ce să nu discutăm mai curând despre viitorul imediat şi despre deliciosul prânz din acest coş de răchită?

Ochii ei străluceau de poftă şi aerul ei lacom îl amuza pe Lawrence.

-Ce mâncăcioasă te-ai făcut! exclamă el râzând.

-Fără insulte, te rog!

- Nu este o insultă. Detest obsedaţii siluetei care calculează fiecare calorie şi nu ştiu să aprecieze o masă bună!

Aleseră o pajişte în pantă lină pentru picnic. Kimberley aranjă farfuriile şi tacâmurile pe o faţă de masă înflorată în timp ce Lawrence despacheta proviziile.

Prânzul se compunea din somon afumat, o salată enormă cu brânză de Brie, pe care le consumară cu pâine şi o sticlă de vin alb rece. Pentru desert, Lawrence deschise o cutie mare de carton şi Kimberley descoperi un

sortiment minunat de prăjituri: cu frişcă, ecleruri, tarte cu fructe, savarine.

- Ce minunăţii! Tot ceea ce puteam să visez.

- Eram sigur că vei fi mulţumită. Ti-am descoperit gustul pentru prăjituri chiar din prima zi, când devorai un ecler cu o figură de pisică mulţumită în acea cafenea sinistră.

- Lăcomia mea se vede atât de bine?

- Oh, da...

Izbucniră în râs, apoi Lawrence se întinse.

- Cred că voi face o mică siestă: m-am trezit în zori pentru a găsi mâncărurile tale preferate şi acum sunt epuizat.

- Voi strânge eu între timp.

- De acord!

El se întinse în iarbă la umbra unui stejar şi închise ochii imediat. Kimberley profită ca să-l privească pe îndelete. Fără lumina ochilor lui albaştri, faţa lui părea şi mai virilă, mai hotărâtă. Un nas acvilin, pometi înalţi, bărbie pătrată, trăsăturile lui aveau nobleţe, îndulcind şuviţele negre rebele care-i încadrau fruntea lată. Era frumos, se gândi Kimberley, o frumuseţe de bărbat, fără o delicateţe dulceagă. Blândeţea şi-o exprima cu privirea, zâmbetul lui uneori tandru sau glumeţ...

Acum că-l cunoştea mai bine, înţelegea sentimentele Simonei: da, o tânără fată se putea îndrăgosti nebuneşte de acest bărbat!

Dar, după modelul altor membri ai sexului tare, Lawrence trecea de la o femeie la alta, adresând zâmbete seducătoare Simonei, priviri grele de subînţelesuri lui

Kimberley.

Asemănarea îndepărtată pe care o avea cu Philippe Crossley nu venea oare de aici, de la această seducţie amestecată cu nepăsare? Si nu era ceea ce-i făcea irezistibili pe amândoi?

Sări în picioare, revoltată de propriul ei gând. înnebunea oare? încerca să-l găsească pe Lawrence Cory atrăgător? Nu, din fericire nu!

Capitolul 8

Zgomotul unui motor şi portiere trântite o treziră pe Kimberley în acea dimineaţă. Deja familiarizată cu sunetele casei, înţelese imediat că trecuse cineva să-l ia pe Lawrence.

Plecase aşadar să lucreze şi decât să se bucure că avea casa numai a ei, se simţea puţin decepţionată: după ziua formidabilă din ajun, această singurătate regăsită îi apărea ca o perioadă lungă de timp anost pe care-i va fi greu să-l ocupe.

Datorită unui duş şi a unei ceşti bune de cafea, îşi regăsi totuşi dinamismul. Apoi o expediţie în oraş şi, mai ales, cumpărarea ruinătoare a unui jupon provensal în armonii vii de galben şi verde îi redară buna dispoziţie.

După un prânz delicios compus dintr-o salată de legume şi o tartă cu căpşuni, hotărî să facă plajă în grădină.

întinzând prosopul pe iarbă, observă că iarba crescuse cam mult: această peluză avea nevoie să fie tunsă! Estelle, ocupată cu invitaţii săi, n-avea desigur timp să se gândească la întreţinerea grădinii acestei case în care nu locuia.

în orice caz, iată că-i oferea lui Kimberley o distracţie providenţială pentru după-amiază!

în căutarea unei maşini de tuns iarbă, vizită garajul si micul hangar alăturat. Dar indispensabila maşină nu se găsea acolo. Cu siguranţă, trebuia să se afle în pavilionul de vară şi, fiindcă Lawrence nu era acolo, nimic n-o împiedica să facă o incursiune ca s-o descopere.

încântătoarea căsuţă nu avea decât o uşă pe care Kimberley ezită s-o deschidă: se aşteptase să găsească o anexă alăturată, nu să pătrundă direct în apartamentul particular al lui Lawrence. Dar veleităţile ei de grădinărit şi certitudinea că găseşte maşina de tuns îi învinseră ezitările.

Curiozitatea de a vizita locul unde arhitectul lucra şi dormea o chinuia de asemenea, trebui să recunoască. Se hotărî deci să intre.

Fu frapată de confortul şi farmecul locului. Se aşteptase să descopere o căsuţă aproape în ruină sau, cel puţin, abia amenajată, servind în acelaşi timp de cameră suplimentară şi de debara. Dar camera confortabilă unde trăia Lawrence nu corespundea deloc cu ideea ei preconcepută: camera vastă era în întregime lambrisată cu panouri de lemn care-i dădeau un aspect primitor şi mobilierul, deşi simplu, era intim şi de bun-gust. Un palat pe picioare de aramă, încadrat de noptiere vechi ocupa un colţ, în timp ce în partea opusă se ridica o planşetă mare de arhitect acoperită de un talmeş-balmeş de creioane, pensule şi tuburi de pictură. O splendidă acuarelă reprezentând un peisaj din Provence era şi ea acolo, aşteptând tuşa finală a artistului.

în faţa unei ferestre se afla un şevalet, dar pânza pe care o susţinea era acoperită cu un cearşaf care o proteja de priviri.

Atrasă de perdeaua grea de catifea, care ascundea evident un colţişor, Kimberley descoperi cu stupefacţie un cabinet de toaletă şi o cabină de duş nou-nouţe. Aşadar, o

înşelase de la început! De ce simţise nevoia să mintă, să vină în fiecare dimineaţă în locuinţa principală? Ca s-o enerveze? Sau pentru a avea ocazia s-o întâlnească şi să încerce s-o seducă?

Faţă de atâta perfidie, fierbea de furie. Prin urmare, ziua de ieri nu fusese decât ipocrizie! Manifestase prietenie şi curtoazie prefăcute, o păcălise, cum făcuse de la început, cu singurul scop s-o prindă în plasa lui. O dată scopul atins, tânăra femeie nu se îndoia, avea probabil intenţia s-o respingă şi de a se căsători legal cu Simone. Kimberley nu era decât o jucărie pentru el şi, capricios ca un copil, n-o dorea decât pentru a se amuza temporar.

Decepţionată şi furioasă, se pregătea să părăsească pavilionul de vară când şevaletul misterios îi atrase din nou atenţia. N-o mai reţinea nici un scrupul şi făcu să alunece cearşaful de protecţie cu un gest furios.

Ceea ce descoperi îi tăie respiraţia: tabloul reprezenta o femeie goală întinsă lasciv pe malul unui râu. Privirea ei arzând de dorinţă părea că-l invită pe pictor, care ştiuse să-i surprindă toată intensitatea. Dar în ciuda frumuseţii tabloului, un sentiment de groază o cuprinse pe Kimberley. Deoarece această fată şi acest corp oferit nu erau altele decât ale ei...

Rămase împietrită în faţa acestui spectacol. I se părea că inima încetase să-i bată, străpunsă de un sloi de gheaţă. Se clătina de jignire şi de ruşine, dar ceea ce o tulbura şi mai mult, era să se recunoască în această femeie extrem de senzuală, tinzând spre plăcere, iradiind dorinţă. Căci Lawrence nu se inspirase numai din trăsăturile ei: în

această privire promiţătoare de mii de voluptăţi, regăsea propriile ei expresii, propria ei personalitate. Totuşi, ceea ce exprima această femeie, Kimberley nu trăise niciodată, nu simţise niciodată...

- îţi place?

Aflată sub şoc, nu-l auzise pe Lawrence intrând. Dar sunetul vocii lui n-o făcu nici măcar să tresară: devenise impermeabilă la orice emoţie.

Nu se întoarse, incapabilă să-şi ia ochii de la pânză.

- Urăsc această pictură, răspunse ea cu o voce albă. Este insultătoare, umilitoare.

- Am dedicat-o totuşi glorificării frumuseţii şi feminităţii. Cred că greşeşti în privinţa ei... Uită-ţi reticenţele personale, şi dă-i o a doua şansă, o atenţie nouă.

Ca pentru a-i transmite convingerea lui, Lawrence îşi puse mâinile pe umerii tinerei femei. Ea simţi căldura palmelor lui pătrunzând-o şi deşi nu-l vedea, îi ghicea faţa serioasă şi încordată pe care Lawrence o afişa în acea clipă. îşi iubea opera, o crease cu pasiune şi voia s-o convigă de valoarea ei, de sentimentele de artist care-i însufleţise fiecare trăsătură de penel.

în ciuda stării ei răvăşite, Kimberley simţea sinceritatea lui Lawrence. Dar nimic n-o putea convinge...

- Urăsc această pictură, repetă ea. Si nu înţeleg cine ţi-a inspirat-o.

- Tu... Am numit-o „Naşterea dorinţei“.

- Naşterea...

Ea se întrerupse, roşind.

- Haide! Nu te teme să rosteşti acest cuvânt: dorinţă.

Ea se răsuci şi-i făcu faţă cu o privire mândră.

- Unde vrei să ajungi?

Totul în persoana ei îl sfida, îl provoca. încerca să-l înfrunte. Dar Lawrence nu păru nici măcar că remarcă agresivitatea ei: rămânea calm, si ochii lui arătau o asemenea căldură, o asemenea încredere încât Kimberley se simţi brusc ridicolă. Cu ideile sale agresive, nu încerca decât să fugă de dialog, decât să evite în mod las o conversaţie care să-i pună în discuţie personalitatea.

Furia ei trecu si nu mai avu decât o dorinţă: să depună armele, să se predea acestui seducător, cuibărindu-se la pieptul lui viril si puternic.

- Singurul meu scop este să-ţi demonstrez existenţa acestui cuvânt, realitatea lui. Nu poţi nega dorinţa, Kimberley, este în tine... De ce te temi de ea?

Ea scutură din cap, din ce în ce mai pierdută.

în ochii ei înceţoşaţi de lacrimi, Lawrence putu să citească fragilitatea ei, teama. Deveni şi mai tandru:

- De ce nu accepţi ca mâna mea să se aşeze pe obrazul tău, aşa?

îsi apropie palma de faţa lui Kimberley si o atinse usor cu o
mângâiere.

- De ce să refuzi să alunece de-a lungul gâtului tău, să caute dulceaţa umărului tău... De ce să te retragi când gura mea o caută pe a ta, de ce?

Puse stăpânire pe buzele ei. Răspunsul la întrebările lui le găsi în ardoarea cu care Kimberley răspunse la sărutul lui.

Orice teamă o părăsise. Pentru o dată, corpul ei hotărâse în locul minţii şi toată fiinţa ei îi spunea că adevărul era acolo, în această îmbrăţişare, în aceste mâini de bărbat care alunecau în lungul şoldurilor ei, în fiecare gest al lui Lawrence care iradia de fericire şi de plăcere.

Se lăsă condusă spre patul mare fără cea mai mică rezistenţă şi, când Lawrence o antrenă în hora nebună a dragostei, nu putu decât să murmure:

- Da, dragostea mea, da...

Si descoperi lumea minunată unde egoismul nu mai există, unde celălalt devine o parte din tine, unde căutarea plenitudinii devine delicioasă durere, minunată aşteptare.

Lawrence o ghida în meandrele plăcerii cu voluptate şi pricepere şi ea i se dăruia fără reţinere, încrezătoare. Atinseră în fine extazul, într-un paroxism de surescitare şi de pasiune.

Acum, zăceau cuibăriţi unul în altul, arzând de senzualitate potolită în căldura acestei primăveri caniculare din sud. Nu schimbară nici un cuvânt. Cât valorau cuvintele când o privire, o mângâiere erau de-ajuns ca totul să fie spus?

Kimberley nu se mişca, copleşită de încântare, de plenitudinea totală pe care Lawrence i-o dezvăluise. Se crezuse femeie, dar înţelegea că abia în urmă cu o oră, era încă o tânără fată în adâncul sufletului ei şi în trupul ei. Cu virginitatea sa, ultimele urme ale adolescenţei dispăruseră. S-a sfârşit cu neliniştea, s-a sfârşit cu incertitudinea, se simţea liberă şi puternică, gata să înfrunte totul.

Timpul trecea, pământul se învârtea şi soarele veni să

lumineze brusc patul. Kimberley, uitându-şi pudoarea, privi cu admiraţie tabloul minunat care-l formau corpul ei şi al lui Lawrence în nuditatea lor. Natura crease această frumuseţe, dar clipa era efemeră şi numai un pictor putea, cu pensulele lui, să-l reţină pentru eternitate. Simţi dorinţa ca Lawrence să picteze această scenă. Părăsi coconul care era acest umăr ferm de lângă obrazul ei, şi se redresă uşor. Pleoapele lui Lawrence erau închise.

- Lawrence?

El nu răspunse şi îşi dădu seama că adormise. Dar n-o părăsise, ghici după râsul euforic pe această faţă abandonată somnului şi viselor.

Rămase mult timp întinsă lângă acest somnoros fericit, savurând simpla lui prezenţă. Dar, curând, vru să-i audă din nou vocea, să-i simtă privirea asupra ei.

Hotărî să se ducă să prepare o cafea bună şi să-l trezească întinzându-i această băutură aromată care-i plăcea atâta. Ar fi încântat şi Kimberley se bucura dinainte de expresia lacomă şi de răsfăţul tandru provocat de această mică atenţie. Nu se mai gândea decât la fericirea acestui bărbat: îl iubea atât de mult!

îşi îmbrăcă rapid rochia şi traversă peluza ţopăind. îşi regăsi puţin din seriozitate pregătind cafeaua: trebuia să fie perfectă, tare, fără să fie amară şi era o adevărată alchimie ca să-i reuşească.

Atentă la treaba ei, nu-l auzi pe Lawrence intrând în bucătărie. Când se întoarse ca să caute platoul şi ceştile, se trezi înaintea lui, în faţa privirii dezolate pe care el i-o adresa.

Păli. Expresia mâhnită a lui Lawrence a fost de-ajuns ca s-o facă să înţeleagă dimensiunea dispreţului său: ceea ce ea trăise ca pe o minunată aventură, pentru el nu era decât un accident. Si deja îl regreta.

- Kimberley, întrebă el, te simţi bine?

De o secundă, se simţea mai nefericită decât fusese vreodată. Dar îi răspunse cu bravură:

- Foarte bine, mulţumesc!

Cu gesturi mecanice, aşeză ceştile şi zahărul pe masă. Lawrence se instală, cu spatele încovoiat de extenuare.

în ciuda durerii, Kimberley avu un zâmbet dezamăgit: Lawrence nu afişa cel puţin aerul victorios al seducătorului triumfător! Oh, îşi atinsese scopul, desigur, dar delicata încercare de explicare că un punct final trebuia pus acestui incident nu-l bucura deloc. Văzându-l, era vorba chiar de o corvoadă teribilă!

Lacrimi urcau în ochii ei, dar se controlă. Situaţia era suficient de penibilă, nu voia să izbucnească în plâns: mândria i-o interzicea!

- Kimberley, începu Lawrence ezitând, eu...

El îşi trecu mâna pe frunte, într-un gest de băieţel încurcat.

- Da?

Ei trebuie să-i fi fost greu să împiedice tremurul vocii. De altfel, nu ştia ce să spună...

- îmi pare rău... Nu ştiam, nu bănuiam. Dacă aş fi presimţit, eu niciodată...

- Taci!

Fiecare cuvânt rostit de el se înfipsese în inimă ca lama

ascuţită a unui cuţit, sporindu-i suferinţa. De ce simţea nevoia să se justifice?

De-ar pleca acum, s-o lase cu deziluziile şi suferinţa ei. Să înceteze s-o persecute!

Dar Lawrence insista.

- Trebuia să-mi spui că era prima dată... Totul ar fi fost altfel.

- Nu ţi-ai fi luat această responsabilitate, nu-i aşa? spuse ea cu un râs sarcastic. Credeam totuşi că bărbaţii apreciază să fie primii!

Kimberley nu s-ar fi crezut niciodată capabilă de un asemenea cinism. Ea însăşi nu se recunoştea. Pe durata unei ore, experienţa actului fizic, urmat de o suferinţă din dragoste, îi schimbase personalitatea, cu atât mai mult cu cât anii nu ştiuseră s-o facă.

- Kimberley! Opreşte-te!

Dar ea rânjea dispreţuitor, indiferentă la rugămintea umilă care întuneca ochii albaştri ai lui Lawrence. Ea se bucura, de fapt. Să sufere, să nu mai înceteze cu regretele, să se simtă umilit de propriul lui comportament, iată ce ar fi o răzbunare pentru ea!

- Nu trebuie să te simţi vinovat, continuă ea pe acelaşi ton. La vârsta mea, virginitatea reprezintă un adevărat handicap în această lume fără onoare şi fără scupule. Romantismul şi valorile lui nu mai sunt la modă... într-un fel, mi-ai făcut un serviciu şi îţi mulţumesc!

Duritatea cuvintelor ei păru în sfârşit să-l convingă pe Lawrence. Se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Nu mai arăta nici cea mai mică uimire, doar o teribilă oboseală.

- Foarte bine, murmură el. Sunt fericit că am putut să-ţi fiu folositor.

- Nici nu-ţi imaginezi cât!

îndată ce dispăruse, ea se repezi în camera ei. Autoritara fiinţă care tocmai îl sfidase pe Lawrence nu mai exista. Era o femeie rănită care plângea, o femeie îndrăgostită şi decepţionată...

Capitolul 9

Kimberely îşi petrecuse dimineaţa în camera ei, punând din nou ordine în ideile şi inima ei.

Ce se petrecuse în ajun, nu va uita niciodată, o ştia: nu era prima ei experienţă de dragoste? Dar, după o noapte de odihnă şi
o lungă reflecţie, înţelesese că nu trebuia să confunde senzaţiile şi sentimentele Da, crezuse, după acea îmbrăţişare pasională, că-l iubea pe Lawrence. Dar se înşelase!

A cunoaşte plăcerea împreună nu era suficient, îşi repeta ea, să faci să se nască marea dragoste. Oh, nu ignora importanţa, într-un cuplu, a unei bune înţelegeri fizice, dar ceea ce conta cel mai mult, era stima, tandreţea, complicitatea. Aceste valori, nu le împărtăşea cu Lawrence...

Pentru el, nu reprezenta decât o cucerire în plus adăugată unui palmares de seducător. Si rezistenţa pe care o opusese farmecului exercitat de Lawrence nu făcuse decât să-i stimuleze mândria masculină. Atunci, şi-a dublat eforturile pentru a-şi atinge scopul. El câştigase, ea pierduse.

Această eroare, acest pas greşit în viaţa ei atât de rezonabilă, Kimberley o accepta. De ce ar fi regretat? N-avusese şansa să trăiască această primă dată cu un bărbat care ştiuse s-o facă să descopere frumuseţile plăcerii?

Când părăsi camera, la începutul după-amiezii, era în pace cu ea însăşi şi gata să-l întâlnească din nou pe

Lawrence fără să arate o emoţie excesivă.

Cu ochii închişi, aşezată confortabil într-un şezlong, profita de căldura soarelui când un zgomot uşor o făcu să tresară. Lawrence stătea în faţa ei şi o observa cu o expresie ciudată, în acelaşi timp grav şi preocupat.

La această oră atât de caldă nu purta decât o pereche de bermude tăiate din nişte blugi şi Kimberley primi ca pe un şoc frumuseţea acestui corp lung şi musculos. Ieri, ochii şi mâinile ei descoperiseră fiecare contur al corpului bronzat şi simţi o sporire a emoţiei strângându-i inima la această amintire.

- Te-am trezit? o întrebă el.
- Nu dormeam.
- Cu atât mai bine. Pot să mă aşez?
- Nu eşti acasă la tine?
- Nu vreau să te deranjez.
- Câte atenţii neaşteptate!
- Nu sunt bădăranul pe care-l crezi.

Vorbise pe un ton obosit, fără măcar să încerce s-o convingă.

-în fine, reluă el cu fatalism, să schimbăm subiectul! Vii la mica sărbătoare a Estellei, astă seară?

- De ce nu?
- Mă gândeam că poate ţi-ai schimbat părerea...
- Nicidecum.
- Atunci, poţi să mă conduci acolo?

Ea oftă. O dată mai mult, Lawrence se arăta interesat.

- Mă consideri şoferul tău personal?
- Vei fi un şofer seducător! Dar destul cu gluma... Stiu

că nu-ţi place să iei autostopişti, dar noi suntem intimi, acum. Si ar fi stupid să deranjez pe cineva pentru a veni să mă ia, când avem acelaşi drum.

Lawrence avea dreptate. Cuvântul „intimi“ păru o figură de stil lui Kimberley, dar se abţinu de la orice comentariu. Nu dorea să discute cu el despre ceea ce se întâmplase în ajun.

- Bine, vom merge împreună la această serată. Cum să-ţi refuz acest serviciu, de altfel?

- Poţi, eşti liberă... La fel cum erai să mă respingi, ieri.

- Nu doresc să abordez acest subiect, spuse ea tăios. Incidentul este închis!

- Incident! exclamă Lawrence. Dar, la naiba, Kimberley, din ce piatră eşti croită?

Aerul lui revoltat se transformă într-o expresie gânditoare şi el se îmblânzi.

- Dacă vrei să mă faci să cred că această experienţă nu a avut importanţă pentru tine, îţi va fi greu să mă convingi.

- N-am spus asta... Numai că eu consider că nu există doar sexul, în viaţă!

- Desigur, dar există, şi contează enorm. Mai ales într-un cuplu! Cum să concepi azi să-ţi uneşti viaţa cu cineva fără să-l cunoşti trupeşte?

- Generaţii de femei şi de bărbaţi au făcut-o. Era chiar una din valorile căsătoriei să-ţi oferi virginitatea fiinţei iubite.

- Această convenţie ipocrită privea mai ales femeile. Dar, din fericire, libertatea moravurilor a schimbat în bine lucrurile... De ce să nu profite de progresele pe care le-a făcut societatea noastră?

- Este într-adevăr un progres...?

- Sunt sincer convins... şi cuplul atât de nepotrivit pe care-l formezi cu Charles nu face decât să-mi întărească părerea. Dar, asta nu-i treaba mea!

- într-adevăr!

El se ridică şi se înclină pentru a-şi lua rămas-bun.

- Pe diseară, Kimberley. Voi fi gata şi te voi aştepta în salon la şapte şi jumătate.

La ora fixată, lenevea încă în baie, puţin preocupată de întâlnirea ei. Lawrence fixase o oră fără măcar s-o întrebe dacă ei îi convenea şi era o mică lecţie pe care nu era nemulţumită să i-o dea!

Nu se grăbi să-şi aleagă ţinuta, şi asta nu mergea fără să-i pună probleme. Garderoba ei de vacanţă era modestă şi purtase toaleta cea mai rafinată la nunta Pamelei. în cele din urmă nu putu rezista dorinţei de a îmbrăca pentru prima dată fusta provensală pe care o cumpărase acum câteva zile. Cu o bluză neagră fără mâneci, cu un decolteu adânc în spate, îşi pierdea aspectul puţin rustic şi devenea, dacă nu şic, cel puţin elegantă. îşi înconjură talia cu o curea lată care-i accentua fineţea şi-şi desfăcu părul lung. Pantofi balerini aurii, câteva bijuterii, un machiaj uşor şi o picătură de parfum puseră tuşa finală toaletei.

Exclamaţia de admiraţie scoasă de Lawrence la intrarea ei în salon o convinse de justeţea alegerii ei.

- Răbdarea bărbaţilor este pusă la grea încercare, comentă el. Dar, când o femeie apare în fine, strălucitoare, ce recompensă minunată! Kimberley, eşti cea mai frumoasă dintre ţigănci!

Ea se răsuci cu cochetărie în mijlocul salonului, făcând să se învârtească grelele volane multicolore în jurul genunchilor ei.

- Se poate ghici că sunt o englezoaică?

- Dacă taci, fiecare te va lua drept o autentică fiică a sudului! Dar, cu accentul tău, mă îndoiesc că această confuzie va dura mult.

- Cu atât mai rău! Oricum, sunt foarte mândră de originile mele. Ador să mă simt puţin... diferită.

- Eşti... Dar ţinuta ta nu este singura responsabilă de această schimbare: pari radioasă şi aşa veselă, seara asta.

Ea nu-i mărturisi că buna ei dispoziţie datora mult satisfacţiei pe care o încercase făcându-l să aştepte.

- La drum, spuse ea, suntem în întârziere!

Lawrence izbucni în râs:

- Ce impertinenţă... şi câtă rea-credinţă.

în timpul scurtei călătorii, Kimberley se posomorî puţin. A-l simţi pe Lawrence atât de aproape o tulbura, stârnea în ea recente şi arzătoare amintiri.

Tăcea şi el şi tânăra femeie era gata să parieze că se gândea ca şi ea la ceea ce se întâmplase în pavilionul de vară, în ajun.

Se simţi uşurată sosind în fine la familia Defontaine, unde petrecerea era în toi. Grădina era plină de oaspeţi care se înghesuiau în jurul unui bufet rustic şi a unui grătar pe care se frigea un miel. Se anunţase o serată câmpenească şi Kimberley, în fusta ei colorată, se simţi imediat în armonie cu ambianţa prietenească a serii.

Cu galanterie, Lawrence o însoţi pe Kimberley până la bar, unde Estelle, radioasă, le oferi o cupă de şampanie.

- începeam să cred că mă lăsaţi baltă, le reproşă ea. Si Simone se neliniştea la fel!

Abia o evocase şi tânăra fată îşi făcu apariţia. Se repezi spre Lawrence ca să-l îmbrăţişeze.

- Te aşteptam! exclamă ea. De ce ai întârziat?

- Un telefon profesional m-a reţinut, îmi pare rău!

Kimberley îi fu recunoscătoare că se acuză de întârzierea lor.

Simone abia catadicsise s-o salute, dar care ar fi fost reacţia ei dacă ar afla că ea era singura vinovată!

- Kimberley, zise Estelle, trebuie neapărat să discuţi puţin cu Paul, soţul meu. în ziua căsătoriei, abia a avut timp să te cunoască şi este dezolat. Vino, să ne străduim să-l găsim în această mulţime.

- Cât despre mine, interveni Simone, îl iau cu mine pe Lawrence, trebuie neapărat să-l prezint prietenilor mei!

Kimberley se lăsă condusă în căutarea lui Paul Defontaine. Cele două femei se strecurau printre grupuri, şi Estelle nu întârzie să observe marele succes pe care-l repurta frumuseţea lui Kimberley printre bărbaţii prezenţi.

- Mica mea Kim, faci ravagii, spuse ea. Când va veni ora de dans, va trebui să ţii un adevărat carnet de bal! Dar, mai înainte, te voi prezenta!

Kimberley strânse atunci zeci de mâini, răspunse zâmbetelor admirative şi făcu încercări disperate să reţină prenumele tuturor acestor oameni pe care Estelle îi prezenta rând pe rând.

I se învârtea capul şi începea să bănuiască faptul că gazda ei voia să facă pe peţitoarea. Era oare cu scopul s-o îndepărteze de frumosul Lawrence şi a-i lăsa astfel

libertate Simonei? Poate... Dar poate că şi ea îşi făcea idei!

în fine, îl găsiră pe Paul, şi Estelle îi lăsă singuri. Ea descoperi un bărbat încântător, cultivat şi inepuizabil asupra subiectelor preferate: via şi vinul. Astfel, tatăl şi fiul cultivau aceeaşi pasiune, observă Kimberley notând că acest punct comun nu era singurul între cei doi bărbaţi. Georges moştenise umorul, amabilitatea maliţioasă a tatălui ei, şi mai ales, fizicul de atlet. Lângă un asemenea soţ, Estelle avusese o viaţă fericită şi liniştită. Pamela va cunoaşte aceeaşi fericire, Kimberley era convinsă.

Deschiseră balul împreună şi Paul nu se hotărî să-şi părăsească partenera decât atunci când melodiile moderne urmară după valsuri.

- Mă predau în faţa tinereţii, spuse el râzând. De altfel, aş face prea mulţi geloşi printre invitaţii mei. N-ar fi culmea impoliteţii?

O abandonă unei hoarde de dansatori încântători şi Kimberley putu să se dedea pasiunii rockului şi swingului. Dar curând, trebui să ceară îndurare, epuizată, solicitând o pauză. Partenerul ei, dezamăgit, o însoţi la bar.

- Dansaţi dumnezeieşte, îi spuse el.

- Asta compensează biata mea stăpânire a atât de frumoasei dumneavoastră limbi!

- Dar vorbiţi franceza foarte bine! Si în această regiune, nouă ne place accentul englezesc, este atât de fermecător!

Discutând, Kimberley îşi lăsă privirea să rătăcească asupra grădinii şi peste invitaţii aflaţi acolo. îi zări curând pe Lawrence şi pe Simone care, pe o bancă, stăteau la taifas. Zâmbetul pe care Lawrence îl adresa tinerei fete era plin de tandreţe. în faţa acestui spectacol, Kimberley simţi

înţepătura cruntă a geloziei. Aşadar, cel care, ieri, o iubise în căldura primăverii, îşi rezerva sentimentele alteia, celeia care va fi soţia sa...

Cu un nod în gât, se forţă să răspundă cavalerului ei care o întreba despre viaţa ei londoneză.

- Schimbul gărzii? Oh, ştiţi, pentru noi englezii nu mai este deloc o curiozitate...

Vorbea despre aceste lucruri cotidiene, dar mintea ei se zbătea în meandrele acestui fluviu impetuos şi sălbatic care este pasiunea.

Pasiunea fizică, desigur, dar care nu era mai puţin violentă şi dureroasă... în numele ei, se dăruise lui Lawrence, un bărbat pe care nu-l iubea; în numele ei se simţea în stare de mii de nebunii pentru a regăsi căldura acestui corp de bărbat, mângâierile lui, murmurul vocii lui răguşite de plăcere la urechea ei. Lawrence intrase în viaţa ei şi lăsase o amprentă de neşters, o ştia.

Si, în timp ce evoca Tamisa, Picadilly Circus şi Tate Gallery, o dorinţă nestăpânită de a regăsi acele locuri atât de familiare puse stăpânire pe ea. Să fugă de Franţa şi de această regiune mediteraneană, prea caldă, prea senzuală, prea intensă prin clima şi prin sentimentele pe care le trezea în fiinţa ei. Totul era prea mult pentru Kimberley, trebuia să plece, să-şi regăsească oraşul, prietenii, munca şi mai ales echilibrul.

Să-l uite pe Lawrence Cory şi senzaţiile pe care o făcuse să le cunoască, să-l revadă pe Charles, să se gândească serios la planurile lor de căsătorie. Cu depărtarea, tânărul bărbat devenise pentru ea un străin, o imagine care nu-i trezea deloc imaginaţia. Dar, Kimberley

era sigură, în mediul ei obişnuit, va reveni la vechile ei sentimente. Aici, nu pe Charles îl pierduse, ci pe ea însăşi...

- Iată ora slowului, spuse tânărul, dacă v-aţi recăpătat suflul, mi-ar plăcea să vă invit la dans.

- Bineînţeles, răspunse Kimberley.

Se îndreptară spre pistă când Lawrence le tăie calea. Se adresă partenerului ei:

- Antoine, îţi cer o favoare...

- Lawrence, nu pot să-ţi refuz nimic!

După tonul lui respectuos si admiraţia vie care se reflecta pe faţa lui, Antoine îi purta arhitectului o stimă fără limite.

- Domnul Daumier mă urmăreşte de la începutul petrecerii si mă antrenează în discuţii profesionale interminabile... Tu care eşti în aceeaşi branşă, dăruieşte-mi câteva minute, nici măcar n-am avut timp să dansez!

O asemenea minciună o lăsă pe Kimberley cu gura căscată, dar Antoine nu se îndoi nici un moment de sinceritatea lui Lawrence.

- Sunt un începător în meserie, răspunse el, şi-i voi cere câteva sfaturi... îmi vor fi de altfel utile. Dar cu tine, pe care te consider un maestru, mi-ar plăcea să stau de vorbă despre meserie.

- Vom avea tot timpul în altă zi!

Această promisiune păru să-l entuziasmeze pe tânărul bărbat.

- Formidabil! Bine, ţi-o încredinţez pe fermecătoarea mea parteneră... tocmai mergeam să dansăm.

- Mă ocup eu de ea... Mulţumesc, Antoine!

- Ce îndrăzneală! exclamă Kimberley. Si ce uşurinţă în

minciună! Nu ţi-e ruşine?

Lawrence izbucni în râs.

- Câtuşi de puţin! Sunt în stare de orice ca să te ţin câteva clipe în braţele mele... Si această muzică este cea mai romantică din lume.

Era un vechi slow din anii şaizeci după care şi Kimberley se dădea în vânt, astfel că nu avu puterea să-l refuze.

Lawrence o conduse şi ea se lăsă ghidată pe melodia vibrantă şi emoţionantă. încetul cu încetul, se destinse într-atât încât îşi sprijini obrazul de umărul puternic al lui Lawrence. El îşi spori atunci îmbrăţişarea şi un val de senzaţii exaltante o asaltară pe Kimberley.

- O ultimă dată... murmură ea.

Urma să plece la Londra, acum era hotărâtă. Si nu-l va mai revedea pe Lawrence... Atunci, ce importanţă avea dacă în acest moment se ameţea de mirosul picant şi de piele, de blândeţea mâinilor lui pe pielea ei, de forţa corpului lui lipit de al ei? O ultimă dată şi totul se va sfârşi...

Dar Lawrence o auzise.

- Prima dată, ultima dată... Si dacă aveai un drum de parcurs între aceste extreme?

Ea nu răspunse. Cum putea pune atâta sinceritate prefăcută în minciunile lui? Abia o părăsise pe Simone, îndrăgostită, şi el încerca s-o recucerească pe Kimberley. De ce un bărbat ca el se amuza să manipuleze femeile? Avea totul: seducţie, farmec, inteligenţă şi talent. Ce voia oare să dovedească? Hotărât lucru, nu-l va înţelege

niciodată!

Când muzica se întrerupse, se trase înapoi şi ieşi repede din haloul proiectoarelor care iluminau pista. Lawrence o ajunse din urmă.

- De ce fugi?

Ea ezită, apoi alese mai degrabă o minciună decât să admită că el singur o speria.

- Mulţimea... E atâta lume, mi se învârteşte capul.

-Vino, există un chioşc încântător de muzică, în spatele acestui boschet. Ne vom odihni acolo.

- Dar... va fi pustiu.

- Nu este scopul urmărit?

Ea trebui să se hotărască să-l urmeze.

Locul era încântător: o construcţie mică ciudată se ridica într-o poiană, puţin la o parte de casă, şi culorile ei vii erau puse în valoare printr-un luminat discret.

- Estelle a renovat acest chioşc vechi respectând cu scrupulozitate aspectul lui originar, îi explică Lawrence.

Fermecată de loc, Kimberley urcă cele câteva trepte ale edificiului şi se instală pe o bancă.

- Estelle are atâta gust, spuse ea. Tot ce atinge devine armonie.

- Da, răspunse Lawrence, de altfel, mi-ar plăcea să lucreze în agenţia mea. Dar are atâtea de făcut cu via, încât va trebui să renunţ la această asistentă.

- Meseria ta trebuie să fie pasionantă, mi-ar fi plăcut s-o practic.

- Să conduci o societate se pare totuşi că-ţi place.

- Da. Dar recunosc că, uneori, calculele şi gestiunea

mă obosesc. Creaţia m-a fascinat întotdeauna... dar destinul a avrut altfel.

- Sunt sigur că ai fi o decoratoare excelentă!

- Copil, era una din meseriile la care visam!

Era nostalgie în vocea ei şi Lawrence îi adresă un zâmbet tandru. Apoi, ca îndemnat de o nevoie irezistibilă s-o consoleze, o trase lângă el.

- Viaţa nu ne dă întotdeauna ceea ce aşteptăm. Trebuie uneori să te revolţi împotriva destinului şi să pui stăpânire pe ceea ce pare că ni se refuză.

- Ce vrei să spui?

- Asta...

Si o sărută cu pasiune. Kimberley nu înţelegea nimic, dar nu încercă să ghicească acest mesaj arzător. „O ultimă dată“, îşi spuse ea din nou, înainte de a se abandona fără reţinere acestui sărut înfocat.

în timpul acestei pudice îmbrăţişări, regăsea senzaţiile nebune ale dragostei pe care el o făcuse să le decopere. Se lăsă în voia ameţelii, a emoţiei care o copleşea. Forţa lui Lawrence i se transmitea şi ei, devenea invulnerabilă, nimic n-o mai speria, nici măcar dorinţa, nici măcar plăcerea.

Emoţia îi smulse un geamăt şi Lawrence se îndepărtă încet de ea. îşi adânci privirea într-a ei şi murmură:

- Să ne întoarcem!

Dar fusese suficient ca buzele lui Lawrence să le părăsească pe ale ei pentru ca farmecul să se rupă. Kimberley îşi regăsi imediat temerile.

- Nu! exclamă ea.

Lawrence îşi plecă ochii, copleşit.

- Stiu, Kimberley, m-am purtat prea îndrăzneţ în pavilionul de vară... Din acea zi, sunt devorat de remuşcări... Dar nu ştiam... Păreai atât de exaltată, atât de înflăcărată, atât de femeie... Am făcut o greşeală. Dar dorinţele noastre se întâlneau, nu nega!

O greşeală! Iată ce fusese pentru el acel act de totală dăruire de sine, acea comuniune minunată a trupurilor lor. Oscilând între furie şi tristeţe, Kimberley trebui să-şi reţină lacrimile.

- Nu neg! răspunse ea tăios. Dar tu ai obţinut ce voiai... Acum, lasă-mă în pace!

Această agresivitate aprinse o licărire de furie în ochii lui Lawrence.

- N-am obţinut ce voiam, tocmai! Dar voi obţine!

în faţa violenţei acestei afirmaţii, Kimberley nu ştiu ce să răspundă.

Fără să coboare vocea, indiferent faţă de invitaţii care se găseau la câţiva zeci de metri de ei, Lawrence continuă:

- Data viitoare când te voi lua în braţele mele, când voi face dragoste cu tine, va fi pentru că mi-o vei cere! Dar fă-o repede, m-aş putea plictisi!

Kimberley se ridică, palidă de furie.

- Atunci, înarmează-te cu răbdare! Deoarece asta nu se va întâmpla niciodată, mă auzi, niciodată!

- Nu paria pe asta, Kimberley! Vei pierde din nou!

Sfâşiată, Kimberley fugi spre casă. Dar răspunsul lui Lawrence îi răsună mult timp în minte, ca o ameninţare.

îşi pieptăna părul în faţa oglinzii din baie când răsunară aplauze, venind din grădină. Se grăbi să se întoarcă la mica sărbătorire, sperând că absenţa ei nu fusese

observată.

Lawrence tocmai sufla în lumânările de pe tortul de aniversare şi şampania curgea în valuri. Paul, care o ţinea pe Estelle de umeri, termina un mic discurs din care Kimberley nu auzi decât ultimile frânturi.

- Stim cât de mult iubeşte Lawrence această casă unde stă acum. Estelle şi cu mine o destinasem pentru Georges şi Pamela, dar acest cuplu tânăr s-a îndrăgostit de o altă locuinţă şi nu pot decât să le aprob decizia: îşi vor construi fericirea în locul în care l-au ales! Celui pe care-l considerăm ca pe al doilea fiu al nostru îi dăruim astăzi această casă! La mulţi ani, Lawrence!

îi întinse o hârtie legată cu o panglică: actul de proprietate. Lawrence, mai palid ca o fantomă, îl luă tremurând.

- Mulţumesc... Eu... Nu ştiu într-adevăr ce să spun...

Estelle se apropie de el şi-l luă în braţe:

- Atunci, nu spune nimic! Si sărută-ne!

Kimberley nu-l văzuse niciodată pe Lawrence atât de tulburat. Emoţia lui era atât de mare încât îşi pierduse toată siguranţa şi semăna cu un copil rătăcit. Ea alungă înduioşarea care o cuprindea: faţă de ea, Lawrence se arătase crud, trebuia să-şi amintească!

Toţi aşteptau un discurs al arhitectului, dar el părea incapabil să articuleze un cuvânt. Atunci, Estelle fu cea care reluă:

- Dragă Lawrence, noi nu mai avem decât să-ţi dorim multă fericire în această casă. Sper să te văd întemeind aici o mare familie şi să creşti o droaie de mici Cory! Si îţi jur să fiu cea mai bună bunică adoptivă!

Estelle radia de bucurie şi Kimberley o înţelegea cu uşurinţă: vechiul ei vis îi devenea realitate? Georges, copilul de sânge şi Lawrence copilul de suflet, vor trăi amândoi la câţiva kilometri de ea. Nu mai lipsea decât căsătoria lui Lawrence pentru a fi pe deplin mulţumită. Si acest cadou, Kimberley era sigură, se adresa de asemenea şi Simonei, nepoata preferată a Estellei, viitoarea doamnă Cory!

- Uiţi un lucru, Estelle, interveni Paul râzând, Lawrence trebuie mai întâi să-şi găsească o soţie!

- Are cu siguranţă o idee în cap, afirmă Estelle.

Deodată, Lawrence păru să-şi regăsească tot sângele rece. Ochii lui îşi regăsiră licăririle ironice şi făcură turul asistenţei. Ei se opriră asupra lui Kimberley şi deveniră întrebători.

Tânăra femeie îi opuse o privire goală şi rece: ce aştepta de la ea, să-şi dea asentimentul pentru căsătoria lui cu Simone? Această poveste n-o privea!

Schimbul nu dură decât o clipă şi nimeni nu păru să observe, cu atât mai mult cu cât atenţia generală se îndrepta asupra Simonei care se repezea spre Lawrence.

- La mulţi ani!

Ea îi întinse un pachet mare împodobit cu panglici pe care Lawrence îl luă înainte s-o sărute cu efuziune. Apoi, fără să dea drumul umerilor fragili ai tinerei, se întoarse spre asistenţă.

- Mulţumesc încă o dată! Un splendid cabinet de arhitect, o casă superbă, prieteni formidabili... Poţi să-ţi imaginezi un start mai bun pentru o nouă viaţă? Cred că sunt cel mai răsfăţat bărbat din lume! Această şansă nu se

va opri în drum şi, curând, voi fi cu siguranţă cel mai fericit! Pentru asta, nu-mi rămân decât câteva etape de trecut...

Această etalare de fericire îi fu brusc insuportabilă lui Kimberley, care hotărî să se facă nevăzută.

Mâine, va pretexta o durere de cap şi gazdele ei nu-i vor face reproşuri. Cât despre Lawrence, el n-o va crede dar nu-i păsa... Cum ei nu-i păsa cum va reveni el la pavilionul de vară, seara asta!

Tot drumul, obsedanta imaginea lui Lawrence care o strângea lângă el pe Simone evocând viitorul lui fericit, n-o părăsi pe tânăra femeie. Nici dureroasa impresie că o mănuşă de fier îi strângea inima.

Când se apropie de casă, observă că lumina din salon era aprinsă. Lawrence şi cu ea plecaseră când era încă ziuă şi n-avuseseră nici un motiv să aprindă lumina. în schimb, îşi aminti că uitase să închidă fereastra de la bucătărie. Intraseră oare hoţii în casă?

Se apropie tiptil de fereastra care dădea spre salon. Era deschisă larg. Aplecat deasupra mesei, un bărbat aflat cu spatele căuta într-o geantă pe care o ascundea pe jumătate. Neascultând decât de curajul ei, luă o vază grea care trona pe măsuţa rotundă şi ridicând-o, se apropie de hoţ. Se pregătea să-l lovească tocmai când bărbatul alertat, se întoarse. Abia avu timp să-şi oprească gestul. O secundă în plus şi arma ei improvizată s-ar fi spart în capul lui... Charles!

- Tu, aici? exclamă ea.
- Kimberley, voiai să mă loveşti!
- Te-am luat drept un gangster!

- Am stat mult timp în grădină, apoi, obosit, mi-am permis să intru printr-o fereastră. Căutam o carte în bagajul meu când am auzit un zgomot de paşi.

- Dar ce faci în Franţa?

- Am venit să te văd...

El prevedea în mod vizibil o reacţie încântată a tinerei femei, dar aceasta nu arăta nici un entuziasm.

- Prezenţa mea nu-ţi face plăcere? întrebă el, dezamăgit.

- Ba da... Bineînţeles. Dar este atât de neaşteptat. De ce nu mi-ai anunţat sosirea ta? Aş fi venit să te întâmpin la aeroport.

- Am venit cu maşina. M-am hotărât ieri seară şi m-am urcat la volan fără măcar să reflectez. Trebuia neapărat să-ţi vorbesc!

Atâta grabă nu spunea nimic lui Kimberley. Charles, evident, n-avusese răbdare să aştepte întoarcerea ei la Londra... şi răspunsul ei! Ca să parcurgă sute de kilometri, trebuia ca rezonabilul Charles să fie deosebit de hotărât: astă seară, va pretinde să ştie dacă accepta cererea lui în căsătorie.

Trebuia să câştige timp, să-i acorde câteva minute pentru a găsi argumentele şi cuvintele care să nu-l rănească. Căci nu se va căsători niciodată cu acest bărbat, fusese suficient să-l vadă, astă seară, pentru a fi definitiv sigură. Nu-l iubea, nu-l va iubi niciodată!

- Voi pregăti puţin ceai... Aşază-te.

Se refugie în bucătărie ca să se gândească liniştită, dar Charles o urmă. în timp ce îşi făcea de lucru, el mergea în

lung şi-n lat, enervarea lui nelăsând nici o îndoială.

- înţelegi, Kim, trebuie să ştiu acum! Am de luat hotărâri: de exemplu, ne va trebui un apartament destul de mare, ca să nu-l mai schimbăm când vom avea copii. Trebuie de asemenea să iau decizii profesionale, să mă organizez altfel. Trebuie să fiu disponibil pentru a duce cu bine o viaţă de cuplu. Pe de altă parte...

Cu ceainicul de apă caldă într-o mână, cu ceaiul în alta, Kimberley rămase cu gura căscată, stupefiată de cuvintele lui Charles. Aşadar, divaga deja despre viitorul lor comun, fără să ia serios în considerare un refuz din partea ei! Ca bărbat convins de farmecul lui, considerase răgazul de gândire pe care-l cerea drept un capriciu, o toană, o fantezie de femeie!

- Nu! exclamă ea.

- Poftim?

- Nu mă voi căsători cu tine!

Charles devenise palid ca un mort şi o privea cu ochii măriţi de stupoare.

- Dar... de ce spui asta? bâigui el. Am prevăzut întotdeauna că ne vom căsători. Nu era decât o problemă de dată!

O prinse pe Kimberley de braţe şi o strânse din toate puterile.

- Nu se poate să-ţi fi schimbat părerea!

Mă doare! Si nimic nu fusese hotărât! Nici măcar n-am evocat ideea de a trece în faţa domnului primar. De altfel, poate nu mi se va întâmpla niciodată. Cred că nu sunt făcută pentru căsătorie..

N-o gândea realmente. Această şedere în Franţa o făcuse să înţeleagă că bărbatul ideal, acela cu care şi-ar putea uni viaţa,
trebuia nu numai să-i inspire stimă şi tandreţe, dar şi să trezească în ea năvalnica senzualitate pe care Lawrence o făcuse să descopere.

- Este din cauza lui, nu-i aşa? strigă Charles. Acest Lawrence Cory!

Avea impresia că degetele lui Charles se înfigeau în carnea braţelor ei. Se desprinse cu un gest furios.

- Nu fi ridicol! El n-are nici o legătură cu noi.

Dar Charles n-o asculta.

- Acest arhitect afurisit te-a vrăjit! Erai o pradă uşoară pentru el!

Kimberley împietri. Charles nu făcuse decât să exprime ceea ce gândea ea despre relaţia cu Lawrence. Dar nimic nu-l autoriza s-o judece! îşi stăpâni un răspuns usturător şi se mulţumi să-i spună cu calm:

- Nu sunt atât de naivă cum crezi. Dacă ai această părere despre mine...

- Te iubesc, Kimberley, o întrerupse el. Si ştiu că şi tu!

- îţi repet că te înşeli! De altfel, cred că nu ştiu ce este dragostea! Si mă îndoiesc că voi şti într-o zi...

Un pocnet de palme răsună dinspre terasă şi cuplul se întoarse tresărind. Lawrence Cory stătea în cadrul uşii-fereastră şi aplauda afişând un zâmbet maliţios.

- Bravo, Kimberley! Frumoasă replică! Puţin melodramatică, dar destul de lucidă. Sunt de acord cu tine... cu excepţia unui punct.

- Ce faci aici? exclamă ea.

Expresia ironică a lui Lawrence spori şi mai mult furia lui Charles. Kimberley se simţea ca un vulcan clocotitor şi devastator.

- Mi-ai luat urma! continuă ea. Ai un radar sau un al şaselea simţ ca să intervii întotdeauna în momentul când nu trebuie?

- Această particularitate ţi-a salvat viaţa, nu uita!

- Nu încerca să abaţi discuţia şi răspunde: de ce eşti aici?

Ea nu se recunoştea. Nici în cele mai rele conflicte profesionale, nu folosise niciodată un ton atât de autoritar, atât de sarcastic. Furia o transforma.

- Ai plecat fără mine... Atunci, am venit! Nu locuim împreună?

Charles tresări.

- Kimberley, ce îndrugă acest individ?

Ca pentru a alunga această întrebare, ea făcu un gest din mână ca pentru a exprima puţinul interes pe care i-l purta.

- îţi voi explica...

Apoi îl înfruntă din nou pe Lawrence.

- Trebuie să te fac să observi că ne deranjezi?

El chicoti.

- Eu care mă felicitam că am sosit la timp ca să te aud exprimându-ţi viziunea disperată asupra viitorului. Fără dragoste pentru Kimberley Harris. Voi şti oare să te liniştesc?

- Inutil să încerci! Ceea ce poţi să spui nu mă interesează.

- Nici măcar puţin?

- Kim, vrei să-mi explici ce se întâmplă? interveni Charles.

Lawrence fu cel care răspunse:

- Nimic încă! Dar sper că situaţia va evolua.

- Mă adresez logodnicei mele, strigă Charles care-şi pierdea vizibil răbdarea.

Kimberley îl fulgeră cu privirea. De câte ori trebuia să-i repete că nimic nu-i lega, că n-avea nici un drept asupra ei? Dar nu era momentul să se revolte, va regla conturile când Lawrence va fi plecat.

- Eşti destul de amabil acum să ne laşi singuri? îl întrebă ea pe acesta.

Zâmbetul ironic se lărgi şi mai mult.

- Nu mă simt deosebit de amabil, seara asta. Dar pentru a-ţi face plăcere, voi merge să mă culc. Numai că, în calitate de nou proprietar al acestei case, am decis să dorm aici în această noapte. Mi-ar plăcea ca zgomotul vocilor voastre să nu-mi tulbure odihna! Bună seara!

- Dar... Este imposibil, strigă Kimberley. Nu sunt decât două camere!

-într-adevăr! aprobă el. Una ţi-o las, descurcă-te cu acest domn. Nu este logodnicul tău?

- Dar... Eu... Noi...

Ea se bâlbâia, cu respiraţia sufocată de cruzimea lui Lawrence: nu ştia foarte bine că nu împărţea patul cu Charles?

- Precizez, continuă Lawrence, că nu aprob deloc promiscuitatea sub acoperişul meu.

Era mai mult decât putea Kimberley să suporte.

- Dar în pavilionul de vară n-aveai atâtea scrupule!

- Cine minte prin omisiune, cine este prefăcut? Tu sau eu? Eu n-am nimic de ascuns, Kimberley. Nu tac decât din respect pentru tine şi o ştii!

Acest adevăr neiertător o lăsă pe tânăra femeie fără grai.

Ce putea să răspundă? Oh, bineînţeles, Lawrence avea dreptate dar ea îl ura cu atât mai mult. De altfel, cum îndrăznea să intervină astfel într-o conversaţie privată? De ce o împiedica să se explice cu Charles în toată libertatea?

Se lăsă să cadă pe canapea şi îşi luă capul în mâini, copleşită. Gândurile se învârteau în capul ei, contradictorii, ilogice. Si era aşa de obosită...

Charles alergă spre ea, neliniştit de această capitulare.

- Kimberley, ţi-e bine?

- Da, murmură ea, lasă-mă...

El se întoarse spre Lawrence, cu pumnii strânşi.

- Eşti mândru de dumneata? întrebă el. Iată rezultatul insinuărilor dumitale perverse! Ah, dacă n-ar fi o femeie în această cameră, ţi-aş sparge bucuros figura.

Lawrence izbucni într-un râs care răsună ca o insultă.

- Aş fi încântat să mă măsor cu dumneata! Dar n-o voi face: bănuiesc că Kimberley are o slăbiciune pentru perdanţi.

Se întoarse brusc şi se îndreptă spre ieşire.

- Acum, vă rog să mă scuzaţi, mă duc la culcare. Bună seara!

A doua zi, Kimberley, îşi lua cafeaua în bucătărie când apăru Charles.

După o discuţie lungă, în seara din ajun, el acceptase să doarmă pe canapea în salon. Luase această decizie în

silă, contrariat la ideea s-o ştie pe Kimberley în camera vecină cu cea a lui Lawrence în timpul nopţii. Dar tânăra femeie se încăpăţânase să doarmă în propriul ei pat şi, mai curând decât să se instaleze în pavilionul de vară, el preferase această soluţie inconfortabilă. Dacă Kimberley îl chema în ajutor, n-ar dura mult să apară!

Dar, la această oră matinală, acuza oboseala nopţii lui proaste.

- Sunt zdrobit, declară el. Si tu, ai dormit bine?

- Da, minţi ea.

Somnul ei fusese traversat de coşmaruri şi, de mai multe ori, se trezise tresărind, gata să plângă. Lawrence o urmărea până şi în visele ei, atât de frumos, atât de insolent, atât de tulburător. Si dragostea pe care o simţea pentru el n-avea nimic ireal, nici rana chinuitoare care-i strângea inima.

în zori, renunţase să-şi găsească odihna şi se ridicase din pat. Cu o nervozitate febrilă, îşi aruncase hainele în valize. Gata de plecare, se simţea acum mai calmă, deşi epuizată.

- Părăsesc această casă într-o jumătate de oră, declară ea. Trebuie să ne grăbim!

- Dar... Ca să mergi unde?

- Ne întoarcem la Londra!

- Dar, eu de-abia am sosit. După ce-am parcurs aproape două mii de kilometri, nu se pune problema să reiau volanul atât de repede pentru a face cale întoarsă.

- îmi pare rău... Dar de ce n-ai telefonat? Te-aş fi prevenit de inutilitatea acestei călătorii.

- Tocmai pentru acest motiv n-am sunat: cunoşteam

răspunsul tău dinainte! Si ultimul meu telefon mă alertase... Voiam să ştiu ce se petrece cu Lawrence Cory.

Ea fu cât pe ce să-şi verse cafeaua.

- Charles, exclamă ea, de câte ori va trebui să-ţi spun că asta nu te priveşte? Deşi i-ai afirmat ieri lui Lawrence, tu nu eşti logodnicul meu şi nu-ţi datorez nici o explicaţie.

Era conştientă că dă dovadă de cruzime, dar nimic nu putea să-i potolească exasperarea. Mai ales aerul zdrobit pe care Charles îl afişa în acest moment.

- M-am arătat puţin excesiv, ştiu, murmură el. Dar, când vei fi revenit pe pământ, vei înţelege disperarea mea. Si te vei întoarce la mine.

Niciodată, se gândi ea, niciodată... Nu se va întoarce la el, nici nu va accepta să revină pe pământ. Aceste zece zile atât de dureroase o învăţaseră cel puţin un lucru: că dragostea, asemenea unei păsări care zboară într-un cer albastru, nu cunoaşte nici o constrângere, nici un sacrificiu. Ea o confundase mult timp cu tandreţea şi prietenia, dar îşi înţelegea acum greşeala. Nimic nu putea înlocui magia unei pasiuni, nici măcar confortul şi liniştea unei căsătorii de convenienţă.

- Nu mă voi căsători cu tine, Charles, spuse ea cu un ton obosit.

Apoi, se ridică şi se îndreptă spre hol, unde aşteptau bagajele ei.

- Plec, nu mai am nimic de făcut aici. Nu te aştept, vreau să evit ora ambuteiajelor.

- Să eviţi ambuteiajele sau pe Lawrence Cory?

Ea îi răspunse printr-o privire plină de compasiune tristă şi plecă din cameră. Dar Charles o urmă imediat.

-Eşti îndrăgostită de acest bărbat, nu-i aşa? Si totuşi, fugi de el... Ce s-a întâmplat, îmi vei explica în sfârşit?

Nu va spune nimic, nici lui Charles, nici lui Lawrence.

Va păstra dragostea pentru acest bărbat în adâncul inimii ei, ca pe un secret dureros. Si, într-o zi, poate, va reuşi să-l uite...

- La revedere, Charles, spuse ea încet.

- Refuzi să vorbeşti... Dar el va trebui s-o facă, de voie sau cu forţa.

Ea îl lăsă cu furia lui. Simţea că este momentul să părăsească această casă, această ţară, şi Lawrence o făcea egoistă.

îi era atât de rău...

Capitolul 10

Kimberley îşi aranja lucrurile în portbagaj când o altă maşină se opri pe platformă. Un tânăr în trening şi Simone coborâră.

- Bună ziua, spuse tăios Simone, Lawrence este aici?
- încă doarme.
- Atunci, îl voi trezi!

Tânăra se îndrepta deja spre casă când Kimberley o interpelă:

- în locul dumitale, l-aş lăsa să doarmă. Revino mai târziu! Dacă trebuia să aibă loc o altercaţie între Lawrence şi Charles,

era preferabil ca Simone să nu asiste. Kimberley cunoştea acum chinul geloziei şi, deşi Simone îşi luase ea însăşi postura de inamică, prefera s-o cruţe de această încercare.

- Dar nu sunteţi în locul meu, replică Simone cu un ton caustic. Cu toate că vă bănuiesc că vreţi uneori să fiţi în locul meu!

Răutatea şi justeţea acestei replici prompte o iritară pe Kimberley. Dar nici măcar nu încerca să-i răspundă: ceea ce se petrecea aici n-o mai privea.

- Cum vrei! spuse Kimberley. Fă-ţi o cafea şi aşteaptă-l în bucătărie, va coborî curând.

O licărire de nelinişte se aprinse în privirea tinerei fete.

- Să coboare? Nu doarme în pavilionul de vară?

- Nu, după ziua de ieri. Dar îţi va explica el însuşi motivul acestei schimbări.

Simone păru atunci să-şi dea seama ce era Kimberley pe cale să facă. Privi portbagajul plin de valize, apoi îşi regăsi zâmbetul.

- Oricare ar fi această explicaţie, ironiză ea, se pare că nu vă convine deloc. Aţi pierdut!

Kimberley inspiră adânc ca să se controleze: era tentant să-i aplice o pereche de palme acestei puştoaice! Nu putea totuşi să se coboare la un asemenea gest, deoarece ei îi revenea, fiind mai mare, să se arate mărinimoasă.

- Crezi ce vrei, Simone. Si noroc!

- N-am nevoie de noroc!

Era o fanfaronadă, sigură de victoria ei. Si tinereţea ei îi apăru încă o dată lui Kimberley. Totuşi, erau abia câţiva ani diferenţă între ele. Dar dacă viaţa luase asupra ei sarcina să-i bage minţile în cap lui Kimberley, Simone, copil răsfăţat, îşi trăia cei optsprezece ani ai ei cu ardoare, fără să-şi pună întrebări, fără să-şi facă griji pentru viitor. Viitorul ei nu era oare trasat? După dorinţele Estellei, se va căsători cu Lawrence... El va şti, Kimberley nu se îndoia, să-i aducă bunăstarea şi fericirea de care avea nevoie. Ca şi puţină maturitate.

- Luc! îl strigă Simone, du-te în hangar şi caută coasa! Apoi, apucă-te de treabă!

- Ce coasă? o întrebă Kimberley. Ce va face?

- Unchiul l-a trimis să se ocupe de grădină. Dar astea nu sunt treburile dumneavoastră!

Expresia ei serioasă şi autoritară dispăru, iluminată de un zâmbet radios.

- în schimb, vor fi curând ale mele!

- Felicitări! răspunse Kimberley cu un ton posac. Pariez că te vei ocupa de ele foarte bine!

- Cu siguranţă!

în orice caz, nu siguranţa îi lipsea Simonei. Si era un punct pe care-l avea în comun cu viitorul ei soţ! Nimic nu putea rezista unor fiinţe atât de sigure de ele, atât de hotărâte..Kimberley avu un mic râs amar. Cu un asemenea caracter, cât de uşor îi fusese lui Lawrence s-o seducă... Ce reprezentase pentru el? O provocare? Sau poate o ultimă ocazie de a se amuza înainte de a înnoda legături mai serioase.

Oricare ar fi fost motivul, niciodată nu şi-ar fi putut imagina o cucerire atât de glorioasă. Nu numai că Kimberley îi dăruise ceea ce avea mai preţios, dar Lawrence pusese stăpânire pe bastionul cel mai greu de cucerit, inima ei. îl iubea prea mult pentru a-l bănui că acţionase deliberat. Nu, Lawrence nu prevăzuse o asemenea capitulare, atât de totală, atât de absolută...

Si el n-o va şti niciodată...

Inexplorabil, mica maşină înghiţea kilometrii. Kimberley nici măcar nu prânzise, voia să se îndepărteze, să fugă din această regiune luminoasă, să meargă spre nord, către ţara ei.

Micul ei apartament o aştepta acolo, de cealaltă parte a Canalului Mânecii şi începând de mâine, va fi la adăpost. Acel cocon confortabil va fi refugiul ei, la fel ca şi munca, în care se va arunca nebuneşte. Să se gândească la cifre, la contracte, la întâlniri de afaceri, să uite soarele, Provence, pe Lawrence...

Pentru a mia oară, inima ei se strânse evocând numele celui de care fugea, pe care-l iubea.

Aruncă o privire spre tabloul de bord: acul depăşea evident o sută treizeci de kilometri pe oră. îşi impuse să

încetinească, nimic nu-i justifica imprudenţa, nici disperarea, nici dorinţa de a ajunge în fine la hotel.

Hotărâtă să facă din nou escală la „Hanul lebedei“ dacă, bineînţeles, domnul Dubois putea să-i închirieze o cameră. Avea o săptămână avans faţă de rezervarea pe care o făcuse pentru întoarcere, dar prietenosul omuleţ va face totul, ştia, ca s-o găzduiască seara asta.

Rulând cu o viteză rezonabilă, va fi acolo într-o oră şi se va bucura deja de baia fierbinte în care şi-ar odihni corpul epuizat din cauza conducerii şi a unei nopţi agitate.

Se pregătea să depăşească un camion mare când un semnal de faruri îi atrase atenţia. în oglinda retrovizoare, distinse o maşină albă care încerca evident să-i facă semn.

Vehiculul lui Kimberley nu arăta totuşi nici o anomalie susceptibilă de a stârni un avertisment din partea unui alt conducător. îşi continuă deci drumul şi depăşi repede maşina grea care îşi încetinea cursa. Dar maşina care o urmărea persista în apeluri luminoase şi Kimberley simţi un început de nelinişte.

Câteva minute mai târziu, în faţa persistenţei mesajului, hotărî să se angajeze pe o bretea de staţionare. Urmăritorul o urmă şi se opri în spatele ei.

Ea coborî, sperând că intrusul avea un motiv serios să-i întrerupă călătoria: dacă era vorba de un individ în căutare de aventuri erotice, va trebui să se aştepte la o reacţie dintre cele mai furtunoase. Nu avea dispoziţia să asculte flecărerile unui seducător ridicol!

O privire în spatele maşinii îi confirmă că nimic nu era în neregulă.

Când îşi înălţă capul, scoase un strigăt de uimire. în

spatele parbrizului maşinii albe, un bărbat îi surâdea, radios.

- Lawrence!

Portiera se deschise încet şi Lawrence ieşi fără grabă, ca şi cum această întâlnire la peste cinci sute de kilometri de punctul de plecare era dintre cele mai normale.

Cu inima bătând mai repede, se apropie de el.

- Dar ce faci aici? A cui este această maşină? Ce...

- Fără panică, o întrerupse Lawrence. Totul este în ordine! Sunt aici pentru că am hotărât să te ajung din urmă, simplu!

- Dar... De ce?

- Nu mi-ai spus la revedere!

Tonul lui glumeţ o exasperă pe tânăra femeie.

- Poţi să-mi explici?

Lawrence redeveni serios.

- Doar nu credeai că te voi lăsa să pleci astfel? Fără măcar o adresă unde să te găsesc!

- Aveai intenţia să devii corespondentul meu? îl ironiză ea.

- De ce nu? Avem multe lucruri să ne spunem, nu crezi? Dar cum prefer să-ţi vorbesc prin viu grai, am împrumutat maşina dragului Charles.

- Maşina lui Charles! Dar el are nevoie de ea, ştie măcar...

- La această oră, şi-a dat cu siguranţă seama de dispariţia ei. Ca şi de a mea! Sper că nu va trimite jandarmii pe urmele unui compatriot!

- încetează cu glumele! Nu este locul ideal pentru etalarea umorului tău!

- Nici pentru a conversa în linişte, tocmai voiam să-ţi spun. Propun să mergem până la hotelul domnului Dubois şi să continuăm acolo acest dialog în faţa unei cine bune. Din vina ta, am sărit prânzul.

- Nu doresc să discut cu tine. Mai curând fă cale întoarsă şi restituie maşina lui Charles!

- Logodnicul tău va aştepta!

- Apropo de logodnic, replică ea prompt, nu cred că Simone va fi mulţumită să afle că urmăreşti o altă femeie pe autostradă!

Lawrence se încruntă.

- Simone ţi-a spus că ne vom căsători?

- Bineînţeles, nu este deloc un secret!

- Pentru mine, da! Nu sunt la curent cu acest plan. Totuşi, mă simt primul vizat.

Minţea cu aceeaşi neruşinare şi Kimberley hotărî să taie scurt această scenă stupidă. Se întoarse şi îşi reluă locul în maşina ei.

- Ne întâlnim la hotel, îi aruncă Lawrence. Si nu încerca să te descotoroseşti de mine, voi şti să te regăsesc!

Ce să facă? Să continue să ruleze, încercând să dispară în sumedenia de vehicule care năpădeau autostrada? Dacă reuşea să scape momentan de vigilenţa lui, Lawrence nu va întâmpina nici o dificultate s-o repereze în timpul îmbarcării pe feribot, traversare obligatorie ca să se întoarcă în Anglia. De altfel, nu era oare preferabil să se despartă după o discuţie clară, fără să lase umbre şi ambiguităţi într-o poveste care nu mai era deja decât o amintire?

Nu se hotărî decât în ultimul moment: când era pe

punctul să depăşească breteaua de ieşire care ducea la hanul domnului Dubois, coti brusc, cu o imprudenţă neobişnuită la ea. Un concert de claxoane se auzi şi-i era uşor să-şi imagineze comentariile furioase ale autorilor lor.

Acum că alesese să se oprească, încetini, şi distinse curând maşina albă în oglinda retrovizoare.

îşi scotea valiza din portbagaj când Lawrence se apropie de ea.

- Conduci ca o nebună! exclamă el.

îşi ascundea rău enervarea şi faţa lui purta încă semnele neliniştilor prin care trecuse.

Ea răspunse privirii lui îngrijorate printr-un hohot de râs.

- Si tu arăţi ca un nebun!

Era evident că se îmbrăcase în grabă, cu hainele din ajun. Pantalonii erau mototoliţi, cămaşa încheiată strâmb şi obrajii nebărbieriţi îi dădeau un aer neglijent care, paradoxal, îl întinerea. Nu-şi dădu nici măcar osteneala să se pieptene şi părul ciufulit îi cădea pe frunte, accentuând strălucirea intensă a ochilor lui albaştri.

- Nu arăt ca un nebun, sunt nebun! spuse el cu cea mai mare seriozitate.

- încep s-o cred!

Kimberley avu brusc ideea, că sentimentul pe care i-l purta lui Lawrence era reciproc, că o iubea... Dar o respinse repede. Să-şi facă iluzii, n-ar servi decât să-i adâncească rana, să sufere şi mai mult. Lawrence avea un viitor bine stabilit, aici, în Franţa, şi Kimberley nu era pentru el decât o aventură amoroasă agreabilă. O ştia...

îşi ascunse lacrimile care-i urcau în ochi, întorcându-se

în grabă.

- Mă duc să văd dacă domnul Dubois are o cameră liberă pentru mine.

Lawrence o urmă în holul stabilimentului şi se sprijini de biroul recepţiei.

- Două camere... Fiindcă presupun că nu doreşti să-mi oferi ospitalitate într-a ta!

- Nu vei dormi aici! exclamă ea.

- La fel ca tine, conduc de azi-dimineaţă... Nici nu se pune problema să mă întorc acum!

în faţa figurii lui hotărâte, Kimberley înţelese că nici un argument nu va putea să-l convingă. Renunţă la o ceartă zadarnică.

în timp ce aşteptau în tăcere, Kim se gândea cât era de ciudat să fie din nou acolo, cu Lawrence, în acest hotel unde petrecuseră prima lor seară împreună lângă grădina unde o sărutase. Cum de nu înţelesese, acum zece zile, pericolul pe care îl reprezenta pentru ea? Dar, subjugată atunci de antipatia care i-o inspira, nu-şi dăduse seama că, adeseori, ura ascunde dragoste...

- Iată-ne ca în timpurile bune, nu-i aşa? observă Lawrence.

- O epocă atât de îndepărtată, încât am uitat-o deja, răspunse ea cu răceală.

- Adevărat? Datează abia de două săptămâni, nu te ştiam amnezică.

- Doar puţin distrată, în privinţa lucrurilor fără importanţă!

Lawrence nu replică, dar bătu furios în clopoţelul de apel, fapt

care spunea mult: observaţia caustică a tinerei femei îşi atinsese ţinta!

Binevoitor, domnul Dubois îşi făcu intrarea, cu aerul desigur încântat să-i revadă.

- Domnişoară Harris, domnule Cory! Concediul s-a terminat deja? N-aţi făcut o rezervare peste câteva zile?

- Ba da, într-adevăr, am reţinut o cameră pentru douăzeci şi şase, spuse Kimberley. Dar a trebuit să plec mai devreme.

- Ce păcat! remarcă domnul Dubois. Să vedem, mi-a rămas o cameră liberă?

îşi studie registrul cu un aer îngrijorat.

- Dorim două camere, spuse în grabă Kimberley. Care să nu comunice...

Simţi cum sângele îi urcă în obraji şi jena ei spori când remarcă privirea ironică a lui Lawrence.

- Imposibil nu există în franceză! declară domnul Dubois. Vă dau camerele 15 şi 18, pe acelaşi etaj.

- La ce oră se serveşte cina? întrebă Lawrence.

- La ora opt.

El îşi frecă bărbia aspră.

- Voi avea timp să fac o baie. Dar ştiţi dacă pot face câteva cumpărături, în împrejurimi? Am nevoie de lucruri de toaletă.

- Prăvăliile din sat sunt încă deschise, dar grăbiţi-vă.

Lawrence se repezi afară.

- Ne întâlnim în restaurant! Pe curând!

întinsă într-o baie spumoasă, Kimberley încercă să-şi pună ordine în idei. O tulbura să-l ştie pe Lawrence atât de aproape după ce crezuse că-l părăseşte pentru totdeauna.

Când îl văzuse că se îndepărtează spre maşină mai devreme, pentru a face cumpărături în sat, o cuprinsese o adevărată groază. Si dacă nu se întorcea? Dacă se înapoia în Provence dintr-o trăsnaie? Dar nu făcuse o asemenea călătorie ca să-şi schimbe astfel părerea. Era hotărât să-i vorbească, Kimberley înţelesese. Ce voia oare să-i spună? Să se scuze încă o dată că o sedusese fără să înţeleagă că era încă o foarte tânără femeie fără experienţă? Da, acesta era cu siguranţă motivul demersului său...

După această seară, Kimberley va face astfel încât să nu-l mai întâlnească niciodată pe Lawrence, sau cel puţin nu înainte de a-şi fi pansat rănile şi să fi uitat această dragoste nesăbuită pe care o simţea pentru el. Să-l revadă ar fi prea dureros şi refuza să-şi impună o asemenea suferinţă.

Dar Lawrence nu putea bănui această hotărâre fermă. Credea cu siguranţă că prietenia care-l leagă de Georges, conjugată cu cea care le unea pe Pamela şi Kimberley, impunea numeroase şi frecvente reîntâlniri. Pentru viitorul şi liniştea acestor relaţii cordiale, el ţinea să pună lucrurile la punct, să şteargă orice urmă de jenă între ei.

Kimberley ar fi dorit ca Pamela să-i fie alături în această clipă! I-ar povesti, i-ar explica, s-ar lăsa consolată, alinată de tandreţea celei pe care o considera sora ei... Numai Pamela putea s-o înţeleagă, să-i împărtăşească durerea. Dar ea era departe, fără griji şi fericită, incapabilă să bănuiască drama care o sfâşia pe prietena ei. Pamela, pe care Kimberely nu o va mai vizita, din cauza lui Lawrence...

Plânse îndelung, fără reţinere. Când ieşi din baie

calmată de apa fierbinte şi de savoarea propiilor lacrimi, avu un şoc descoperindu-se în oglindă. Ochii umflaţi şi roşii îi trădau suferinţa şi Lawrence, văzând-o astfel, va înţelege imediat ceea ce încerca atât de stângace să-i ascundă. El nu trebuia să ghicească, trebuia să nu ştie nimic despre sentimentele ei. Trebuia!

îşi stropi faţa cu apă rece, aplică un machiaj savant şi, după un examen sever al trăsăturilor, constată că nu mai arătau nimic.

îmbrăcă un pantalon de bumbac şi o bluză de mătase, amândouă albe, şi îşi împodobi această ţinută cu o centură roşie, singura concesie făcută cochetăriei. Respinsese rochiile mai feminine, pentru a-i arăta lui Lawrence că nu făcea nici un efort de seducţie ca să cineze cu el. Această alegere vestimentară era numai pentru el un mesaj pe care-l înţelegea foarte bine!

Instalat la o masă, el aştepta. Se ridică s-o întâmpine si Kimberley descoperi că lucrurile pe care le cumpărase nu se limitaseră la obiecte de toaletă. Acum purta o pereche de blugi albaştri nou-nouţi şi o cămaşă ecosez cu bleu, asortată cu culoarea ochilor lui. Chiar îmbrăcat într-un mic magazin de sat, reuşea să dea dovadă de bun-gust! îşi spuse Kimberley cu o admiraţie nuanţată de exasperare.

- îţi mulţumesc pentru delicateţe, spuse Lawrence.
- Eu... nu înţeleg!
- Mă aşteptam să te văd apărând îmbrăcată într-o rochie elegantă de seară... Cu uniforma mea câmpenească, aş fi părut ridicol în comparaţie cu tine.

Hotărât lucru, nu va câştiga nici o bătălie, nici cea mai derizorie, împotriva acestui bărbat! Hotărârea sa de a nu

arăta bine, seara asta, devenea o atenţie amabilă. Exact contrariul a ceea ce îşi dorise!

- N-aveam nimic altceva ce să-mi pun!

El izbucni în râs.

- Toate femeile spun asta... chiar şi atunci când sunt încântătoare şi ele o ştiu!

Kimberley se adânci în lectura meniului până când chelnerul să vină să ia comanda, întârziind momentul conversaţiei inevitabile pe care urma s-o aibă.

Din fericire, Lawrence îi acordă un răgaz.

- Să mâncăm liniştiţi, sugeră el. Vom vorbi despre lucruri serioase după masă.

Savurând delicioasele specialităţi culinare ale domnului Dubois, vorbiră despre una şi despre alta, despre literatură, despre cinema şi despre teatru. Descoperiră cu amuzament că părerile lor se întâlneau în cele mai mici detalii, fie că era vorba despre jocul unui actor sau despre farmecul unei săli de spectacol.

Kimberley ar fi vrut ca acest moment lipsit de tensiune să dureze mereu. Dacă viaţa n-ar fi hotărât altfel, Lawrence ar fi putut să fie un prieten formidabil. Dar ea îl iubea...

Când Lawrence îşi puse jos ceaşca de cafea, înţelese din expresia lui serioasă că momentul de care se temea sosise.

- Trebuie să vorbim despre noi, acum, spuse el.

- Este într-adevăr necesar? Nu este nimic de spus...

- Nu există decât cuvintele pentru a comunica, este adevărat. Dar am încercat totul ca să mă fac înţeles de tine.

La evocarea atât de limpede a îmbrăţişărilor lor, Kimberley îşi plecă ochii.

- Priveşte-mă, Kimberley, îi ceru Lawrence. încetează să fugi. înfruntă realitatea! încă din prima zi, pe vas, încerci să mă eviţi.

- Nu te văzusem! exclamă ea.

- Nici măcar n-ai catadicsit să te uiţi spre mine... De altfel nici spre altcineva. Te temeai atât de mult de cancanuri, de necunoscut. A trebuit să aibă loc întâlnirea noastră zgomotoasă din faţa cafenelei de pe autostradă pentru ca ochii tăi să-i întâlnească pe ai mei.

- Ai făcut-o dinadins?

- Nu, a fost un accident.

- Si de ce nu te-ai prezentat, în acel moment?

- Erai atât de rece, atât de îndepărtată... Si speram să te îmblânzesc... bizuindu-mă doar pe farmecul meu personal, fără să fie nevoie să menţionez relaţiile noastre comune.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

- Când vei renunţa oare să faci pe donjuanul? O dată căsătorit, va trebui să renunţi la acest joc al seducţiei. Simone nu va suporta.

- Nu mă voi căsători cu Simone! De ce ţi-a intrat în cap această idee?

- Dar Estelle...

- Nu neg că Estelle a născocit acest plan frumos, într-un anumit moment. Dar şi-a schimbat părerea! Dragostea ei pentru mine nu este prefăcută şi nu se gândeşte decât la fericirea mea! Marea ei sensibilitate i-a arătat repede unde aş putea s-o găsesc.

Panica puse stăpânire pe Kimberley. Ce voia oare să spună? Ce insinua această mică frază pe care o strecurase ca pe o simplă remarcă şi care părea plină de reproş? Ce înţelesese Estelle, ceea ce ea însăşi, Kimberley, nu ştiuse să priceapă?

Să facă să tacă speranţa care se năştea în ea! Să-şi regăsească singurătatea ei liniştitoare! Se simţea chinuită, hărţuită între instinct şi raţiune. Lawrence o iubea, inima ei i-o spunea. Dar mintea ei refuza această idee, îi era atât de teamă să nu se înşele!

Fără măcar să reflecteze, Kimberley sări în picioare şi începu să alerge spre grădină.

Găsi un refugiu lângă un mic zid acoperit de caprifoi unde, pentru prima dată, Lawrence o sărutase. Se aşeză pe el, respirând adânc pentru a-şi regăsi calmul.

Când Lawrence i se alătură, se simţea deja mai bine. îl aştepta chiar, pregătită pentru inevitabila înfruntare. El se apropie fără să spună un cuvânt şi se aşeză lângă ea. Apoi o îmbrăţişă blând şi o sărută.

Cu buzele lui, mângâia pe acelea ale tinerei femei cu o infinită blândeţe, cu o imensă tandreţe. Lipsindu-se de cuvinte, de fraze, îi vorbea despre această dragoste în care ea nu putea să creadă, pe care nu trebuia s-o creadă. Dar el era atât de convingător, mângâierile lui erau atât de fierbinţi, atât de vibrante de pasiune, încât îşi uită brusc îndoielile, teama.

Se abandonă fără rezervă acestei dorinţe pe care o simţea că urcă în ea, în el. Lawrence era forţa, lumina care iradia totul, o
metamorfoza. Va face din ea o femeie, o va învăţa ce este

plăcerea, acea fericire pură pe care o dă unirea a două corpuri însetate unul de altul.

- Vrei să vii în camera mea? murmură el. Vrei să faci dragoste cu mine? Dacă spui nu, voi pleca, aşa cum ţi-am promis... Te voi lăsa încăpăţânării şi singurătăţii tale nesăbuite.

- Nu!

El se depărtă de ea, cu faţa răvăşită de tristeţe. Dar ea se aruncă în braţele lui:

- Nu, repetă ea, nu mă lăsa!

Strânsoarea lui Lawrence o ridică de la pământ.

- Atunci, este da, strigă el, Kimberley, spune-o!

- Da, vreau să fac dragoste cu tine... Te iubesc atât de mult!

Lawrence culese o tulpină de caprifoi, mirositor şi înflorit şi i-o
întinse.

- Această floare va rămâne întotdeauna cea mai preţioasă în ochii mei, declară el. în amintirea acestei seri...

- Nici eu n-o voi uita, promise ea, cu un nod în gât.

- Nu-ţi voi permite! exclamă el. Fiecare zi din viaţa noastră, voi fi acolo pentru a-ţi aminti!

Ea îşi adânci ochii în privirea albastră, căutând acolo confirmarea acestei promisiuni nebune. Inima ei bătea nebuneşte, ea singură înţelesese ceea ce nu îndrăznea încă să creadă.

- Ce vrei să spui? bâigui ea.

- Că te iubesc! Si că ne vom căsători cât mai curând posibil!

îmbrăcată în alb, cu un buchet de caprifoi în mână,

Kimberley înainta în naos, la braţul lui Paul, care acceptase cu mândrie acest
rol patern. în această mică biserică unde Pamela şi Georges îşi uniseră destinele, noua ei viaţă începea.

Doar în zece zile, îşi reorganizase lucrul, numise un director s-o înlocuiască, îşi părăsise apartamentul, îşi rezolvase toate afacerile. Distrusese ceea ce fusese entuziasmul ei cotidian, fără umbră de regret, copleşită de fericirea ei egoistă.

Lawrence i se alătură în faţa altarului, extrem de grav şi îngenunche alături de ea.

Kimberley se întoarse o ultimă oară pentru a-i adresa o privire plină de mulţumire Pamelei şi constată că prietena ei plângea de emoţie şi de bucurie.

Apoi uită lumea întreagă, pentru a se consacra în întregime jurământului acestui bărbat care va deveni soţul ei.

Când rosti ritualul „da“ cu ochii ţintuiţi în cei ai lui Lawrence, faţa i se lumină de fericire.

în privirile lor, în sărutul pe care-l schimbară, puseră toată dragostea care-i unea, vibrantă şi nemuritoare. Ei o ştiau, nimic nu-i va putea despărţi, niciodată...

Sfârşit